194

Anne Weale

Expediția

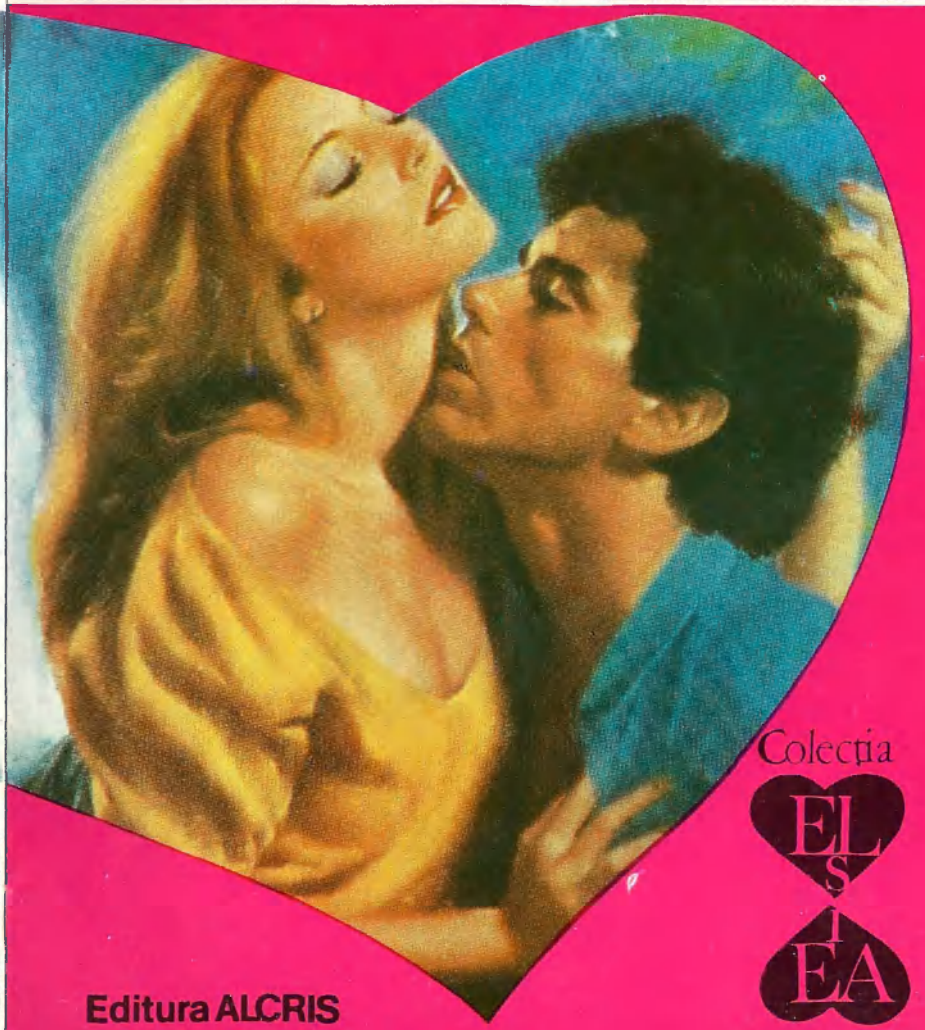

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

ANNE WEALE

EXPEDIȚIA

ALCRIS

Coperta : ANDY

© 1980, Anne Weale

THREE WEEKS IN EDEN

In românește de : Ioan Drăghici

Toate drepturile rezervate.

Editor : Aurelian Micu Andy

Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-196-5

Colecţia „EL şi EA"

CAPITOLUL I

La orele cinci ale după-amiezii, când coborâră din avion pe aeroportul din Singapore, soarele strălucea puternic și erau peste treizeci de grade la umbră.

Două ore mai târziu, lumina de un verde tulbure a scurtului crepuscul tropical cedase locul nopții. Cinau la restaurantul hotelului lor, o sală cu plafonul înalt, aerisită de ventilatoare.

— Ce-ar fi să mergem să facem un tur ? întrebă Andreea imediat ce-și termină cafeaua.

Făcuse un duș și-și schimbase veșmintele. Proaspătă și bine dispusă, ardea de nerăbdare să iasă să viziteze orașul. Aștepta asta de săptămâni de zile.

Singapore... Poarta Orientului. Era mult mai atrăgător decât posomoreala Londrei la început de ianuarie. Dar Singapore i se părea mai exotic după ce aflase sensul literal al numelui său : **Singapura — Orașul leului.**

Frigul, ceața și ploaia iernii londoneze se găseau în sfârșit la zece mii de kilometri de ei.

— Nu în seara asta, Andy. Vreau să termin cartea. S-ar putea ca mâine să nu am timp.

Ea întoarse o privire plină de speranță spre însoțitorul lor, un bărbat de vreo treizeci de ani, blond,

înalt și zvelt. Guy Ramsay savura un whisky cu sifon.

– Nu mă simt debordând de energie, scumpo, zise el. Aș vrea mai degrabă să-mi petrec seara trândăvind.

– Ești într-adevăr incorigibil, Guy ! îi aruncă ea într-un hohot de râs. Să trândăvești, asta am făcut toată ziua. Haide, vino să-ți dezmorțești puțin picioarele.

Dar Guy nu vru să audă nimic. În timpul lungilor ore de zbor între Londra și Singapore, își omorâse timpul cu mult whisky și făcând curte unei fermecătoare stewardese roșcovane. Astfel că frumosul lui chip prezenta, în seara asta mai mult ca de obicei, semnele chefliului.

– Prin urmare, mă voi duce singură, declară ea pe un ton liniștit.

– N-ar fi prudent. Ai putea să te rătăcești, ai putea fi violată, sau Dumnezeu mai știe ce ți se poate întâmpla. Nu mai ești în Europa, scumpo. Aici începe Orientul cu misterele lui, o tachină Guy.

Andreea își petrecuse ultimii trei ani străbătând mii de kilometri în jurul globului. Nu-i era teamă să se afle într-o țară străină.

– Nu mă duc departe, îl asigură ea.

– Nu te duci nicăieri, interveni fratele ei.

– Oh, Peter... și de ce nu ? protestă ea.

– Sunt sigur că aici europenii nu ies singuri noaptea. Așteaptă până mâine dimineață, Andy.

Andreea oftă, dar nu insistă. Știa că este chinuit de o mare tulburare pe care se străduia s-o ascundă și nu voia să-l supere. Cu câteva zile în urmă, nu știa pentru ce motiv, avusese o ceartă violentă cu logodnica lui.

– Bine, făcu ea conciliant în cazul acesta, aș face mai bine să mă duc să-mi spăl câteva lucruri. Pe mâine dimineață, la micul dejun. Noapte bună!

Cei doi bărbați se ridicară pentru a o saluta. Guy se întoarse și o urmări cu privirea până la ieșirea din restaurant. Dădu o clipă impresia că este pe punctul să-și schimbe părerea și să se ofere s-o însoțească. Apoi ridică ușor din umeri, se reașeză și-și goli paharul.

Când traversă marele hol de la recepție, pardosit cu marmură, oamenii așezați în fotolii o urmăriră de asemenea cu privirea. Americani și australieni în cea mai mare parte, nu puteau totuși s-o recunoască pe Andreea, cum s-ar fi întâmplat dacă majoritatea ar fi fost englezi. Dar părul ei blond-auriu, picioarele lungi și silueta zveltă și suplă atrăgeau pretutindeni privirile.

Nu avea drăgălășenia clasică a stewardesei roșcate de la bordul avionului. Dar ochii ei verzi, adumbriți de gene lungi, un nas mic și o bărbie tinerească voluntară, îi confereau un farmec care eclipsa un chip cu trăsături regulate.

La primul etaj al hotelului, Andreea se învârtea ca un leu în cușcă. O chinuia dorința de a merge să exploreze străzile mișunând de lume. Se întrebă enervată dacă într-adevăr o tânără nu trebuia să iasă singură sau dacă Peter nu se dovedea exagerat de patern.

Când Peter și Guy se asociaseră, ea avea șaptesprezece ani și urma cursurile unei școli de secretariat la Londra. Peter era etnolog, iar Guy cameraman la televiziune. Reușiseră să-și reunească fondurile pentru a finanța un film despre populațiile primitive din Insulele Bahamas. Andreea îi implorase

s-o ia cu ei, declarându-se gata să facă toate corvoadele. Guy sugerase atunci s-o folosească în film.

– Este o fată frumoasă, Pete, şi o notă de farmec feminin te ajută să vinzi orice, o lăudase el. Cu picioarele acestea şi cu un bikini seducător, ar putea avea chiar un succes monstru !

Nefiind atât de setos de câştig ca Guy, Peter respinsese ideea aceasta ridicolă. Ajunsese totuşi să accepte ca Andreea să-i însoţească. Figurase într-o scurtă secvenţă din acest film cu un buget foarte mic. Film care le adusese un succes depăşind toate speranţele.

Difuzat mai întâi de o reţea regională de televiziune, câştigase după aceea un premiu internaţional şi fusese cumpărat de mai multe reţele de televiziune europene.

În prezent, după trecerea a trei ani, filmul expediţiei lor precedente în Botswana era programat la orele de vârf ale transmisiunilor de televiziune.

De data aceasta, expediţia lor în Malaiezia avea drept obiectiv descoperirea grotelor preistorice în inima pădurii virgine. În aceste caverne, sperau să găsească cele mai frumoase picturi rupestre din Asia de sud-est.

*
* *

Spre orele opt şi jumătate ale serii, după ce încercase în zadar să se concentreze asupra lecturii unei cărţi, Andreea nu mai rezistă. Se simţea incapabilă să adoarmă înainte de a face plimbarea ca-

re să-i dezmorțească picioarele. Și ce i se putea întâmpla dacă ieșea numai pentru o jumătate de oră și nu se îndepărta de străzile principale ?

Încălță sandalele cu tocuri joase și-și ascunse părul sub un șal de mătase albă. Apoi încuie ușa de la camera ei cu cheia și ieși din hotel pe o ușă laterală, pentru a evita să traverseze holul.

Afară, temperatura scăzuse cu vreo cincisprezece grade. O briză ușoară clătina frunzele palmierilor din parcul hotelului. Pe cerul fără nori străluceau stelele emisferei australe.

În fața intrării principale a hotelului, un băiat cu o ricșă împinsă de bicicletă îi oferi serviciile. Ea îl refuză zâmbind, cu un semn din cap, și porni pe jos pe sub arcadele unui bulevard care adăpostea o mulțime de magazine. Cele în genul marilor magazine occidentale erau închise. Dar majoritatea numeroaselor prăvălii chinezești erau încă deschise. Forfoteala și gălăgia rămâneau la fel de mari ca în plină zi.

Rigolele adânci de pe marginea trotuarelor, care serveau la scurgerea apelor provenite din puternicele averse tropicale, arătau prin uscăciunea lor că de mai multe zile nu plouase.

Un miros înțepător de lămâie plutea în aer și zgomotul de voci chinezești evoca pentru Andreea accentele monotone ale unei melopei. Era fascinată de amestecul bizar al mărfurilor expuse, lumânările liturgice din ceară de culoare roșu-aprins învecinându-se cu saci de pește uscat și saronguri din țesături imprimate în culori vii.

Sub portalul de la intrarea unei bănci, întins pe o bancă, un paznic cu barbă încărunțită și capul înfășurat într-un turban, sforăia puternic. Andreea

se întreba cum putea oare să doarmă în mijlocul vacarmului făcut de jucătorii de ma-jong, strigătele negustorilor ambulanți și urletele neîncetate ale tranzistoarelor.

Ieși în cele din urmă pe cheiul portului, în fața unui bazin în care se îngrămădeau numeroase sampane. La bordul unora dintre ele, femeile pregăteau cina pe primusuri. De-a lungul cheiului oamenii veneau să cumpere de la niște dughene **satay** : un fel de frigărui pregătite din carne de vacă, de miel și din alte feluri de carne, servite cu diverse sosuri picante. Tentată de mirosul apetisant de mirodenii răspândit în aerul sărat de mare, Andreea se opri la coada formată în fața unei dughene care vindea **satay** din carne de pasăre.

Scotocea în poșetă în căutarea portofelului, când auzi în spatele ei o voce tăioasă :

— În locul dumneavoastră, n-aș face asta !

Se răsuci pe călcâie, surprinsă. Se trezi în fața unui bărbat care, deși îi era necunoscut, i se părea totuși familiar. Cu părul negru și tenul cacheș, putea fi luat cu ușurință, din profil, drept indian. Dar ochii lui cenușii și vocea gravă erau cât se poate de englezești.

— De ce ? întrebă ea.

— Nimeni nu se expune la așa ceva.

— Numiți asta nimeni ? făcu ea, plimbându-și privirea peste mulțimea care se înghesuia în fața dughenei.

— Nici un european.

— Oh... înțeleg. Vreți să spuneți, presupun, că nu se face, replică ea pe un ton ușor ironic.

Și tonul acesta exprima limpede că nu-i pasă de opinia oamenilor mărginiți. Bărbatul îi aruncă o

privire pătrunzătoare și o anunță cu seriozitate :

— Vreau să spun că dacă mâncați așa ceva, riscați un deranjament intestinal, dacă nu o adevărată intoxicație.

— Dar mi se pare delicios.

— Poate, conveni el cu un aer indiferent. Dar aruncați o privire la ușa care se găsește în peretele din spatele dughenei. Știți spre ce dă ?

Andreea privi în direcția indicată. Văzu o ușă de lemn asemenea celei unui dulap, pe care n-o remarcase înainte.

— Dă spre un closet, continuă el de-a dreptul. Vidanjorul va veni dintr-o clipă în alta să-l golească. Și dacă asta nu vă deranjează, priviți-l cu atenție pe negustor. Hainele lui sunt destul de curate. Cât privește mâinile, ele dau impresia că n-au fost spălate de cel puțin două zile.

Cuprinsă de dezgust, Andreea înghiți în sec. Dar își reveni imediat și răspunse cu calm :

— Ei bine, vă mulțumesc că m-ați prevenit. Dar oricum n-aș fi putut cumpăra. Tocmai mi-am dat seama că nu aveam bani în moneda țării.

Îl salută zâmbind cu un semn din cap și se îndepărtă. Dar nu făcu doi metri că el o ajunse din urmă și, mergând alături de ea, îi spuse cu fermitate :

— Vă conduc până la hotel.

— Nu-i nevoie, mulțumesc. Cunosc drumul.

El continuă să meargă alături de ea, ca și cum n-o auzise, fără s-o privească. Ea roși și lungi pasul dar el făcu la fel.

Avea picioare prea lungi ca să poată spera să-l depășească. Cu toate acestea, nu-i provoca nici un

fel de teamă. De fapt, îl considera mai curând liniştitor. Dar comportarea lui severă şi autoritară o exaspera. Ar fi putut evita s-o acopere de ridicol când o pusese în temă cu problema hranei de la dughene. De asemenea, ar fi putut să se ofere s-o însoţească în loc să-i impună cu autoritate prezenţa lui.

La o intersecţie, o prinse de cot ca s-o conducă prin îmbulzeală, dar îi dădu drumul imediat ce ajunseră pe trotuar.

În faţa hotelului ei, Andreea se opri şi rosti pe un ton hotărât :

– Acum nu mai am de ce să mă tem.

Ochii bărbatului o priviră insistent, cu o expresie rece şi impersonală.

– Sunteţi singură la Singapore ?

– Nu. Sunt cu fratele meu.

– Mi se pare că ar trebui să stau de vorbă cu el. Este limpede că habar n-are de faptul că vă găsiţi într-un loc unde tinerele nu ies singure noaptea, spuse el cu vocea lui rece şi tăioasă.

– Mie mi se pare că este un anumit mod de a vedea lucrurile, ripostă ea pe un ton glacial şi o atitudine provocatoare. Se întâmplă să fiu obişnuită să ies singură.

– Poate... dar în Anglia. Aici sunteţi în străinătate, şi încă într-un port maritim în care dau târcoale mulţi indivizi dubioşi.

Andreea se simţea din ce în ce mai iritată.

– Nu am avut niciodată intenţia să mă aventurez pe străduţele din cartierele rău famate, replică ea cu răceală. Oricum, m-am întâlnit cu mai mulţi marinari englezi. Ei mi-ar fi sărit fără îndoială în ajutor, dacă aş fi avut neplăceri.

– Nu asta este problema, spuse el pe un ton nepăsător. Ar fi mai înțelept să nu vă puneți în situația de a avea nevoie de ajutor.

– Acostați toate femeile singure pentru a le ține predici asupra pericolelor pe care le prezintă o nevinovată plimbare nocturnă ? ripostă ea cu promptitudine.

– Majoritatea nu au nevoie de așa ceva, i-o întoarse el la fel de nepăsător. Acolo este hotelul dumneavoastră, de partea cealaltă a pieței ?

– Întocmai ! îi aruncă ea, furioasă. Îl vedeți de aici, prin urmare, este într-adevăr inutil să mă însoțiți mai departe.

– Cum doriți. Noapte bună, făcu el ridicând din umeri, dar fără să se miște.

Andreea rămase o clipă încremenită locului înainte de a-i arunca un „noapte bună" strecurat printre dinți. Apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă repede.

În timp ce traversa piața, simțea că el n-o slăbea din ochi. Înainte de a se îndrepta spre ușa laterală pe care ieșise mai devreme, aruncă pieziș o privire pe deasupra umărului : postat încă sub lampadar, continua s-o urmărească. Se simțea umilită pentru că nu știa să arate mai multă îndrăzneală.

În noaptea aceea, Andreea și-a găsit cu greu somnul. Camera ei nu avea aer condiționat. Și dacă sus, în plafon, un ventilator răcorea aerul, era totuși puțin cam cald pentru a se simți bine.

Dar nu numai căldura o ținea trează. Se gândea la bărbatul acela întâlnit în port și se străduia să înțeleagă de ce i se părea cunoscută figura lui. Nu fusese niciodată o foarte bună fizionomistă și i se părea curios faptul că-și amintea perfect fiecare

trăsătură a feței lui. În pofida duratei scurte a întâlnirii... avea convingerea că l-ar recunoaște oricând... nu numai după frumosul chip brunet, dar și după mers și după felul cum își ținea capul.

Se întreba cât timp ar trebui să stea la tropice pentru a fi la fel de puternic bronzată ca el, când, deodată, înțelese de ce i se păruse vag cunoscut. Cheia enigmei se găsea într-o carte cu fotografii aparținând lui Guy. O răsfoise într-o după-amiază în apartamentul ei din Londra în timp ce el lucra cu Peter la pregătirea expediției. Era o carte de portrete, în care era studiată morfologia figurii oamenilor aparținând mai multor naționalități. Revedea limpede fața cu privire mândră a unui membru al tribului patanilor, munteni dintr-o regiune sălbatică din nord-vestul Indiei.

Iată de ce bărbatul pe care-l întâlnise o făcuse să se gândească la un indian. Se înțelege că nu semăna deloc cu indienii din Singapore, rotofei și bronzați, sau cu tamilii, scunzi și slabi.

Dar tenul lui coacheș, profilul acvilin și obrajii scobiți îi confereau o asemănare izbitoare cu sălbaticii războinici afgani.

— Ai dormit bine ? o întrebă Guy când intră dimineața în restaurant pentru micul dejun.

Cât despre fratele ei, după un scurt „bună dimineața", se adâncì din nou în ziarul lui.

— Nu prea rău. Și tu ? îl întrebă ea pe Guy întinzând un șervet de masă pe genunchi, peste rochia de plajă din stambă înflorată.

— Foarte rău, se strâmbă el. În clima asta, nu voi rezista șase luni. Doar cafea neagră, spuse el chelnerului venit să ia comanda.

Andreea ceru ouă fierte și suc rece de ananas.

— Îmi dai voie să fumez? o întrebă Guy.

Ea încuviință cu un semn din cap și-l privi deschizând un pachet nou de țigări. Până la sfârșitul zilei, va fuma încă două. Se simțea puțin iritată gândindu-se la modul cum își distrugea sistematic sănătatea.

Se întrebase adesea ce-l făcuse să ducă o viață atât de dezordonată, de vreme ce nimic din trecutul lui se pare că n-o putea justifica. Cu toate acestea, avea multă afecțiune pentru el, ca toată lumea de altfel. Își practica meseria de fotograf cu seriozitate și mult talent. Dar nechibzuința de care dădea dovadă în viața particulară o enerva profund. Părea incapabil să reziste unui chip frumos, unui pahar în plus sau unui pariu. Nu lua nimic în serios. Dar veselia lui, amabilitatea și generozitatea manifestate întotdeauna, te împiedicau să-l consideri drept un desfrânat.

Înainte de terminarea micului dejun, Peter fu chemat la telefon.

— Era Ferguson, îi anunță el când reveni la masă. Voia să se asigure că am venit după cum era stabilit. Nu avea nici o clipă liberă până diseară, prin urmare, l-am invitat să cineze cu noi.

— Ce impresie ți-a făcut ? îl întrebă Andreea, cu interes.

Doctorul Ferguson trebuia să fie ghidul lor spre locul unde se presupunea că se găsesc grotele, într-o vale nordică din pădurea virgină.

Fratele Andreei ridică din umeri.

— Este greu să-ți faci o părere categorică după câteva minute de conversație la telefon. Dar se pare că a pus totul la punct. Trebuie să pornim la drum mâine dimineață.

Intrase în legătură cu doctorul Ferguson prin intermediul Școlii de Igienă și Medicină Tropicală din Londra. Tot ce știau despre ghidul lor se limita la aceea că era medic patolog, specialist și cercetător în puțin cunoscutele maladii tropicale. Își petrecuse ultimii ani în Malaiezia și, după câte se părea, făcea parte dintre puținii occidentali care pătrunseseră vreodată în valea pe care voiau să o exploreze. În plus, cunoștea triburile indigene din regiune.

Îmi închipui că trebuie să fie prototipul savantului, glumi Guy. Probabil că-și petrece jumătate din timp cu ochiul lipit de microscop și cealaltă jumătate redactând lucrări greu de înțeles, asupra cauzelor și remediilor bolii **bovi-bovi** sau Dumnezeu știe care alta. Ceea ce presupune, totuși, tot soiul de aptitudini...

În cursul dimineții, veni să le ia un interviu un ziarist chinez de la „Strait Times", apoi Guy și Andreea plecară să facă un tur al magazinelor timp de o oră.

Pentru că încă nu se obișnuiseră cu temperatura ridicată, nu reușiră la masa de prânz să mănânce decât un sandviș și să bea ceva rece. Andreea își petrecu începutul după-amiezii în aerul condiționat din salonul de coafură al hotelului, în care lucrau trei chinezoaice fermecătoare.

Când se alătură însoțitorilor ei la ora ceaiului, părul ei lung era ridicat într-un coc răsucit, iar unghiile de la mâini și picioare erau vopsite în roz. Ceea ce scăpă întru totul privirii fratelui ei, dar nu și celei a lui Guy.

— Ești fermecătoare, făcu el pe un ton apreciativ. Pe cine intenționezi să cucerești ? Pe Ferguson ?

Andreea izbucni în râs.

– Nici pe el, nici pe altcineva. Voiam doar să sărbătoresc ultima noastră noapte în mijlocul lumii civilizate. Cine știe ?... S-ar putea să n-o mai vedem niciodată...

– Iată un gând încurajator ! zise Guy, strâmbându-se. La ce nenorocire crezi că ar trebui să ne așteptăm ?

– La nici una, bineînțeles. Dar nu se știe niciodată. Întotdeauna există un risc. Să ne rătăcim, de exemplu, sau să ne îmbolnăvim. Sau ca tabăra noastră să fie călcată în picioare de elefanți. Există o mie și una de posibilități, încheie ea pe un ton vesel.

După ceai, urcă în camera ei pentru a-și aranja lucrurile, ca să nu piardă timp a doua zi dimineața. Fusese într-adevăr o fantezie să-și vopsească unghiile, deoarece chiar mâine sau poimâine va trebui să le taie scurt. Dar măcar să arate bine până în ultimul minut, își spuse ea. Numai Dumnezeu știe în ce stare va fi după două sau trei săptămâni petrecute în junglă.

La ora șapte fără un sfert, îmbrăcă o rochie albă foarte simplă, fără mâneci și decoltată în spate. Era făcută dintr-o țesătură sintetică, răcoroasă pe piele, arătând ca o mătase fără luciu. Era în întregime decoltată și prin urmare putea s-o poarte doar cu un slip și sutien.

Mulțumind Cerului că nu era obligată să poarte ceva pe dedesubt, Andreea încălță niște sandale indiene din piele aurie și își puse la mână o brățară din turcoaze. Apoi scoase din ambalajul lui un evantai din fildeș filigranat pe care-l cumpărase în

dimineața aceea dintr-o prăvălie de bibelouri, îl puse în poșetă și coborî.

Când ieși din lift, Peter și Guy erau deja așezați la masa din salonul de recepție. Dar, nefiind încă ora șapte, doctorul Ferguson nu era cu ei.

– Ce vrei să bei ? o întrebă Guy când ea se așeză într-unul din confortabilele fotolii de nuiele.

– Un suc de grapefruit, te rog.

– Nu ceva mai tare ? Ai spus că este o seară sărbătorească.

– Nu mă refeream la felul acesta de sărbătoare, răspunse ea întorcând capul pentru a urmări cu privirea o pereche de indieni care se îndrepta spre ieșire.

Femeia purta un sari splendid din mătase de un albastru luminos pe care ea continuă să-l admire până când dispăru în taxiul care-i aștepta. Apoi, când se pregătea să-și mute atenția spre Guy, se încordă, recunoscând o siluetă înaltă cu umeri largi : necunoscutul care insistase s-o conducă aseară.

Își ascunse fața în spatele evantaiului pe care-l desfăcu brusc și-l privi traversând salonul până la biroul funcționarului de la recepție. Purta un smoching cu vestă albă și pantaloni negri.

Venise oare să caute pe cineva ?... Sau cina la hotel ? se întreabă ea cu neliniște.

O va recunoaște oare ? Și dacă da, o va arăta ? În cazul acesta, va fi obligată să-i mărturisească lui Peter ieșirea din seara precedentă.

Nu fu nevoie să aștepte mult. După ce schimbase câteva cuvinte cu funcționarul chinez de la recepție, bărbatul se îndreptă direct spre masa lor. Își ținu respirația, înțelegând cu groază cine era.

– Domnul Fleming ? Eu sunt Ferguson, se prezentă el lui Peter cu voce la fel de gravă, aspră și tăioasă ca în ajun.

Își strânseră mâinile și Peter făcu prezentările :

– Sora mea, Andreea... și colegul meu, Guy Ramsey.

– Încântată, bâigui Andreea cu nervozitate și cu un zâmbet înghețat pe buze.

– Bună seara, răspunse doctorul Ferguson, adresându-i un salut foarte protocolar, fără să pară câtuși de puțin că o recunoaște.

Apoi se întoarse spre Guy și-i strânse mâna. Cei trei bărbați se așezară și Peter făcu semn chelnerului, întrebându-l pe invitatul lor ce voia să bea. Andreea văzu că Guy își încruntă sprâncenele când doctorul ceru o apă minerală și apoi refuză țigara care i se oferise.

Cu ochii ațintiți pe curelele aurite ale sandalelor, Andreea se întreba dacă era cu adevărat posibil ca el să n-o fi recunoscut. I se părea puțin probabil să fi uitat de întâlnirea lor. Chiar dacă purta o altă rochie și fără fular pe cap, era ușor de recunoscut. Spaima ei făcu loc unui sentiment de jenă.

În restaurant, doctorul Ferguson era așezat la masă în fața ei. Dar privirea lui nu se opri nici măcar o dată asupra ei. Părea chiar s-o ignore intenționat, acordându-le atenție doar lui Peter și Guy.

Terminându-și salata de fructe însoțită de înghețată, Andreea își dădu seama că nu scosese o vorbă tot timpul mesei.

Băură cafeaua afară, pe o terasă luminată de felinare, pe care se aflau mese cu blaturi de sticlă și fotolii confortabile de răchită. Dar, deși era așe-

zată alături de el, Andreea făcea impresia că nu există pentru doctorul Ferguson.

Se gândea la ce ar fi putut să spună pentru a-l obliga să-i adreseze cuvântul, când acesta îl întrebă deodată pe Peter dacă aveau prieteni în Singapore.

– Nu, nici unul, răspunse fratele ei.

Doctorul Ferguson își ridică sprâncenele cu un aer surprins.

– Credeți că este înțelept din partea dumneavoastră să vă lăsați sora singură aici în timp ce noi vom fi plecați ? întrebă el.

Cel care vorbi era Guy :

– Andreea nu va rămâne singură. Face parte din echipă.

– Vreți să spuneți că aveți de gând s-o luăm cu noi ?

– Aveți vreo obiecție, doctore Ferguson ? întrebă Andreea pe un ton inofensiv.

Pentru prima oară de când venise, ochii lui cenușii se întâlniră cu cei ai Andreei.

– Toate obiecțiile, ripostă el tăios.

– Ce vreți să spuneți ? întrebă alarmată.

– Jungla nu este locul potrivit pentru o femeie, domnișoară Fleming. Nici nu se pune problema să mergeți cu noi !

Urmă un moment de tăcere.

– Ce absurditate ! izbucni Andreea cu indignare. Prin urmare, ce vă închipuiți că am venit să fac eu aici ? Sunt membru al echipei. Trebuie să merg să-mi fac treaba.

El se întoarse spre Peter.

– Îmi pare rău, Fleming, îi spuse el. Nu știam că echipa dumitale cuprinde o femeie. Dacă aș fi

știut, te-aș fi informat imediat că este absolut de neconceput s-o luăm cu noi.

– De ce ? întrebă Andreea. Am mers peste tot cu Peter și Guy. Nimeni nu s-a împotrivit vreodată.

– Ați intrat vreodată într-o pădure virgină malaieziană ? întrebă el liniștit la rândul lui.

– Nu. Dar am fost în brusa africană.

– Comparată cu jungla de aici, brusa africană este un parc de plăcere, replică el ridicând din umeri. În plus, cred că în Africa, echipamentul este transportat de hamali și că cea mai mare parte a timpului se călătorește cu jeepul. Aici, nu putem merge decât pe jos și fără hamali. Este greu pentru un bărbat. O femeie n-ar putea suporta nici măcar o zi.

– Sora mea este rezistentă, doctore, interveni Peter. Și ea știe foarte bine că nu plecăm la un picnic.

Doctorul Ferguson o privi insistent pe Andreea și începu s-o măsoare amănunțit, de la cap până la gleznele fine și la unghiile degetelor de la picioare, lăcuite în roz. O privea cu un aer atât de indiferent ca și cum cerceta o lamelă la microscop. Dar Andreea se simți totuși roșind până la rădăcina părului. Mâinile i se încleștară în efortul de a-și stăpâni mânia. Brusc, și pentru prima dată în viața ei, înțelegea care trebuie să fi fost condiția femeii în vremurile de odinioară, când era supusă total ordinelor unui bărbat arogant și autoritar. Gândul acesta o umplu de furie și se stăpâni cu greu. Dar nu avu timp s-o lase să răbufnească.

Doctorul Ferguson se întoarse din nou spre fratele ei și reluă :

– Îmi pare rău, repet, dar nu pot accepta res-

ponsabilitatea s-o luăm pe sora dumitale cu noi. Va trebui să vă încredeți în judecata mea. Cu toate acestea, decât să rămână singură la Singapore, vă propun s-o lăsăm în grija unor prieteni care locuiesc în interiorul țării. Vor fi încântați s-o primească. Și dacă expediția noastră va dura mai mult timp decât este prevăzut, n-o să ai nici o grijă în privința ei.

Acestea fiind zise, aruncă o privire la ceas și se ridică.

— Cred că am trecut totul în revistă. Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să vă părăsesc. Am o altă întâlnire la ora zece. Voi trece să vă iau mâine dimineață la ora șapte. Noapte bună !

Cu o înclinare a capului spre Peter și Guy și un salut protocolar adresat Andreei, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă repede, cu pași mari.

— Ei bine, scumpo, iată că cineva te pune la punct ! îi aruncă Guy. Acum calmează-te, continuă el pe un ton liniștitor. Nu este cazul să faci o criză de nervi. Poate că vom putea să-l facem să-și schimbe părerea.

Andreea se întoarse spre fratele ei cu ochii scăpărând de mânie și cu brațele strânse.

— N-o să-l lași să-ți comande, nu ? îl întrebă ea, străduindu-se să vorbească pe un ton moderat.

Peter își goli pipa într-o scrumieră și încruntă sprâncenele cu un aer gânditor.

— Este o situație extrem de neplăcută. Dacă doctorul Ferguson renunță să ne conducă, nimeni nu va mai merge nicăieri.

— Oh, Peter... doar n-o să treci de partea lui !

— Nu fac decât să privesc lucrurile realist, replică el, mângâindu-și bărbia. Trebuie să înțelegi că suntem la discreția lui.

Guy sări în ajutorul Andreei.

– Exagerează puțin, Peter. La urma urmei, nici eu nu sunt un tip călit. Dacă pot să rezist până la capăt, și Andy poate. Nu ar fi pentru prima dată când înfruntă greutățile.

– Știu. Dar după cum spune acest Ferguson, noi nu cunoaștem genul acesta de teren. Poate că are dreptate. S-ar putea să fie prea greu pentru ea, spuse Peter, încurcat. Uite ce facem, voi încerca să discut cu el mâine dimineață. Poate că reușesc să-l fac să-și schimbe părerea.

– Și dacă nu izbutești ? întrebă Andreea.

Peter avu o clipă de ezitare.

– Vom avea timp să hotărâm atunci, spuse el ridicându-se. Mă duc să mă plimb o jumătate de oră. Veniți și voi cu mine ?

Andreea și Guy refuzară cu un semn din cap.

– Tipul ăsta este nesuferit ! izbucni vehement Andreea, îndată ce fratele ei dispăruse. Hotărârea lui este luată și sunt sigură că Peter nu va reuși să-l facă să și-o schimbe.

Guy îi zâmbi și-și goli paharul de coniac.

– N-ar fi trebuit să-ți pui o rochie atât de decoltată la spate, scumpo. S-a gândit că prezența ta îl va împiedica să se concentreze asupra muncii lui.

– Totuși, nu l-am deranjat cu nimic în timpul cinei. M-a ignorat complet.

– Este adevărat. Mă întreb de ce, făcu el cu un aer bănuitor.

Andreea șovăi să-i povestească despre întâlnirea lor din ajun, și se hotărî să n-o facă.

– Este limpede că nu-i plac femeile, își expuse ea părerea.

– Probabil că-i fac viața grea, replică Guy cu un aer amuzat.

– Ce vrei să spui ?

– Ei bine, zise el cu o licărire malițioasă în ochii albaștri, nu am pretenția că sunt un cunoscător al misterelor sufletului feminin. Dar după puținul pe care-l știu, mi se pare că este în întregime tipul după care femeile se prăpădesc. Are altceva decât inteligența în avantajul său. N-o să pretinzi că nu ți-a atras atenția ?

– Nu se poate spune că este de o frumusețe să ți se taie respirația. În plus, este un necioplit, spuse ea pe un ton glacial.

– În privința asta, nu sunt întru totul de acord cu tine, răspunse Guy. De felul meu, nu-mi place să flatez, dar mi s-a părut foarte politicos. Ești supărată că nu ți-a acordat mai multă atenție. Dacă există un lucru pe care femeile nu-l suportă, este indiferența unui bărbat față de ele.

Andreea era cât pe ce să cadă în cursă. Apoi, înțelegând că voia doar s-o tachineze, îi zâmbi cu un aer forțat :

– Ce tip enervant ești, Guy. N-ai lua lucrurile așa de ușor dacă s-ar fi purtat la fel cu tine.

– Fac prinsoare că voi figura pe lista lui neagră înainte de sfârșitul expediției, se strâmbă el. Am întâlnit deja tipi de același soi ca acest Ferguson. Ei nu fumează, nu beau și sunt lipsiți complet de îngăduință față de slăbiciunile omenești. Pariez cu tine pe cinci dolari că tovarășul nostru este în picioare la ora șase dimineața și că face douăzeci de flotări înainte de a-și lua micul dejun. Va conduce cu siguranță această expediție ca pe un raid de

comando. Pentru tine, s-ar putea să fie un noroc că nu participi.

– Dar nu este decât ghidul nostru, obiectă Andreea. Conducătorul expediției este Peter.

– Teoretic, așa este. Dar Ferguson a început deja să-și impună punctul de vedere. Și am impresia că are intenția să continue la fel.

Andreea se cufundă câteva clipe într-o tăcere meditativă, răsucindu-și brățara pe mână. În cele din urmă oftă și spuse :

– Ei bine, presupun că nu-i nimic de făcut decât să așteptăm să vedem ce urmează. A fost o zi grea, cred că mă duc la culcare, Guy.

El aruncă o privire paharului gol, apoi se ridică.

– Bun. Ar fi bine să merg și eu la culcare, pentru că trebuie să mă trezesc în zori. Ai cheia de la camera ta ?

Guy o conduse până la ușa ei și-i spuse pe un ton încurajator :

– Nu te necăji, Andy. Peter și cu mine vom reuși să-l convingem pe Ferguson.

– Să sperăm, spuse ea cu îndoială în glas. Noapte bună, Guy.

– Noapte bună !

Și pe neașteptate, își puse mâinile pe umerii ei și o sărută pe obraz.

Apoi, înainte ca ea să aibă timp să-și revină din surpriză, Guy se răsuci pe călcâie și se îndepărtă în lungul culoarului.

CAPITOLUL II

A doua zi dimineața, Andreea coborî la micul dejun îmbrăcată în cămașă și pantaloni de bumbac, iar în picioare purta espadrile.

Dar, cum cămașa era roz-pastel, pantalonii bleu și bine croiți, iar espadrilele roșu-închis, ansamblul era plăcut și în același timp practic.

Își schimbase ceasul în oraș cu un ceas sport prins la mână cu o curea de pânză. Ca măsură de prevedere, își dăduse cu alcool pe picioare și pusese talc în espadrile. Da nu-și îndepărtase lacul de pe unghii, se machiase și se parfumase ca de obicei. Părul îi cădea pe umeri, susținut de o bentiță roz, în nuanța cămășii.

— Mă întreb cum sunt oare drumurile în interiorul țării ? zise Guy în timpul mesei.

— După cum spune Ferguson, sunt destul de bune, zise Peter ridicându-și ochii din ziar. Ar trebui să ajungem la Sungei Musang spre orele trei ale după-amiezii.

— Am fi făcut bine să luăm avionul, replică Guy încruntând sprâncenele. Opt ore de drum în clipa asta, nu vor fi cu siguranță o plăcere. Mai ales zdruncinați într-un jeep vechi.

– Ei lasă, poate că nu va fi atât de îngrozitor, dacă drumul este asfaltat, interveni în discuție Andreea. Cel puțin, vom putea admira mai bine peisajul.

– Și tu vei avea bucuria să-ți petreci ziua lângă doctorul Ferguson ! se strâmbă Guy.

– Iată o plăcere de care mă voi lipsi urcând în spate cu tine, replică ea, întorcându-i strâmbătura.

Doctorul Ferguson sosi exact la ora șapte, așa cum promisese, și nu într-un jeep vechi.

– Drace, ce minunăție ! murmură Guy, surprins de splendida mașină decapotabilă de un cafeniu-închis strălucitor, parcată în fața intrării principale a hotelului.

Andreea nu fu în situația de a refuza să ia loc pe scaunul din față, pentru că doctorul Ferguson îi deschise portiera din spate. Era evident că nu-i dorea compania mai mult decât ea pe a lui.

Peter și Guy îmbrăcaseră amândoi pantaloni și bluze kaki decolorate, ținuta lor obișnuită de campanie. În afară de faptul că nu purta cravată, doctorul Ferguson era îmbrăcat ca și cum urma să lucreze într-un laborator cu aer condiționat. Șortul și cămașa, de culoare albă, păreau că atunci fuseseră scoase de la curățătorie. Șosetele erau de asemenea imaculate, iar pantofii din piele de box maro erau lustruiți impecabil. În timp ce ceilalți doi bărbați aveau deja cămășile lipite de spinare, el lăsa impresia că tocmai făcuse un duș.

Rulară pe drumul care leagă Singapore de peninsula Malacca, în spatele unui camion chinezesc plin cu îngrășăminte din pește, care degaja un miros dezgustător. Soarele strălucitor al dimineții făcea să sclipească apele strâmtorii Johore. Și sub cerul

acela azuriu nu te puteai simți decât vesel, ca și cum erai în vacanță.

După ieșirea din orașul Johore Bahru, doctorul Ferguson apăsă pe accelerație. Acul kilometrajului urcă la o sută douăzeci. Un curent de aer veni să atenueze căldura degajată de tapițeria din piele verde-închis a scaunelor.

Doctorul conducea repede, dar cu prudență. Pe deasupra umărului lui, Andreea putea să-i vadă mâinile lungi și fine ținând cu suplețe volanul. Se folosea mai curând de schimbătorul de viteze decât de frâne și nu ataca niciodată un viraj în viteză, făcând să scrâșnească pneurile în maniera lui Guy.

La ora unsprezece, el opri mașina pe un refugiu de pe o porțiune dreaptă de șosea, lângă o plantație de arbori de cauciuc.

– Puteți să vă dezmorțiți picioarele cinci minute, îi anunță el, în timp ce eu scot coșul cu mâncare.

Peter se îndreptă într-o direcție, iar Guy împreună cu Andreea, în cealaltă.

– Tot furioasă ? întrebă Guy îndată ce ajunseră destul de departe de mașină.

Andreea ridică din umeri.

– N-ar folosi la nimic. Dacă Peter nu reușește să-l înfrunte, nu văd ce aș putea face.

– Nu-ți pierde curajul. Îți mai rămâne să-ți încerci farmecul.

– Nu cred că doctorul Ferguson poate fi sensibil la farmecul meu, îl persiflă ea.

– Nu se știe niciodată. Poate că acest aer inflexibil nu este decât o fațadă. Când o zgârii puțin...! Făcu un gest expresiv al mâinii.

– Mă îndoiesc. Îmi face impresia unui bloc de granit.

– Poate că ai dreptate... sau te înșeli. Puțini bărbați sunt capabili să reziste unei femei frumoase, ferm hotărâtă să-și atingă scopul. Uită-te la mine, de exemplu, nici eu nu sunt foarte sensibil... cu excepția situațiilor pe termen scurt. Dar n-aș paria că pot rămâne invulnerabil față de tine.

– Încerci să-mi ridici moralul ? îl întrebă zâmbind.

– Nu, sunt sincer, râse el pe un ton lipsit de gravitate.

Andreea îi aruncă o privire surprinsă și, brusc, își amintii sărutul din seara precedentă : preocupată de ultimatumul doctorului Ferguson, i se păruse fără însemnătate. Dar acum...

– Cu puțină încurajare, continuă el, ai putea cu adevărat să mă faci să-mi pierd capul.

Andreea se opri din mers și-l privi țintă.

– Haide, Guy, glumești. Te-am văzut tot timpul călătoriei flirtând cu stewardesa.

– Este adevărat... dar nu cu toată vigoarea mea obișnuită. Și încă nu stabilisem diagnosticul, dacă pot îndrăzni să mă exprim așa, al formei proaste în care mă aflu de câtva timp. Abia aseară am înțeles motivul.

Andreea rămase mută de uimire. Nu-i venea să creadă că el vorbea serios.

– Pe vremea când ai început să lucrezi cu noi, reluă el, Peter m-a prevenit că mă face bucățele dacă mă țin după tine. Ceea ce eu n-aș fi făcut niciodată. N-aș fi mers până acolo încât să ademenesc fete de șaptesprezece ani. Dar situația nu mai este aceeași. Mai întâi, nu sunt pe cale să mă ocup de frivolități. Apoi, tu nu mai ești o copilă. Vrei să te gândești la asta ?

Exact în clipa aceea, Peter îi chemă cu un fluierat. Se întoarseră la cei doi bărbați care începuseră o excelentă masă rece adusă de doctor.

– Andreea nu participă deloc la conversație. Declarația lui Guy o uluise în cel mai înalt grad.

„Cu puțină încurajare, ai putea cu adevărat să mă faci să-mi pierd capul", spusese el. Ce trebuia să înțeleagă din asta ? Cuvintele lui Guy rămăseseră destul de ambigue pentru a fi interpretate în mai multe feluri.

În timpul celei de-a doua etape a drumului, Guy luă loc în față, lângă doctorul Ferguson, iar Peter lângă sora lui, pe bancheta din spate. Drumul era foarte drept pe unele porțiuni, mărginit de fiecare parte, cât vedeai cu ochii, de plantații de arbori de cauciuc sau de orezării. Alteori, șerpuia printre coline, în mijlocul pădurii virgine. O pădure atât de deasă încât copacii ei uriași formau deasupra capetelor o boltă de verdeață prin care soarele nu putea pătrunde.

La mijlocul după-amiezii ajunseră la Sungei Musang, un mic oraș din nord. Urmau să-și petreacă următoarele două zile într-o **Rest-House** – un soi de hotel de etapă, proprietate de stat. Era un bungalov mare, construit pe stâlpi groși de beton și înconjurat de o verandă.

Când mașina opri în fața bungalovului, un servitor chinez ieși dinăuntru ca să le ia bagajele. Se pregătea să scoată valiza Andreei din portbagaj.

– Nu, îl opri doctorul Ferguson. Pe aceea nu, Lim. Dacă veți locui la familia Baxter, continuă el adresându-se Andreei, este mai bine să vă instalați la ei chiar acum, domnișoară Fleming. Vă vom conduce imediat acolo.

— Dar eu prefer să rămân aici, protestă ea. Nu vreau să-mi impun prezența în casa unor oameni necunoscuți. Nu m-aș simți deloc în largul meu acolo.

— Nu sunteți în Anglia, ci în Malaiezia, domnișoară Fleming, replică el tăios. Europenii sunt mult mai ospitalieri aici decât în propria lor țară. Cea mai mare parte dintre ei sunt fericiți să primească vizitatori. Mai cu seamă în locurile acestea izolate, unde sunt foarte rari.

— Prefer totuși să mă instalez la Rest House, insistă Andreea cerând ajutor din priviri fratelui ei.

— Există vreun motiv pentru care să nu poată rămâne aici, Ferguson ? întrebă fratele ei.

Doctorul ridică din umerii lui largi.

— Nu, atâta timp cât se va afla în compania voastră... Dar nu o sfătuiesc să rămână aici după plecarea noastră.

— De ce ? interveni Guy. Credeam că locurile astea sunt similare hotelurilor.

— Într-adevăr, recunoscu doctorul. Dar ele sunt folosite mai cu seamă pentru opriri de noapte de bărbații care sunt în trecere. Prin urmare, riscă să se găsească aici fie foarte singură, fie în compania unor indivizi care beau zdravăn și joacă pocher.

— N-o să-i fie teamă doar din atât, i-o întoarse Guy. Este obișnuită cu deprinderile decadente.

După o scurtă ezitare, Andreea îi anunță foarte calm, dar cu fermitate :

— Îmi este și așa neplăcut să rămân în urmă în timp ce voi veți fi în junglă. Să mă obligați, în plus, să locuiesc cu niște necunoscuți, ar însemna să-mi cereți într-adevăr prea mult. Și nu este vorba de o zi sau două. Veți lipsi cel puțin trei săptămâni.

Dacă nu pot rămâne la această Rest House, prefer să mă întorc în Anglia. Crede-mă, Peter, vorbesc serios.

– Și-ți împărtășesc părerea, adăugă Guy. Ei, drăcie, Peter, Andreea nu mai este un copil. De altfel, nu înțeleg ce o împiedică să ne însoțească.

– Dacă ne gândim bine, Ferguson, zise în cele din urmă Peter, sora mea are dreptate. Noi vom lipsi o bună bucată de timp și întotdeauna este neplăcut să te simți dator.

– Bine, replică doctorul cu asprime. Dar voi cere familiei Baxter să n-o piardă din vedere.

Acestea fiind zise, merseră să-și desfacă bagajele și să-și schimbe hainele. După aceea, doctorul Ferguson îi conduse la bungalovul prietenilor lui, unde erau așteptați în seara aceea la cină.

Într-o grădină bine întreținută, o femeie tânără, îmbrăcată într-o rochie dintr-o țesătură imprimată cu flori, vorbea cu un grădinar indian. Ea întoarse capul spre ei când auzi mașina sosind, apoi porni în întâmpinarea lor.

– Ați călătorit bine ? întrebă ea.

– Da, mulțumesc, Margaret. Ce mai faci ?

Andreea îl vedea pentru prima oară zâmbind pe doctorul Ferguson. Era o surpriză. Fără înfățișarea lui sobră, cu această licărire amicală care-i juca în ochii cenușii, figura lui devenea cu totul alta.

Margaret Baxter părea să aibă aproximativ douăzeci și opt de ani. De talie mijlocie, avea o siluetă suplă de sportivă și trăsături regulate. Dar părul ei greu, șaten, era strâns la ceafă într-un coc dizgrațios. Și, neîndoielnic, se îmbrăca fără gust.

O dată prezentările făcute, îi invită imediat, cu amabilitate :

– Să intrăm în casă. Trebuie să vă fie sete. Vreți să beți un ceai... sau ceva rece ?

La început, conversația a fost generală. Dar, după ce fusese servit ceaiul de către fata în casă, o chinezoaică în pantaloni negri din satin subțire și o tunică scrobită din bumbac alb, cei trei bărbați începură să discute despre expediția lor.

Margaret Baxter se întoarse spre Andreea.

– Din ce regiune a Angliei sunteți, domnișoară Fleming ? întrebă ea.

– Din Londra.,

– În cazul acesta, mi-e teamă că aici, la Sungei Musang, viața o să vi se pară foarte monotonă. Nu avem ca distracție decât un cinematograf și un club de natație.

– Și vă plictisiți ?

– Nu... numai că eu m-am născut în Malaiezia. Ca și James, adăugă ea, aruncându-i o privire cu coada ochiului doctorului Ferguson.

– Da ? Prin urmare, îl cunoașteți dintotdeauna ?

– Nu, James s-a născut la Pahang. Cu toate acestea, și-a făcut studiile în Anglia. Tații noștri se cunoșteau, dar nu l-am întâlnit pe James decât la întoarcerea lui în Malaiezia pentru proiectul lui de cercetare la care lucrează. Fără îndoială, avem multe lucruri comune. Aceleași rădăcini în Extremul Orient și același mediu familial medical. Tatăl meu este de asemenea medic. Sperasem să devin și eu, dar am renunțat după moartea mamei. Era de datoria mea să mă ocup de tata.

Doctorul Ferguson anunță atunci că-i duce pe Peter și Guy să facă turul orașului cu mașina înainte de apusul soarelui. Dar n-o invită și pe Andreea să-i însoțească.

Puțin după plecarea bărbaților, domnișoara Baxter o rugă pe Andreea să o scuze și plecă să supravegheze pregătirea cinei. Astfel că era singură când îl întâlni pe domnul Baxter. Așezată pe verandă, îl văzu sosind într-un automobil brec plin de praf.

– Domnișoara Fleming ? Eu sunt Robert Baxter, se prezentă el cu un zâmbet amical pe buze și întinzându-i mâna.

– De unde îmi cunoașteți numele ? îl întrebă Andreea uimită.

– James a telefonat aseară de la Singapore și mi-a vorbit despre dumneavoastră. Dacă mi-ar fi spus cât de frumoasă sunteți, m-aș fi întors mai repede acasă, adăugă el cu o privire jucăușă.

– Ah, înțeleg, zise ea izbucnind în râs.

Apăru fata în casă și doctorul Baxter îi ceru să aducă o bere pentru el și un suc de lămâie pentru Andreea.

– Așadar, sunteți actriță ? se interesă el, invitând-o să ia loc pe o canapea de grădină din nuiele.

– Nu tocmai.

Andreea îi explică ce făcea. Îi venea foarte ușor să vorbească, pentru că el o asculta cu un aer binevoitor. Avea o figură deschisă, ale cărei mici riduri din coada ochilor apăruseră probabil datorită faptului că râdea cu ușurință, precum și pentru că trăia într-o țară însorită.

Soarele coborâse sub orizont și grădina era scăldată în acea lumină verzuie care precede căderea nopții la tropice. Andreea zări deodată un stol de păsări pe cer pe care nu reuși să le identifice.

– Sunt o specie de lilieci uriași, îi explică doctorul. Dorm toată ziua în pădure și ies pe înserat ca să mănânce fructe. Dar îi veți vedea mai bine cu binoclul. Mă duc să-l caut.

Nu mai avu timp s-o facă. Fata în casă apăru cu băuturile lor, urmată de domnișoara Baxter, care se schimbase. Dar, după părerea Andreei, rochia de mătase imprimată i-ar fi stat mai bine unei femei în vârstă.

– Oh, tată, te-ai întors ! Nu ți-am auzit mașina. Ar trebui să te duci imediat la baie, ceilalți nu mai întârzie mult.

Doctorul se scuză față de Andreea și plecă, luând cu el sticla de bere. Domnișoara Baxter se așeză și desfăcu pe genunchi o pânză de damasc care conținea un lucru de mână.

– Ce lucrați ? se interesă Andreea din politețe.

Fata în casă aprinse o lampă cu petrol și domnișoara Baxter îi arătă o cămășuță de noapte, din bumbac, pentru copii.

– Este pentru orfelinatul Armatei Salvării. Lucrez mult pentru ei. Dumneavoastră lucrați ?

– Un fleac, din când în când, nu sunt prea pricepută. Îmi cumpăr toate lucrurile de la magazine. Există vreun magazin de modă la Sungei Musang, sau trebuie să vă duceți la Singapore ?

– Nu. Îmi fac lucrurile la un croitor indian.

După o tăcere stânjenitoare, spre marea ușurare a Andreei, cei trei bărbați se întoarseră.

În jurul orei zece, profitând de faptul că Margaret Baxter lipsea pentru moment și că Peter și cei doi medici se lansaseră într-o discuție serioasă pe teme de politică locală, Guy atinse brațul Andreei și-i spuse :

– Vii să facem o plimbare în grădină ?

Ea încuviinţă, nerăbdătoare să afle dacă fratele ei se străduise să-l convingă pe doctorul Ferguson s-o ia şi pe ea în junglă.

– Peter a atacat subiectul, îi răspunse Guy când ea îl întrebă. Dar Ferguson s-a arătat neînduplecat. De fapt, cred chiar că a reuşit să-l convingă pe Peter că ar fi o adevărată nebunie să te luăm cu noi în junglă.

– Oh, ce individ odios ! izbucni ea, supărată. Mă întreb dacă n-aş putea obţine sprijinul doctorului Baxter ?

– Nu am impresia că te-ai putea bizui pe cel al fiicei sale ! făcu Guy pe un ton amuzat. Nu pare să fie copleşită de simpatie pentru tine.

– Este un sentiment absolut reciproc, recunoscu Andreea cu sinceritate. O consider lipsită de fineţe şi, fără îndoială, ea mă socoteşte o zăpăcită fără minte.

– Ceea ce o sâcâie, este că farmecul tău face ca virtuţile ei exemplare să pară şterse.

– Ce vrei să spui ?

– În seara asta, nu eşti o foarte bună observatoare, zise Guy, trecându-şi braţul pe sub al ei. Margaret Baxter râvneşte la doctorul Ferguson.

– Crezi că este îndrăgostită de el ?

– Nu tocmai. Nu cred că inima ei tânjeşte după el. Ceea ce caută ea este un soţ.

– Nu mi se pare că ar fi o pereche potrivită, zise Andreea pe gânduri. Dar nu înţeleg de ce se frământă din cauza mea. Nu se poate închipui cineva mai distant faţă de mine ca doctorul Ferguson.

Guy o conduse spre şezlongurile care se găseau în fundul grădinii, sub **casuarina,** un fel de arbore

înalt, de origine australiană, cu creștere foarte rapidă și lemn foarte dur.

– Ah, dar cine știe ce s-ar putea întâmpla dacă ați fi amândoi singuri în junglă ! zise el apropiind două șezlonguri unul de altul. Genul acesta de apropiere are uneori efecte neașteptate asupra oamenilor.

– Îți închipui că dacă te-ai găsi singur în junglă cu Margaret Baxter, ți-ar face o impresie neașteptată ? îl tachină Andreea.

– Dumnezeu să mă apere ! Eu nu suport femeile serioase !

– Insinuezi că eu nu sunt ? îl întrebă râzând.

El o prinse de mână.

– Nici vorbă, scumpa mea. Dar tu ai inteligența s-o ascunzi cu grație.

Andreea întoarse capul pentru a urmări un licurici care se învârtea în frunzișul unui tufiș. Nu era sigură că dorea ca Guy s-o țină de mână. Dar strângerea lui era prea fermă ca să și-o poată retrage lăsând impresia că nu se întâmpla nimic.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem, spuse ea pe un ton indiferent. S-ar putea să ne considere prost crescuți pentru că i-am părăsit atâta timp.

– Sunt sigur că nici măcar n-au observat lipsa noastră, răspunse Guy, ducând mâna Andreei lângă obrazul lui. Te-ai gândit la ce ți-am spus azi-dimineață ?

Înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă, zornăitul unor monede răsună în spatele lor. Întoarseră capul și-l văzură pe doctorul Ferguson la trei pași de ei. Tălpile pantofilor lui nu făcuseră nici un zgomot pe peluză, dar nici el nu-și făcuse cunoscută apropierea înainte de a ajunge lângă ei.

Andreea își eliberă mașinal mâna. Deși nu se putea vedea nimic în întuneric, se enervă simțind cum îi roșesc obrajii.

– Plecăm îndată, domnișoară Fleming, îi comunică doctorul.

– Ah, da ?

Se ridică imediat și porni spre bungalov. Într-un fel, nu era supărată de întreruperea lui. Dar, în același timp, era iritată că tresărise cu nervozitate, ca și cum ar fi avut ceva să-și reproșeze.

La întoarcerea lor la Rest House, Guy le propuse să bea un ultim pahar. Andreea refuză, le ură noapte bună și se retrase în camera ei.

Se dezbrăcase și se demachiase când îi auzi pe Guy și pe fratele ei spunându-și noapte bună pe culoar. Camera doctorului Ferguson era vecină cu a ei. Degeaba își plecă urechea, nu venea nici un zgomot de acolo.

Trăgând concluzia că trebuia să se plimbe prin grădină, își puse capotul de mătase peste cămașa de noapte, își strecură picioarele în papuci, deschise ușa și porni cu pași furișați pe culoar.

Pe verandă mai era încă lumină. Doctorul Ferguson se sprijinea cu amândouă mâinile de balustradă, silueta lui înaltă fiind ușor aplecată. În poziția aceasta, umerii lui lați făceau ca șoldurile să-i pară și mai înguste.

– Aș putea să vă vorbesc o clipă ? îl întrebă încet Andreea.

El se îndreptă și se întoarse spre ea. Se priviră insistent un timp, în tăcere. Apoi, el își înclină ușor capul și-i făcu semn să ia loc pe șezlong. Ea îl ascultă, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să se îmbrace din nou. La Sungei Musang, a te prezenta în

capot pentru a discuta cu un bărbat putea să pară indecent. Ideea aceasta nu-i trecuse niciodată prin minte. Era obișnuită să-i vadă pe Guy și pe fratele ei ca și pe ceilalți prieteni intrând și ieșind din apartamentul lor la orice oră din zi sau din noapte.

Își dori ca această neglijență să nu sporească disprețul lui față de ea și începu :

— Doctore Ferguson, cred că vă datorez scuze. Mă tem că nu am fost foarte politicoasă cu dumneavoastră cu ocazia primei noastre întâlniri.

El nu răspunse imediat și Andreea se gândi că nu întâlnise niciodată un bărbat care să aibă reacții atât de imprevizibile. În cele din urmă, el rosti pe un ton lipsit complet de expresie :

— Nu trebuie să vă faceți griji pentru asta.

— Dar nu mă necăjește. Eu... am impresia că-mi purtați pică... și că acesta este, în parte, motivul împotrivirii dumneavoastră ca eu să merg în junglă...

— Absolut deloc, răspunse el tăios.

— Atunci de ce ? Teroriștii chinezi au rezistat câțiva ani în aceste condiții, în cursul marșului cel lung. Și aveau și femei printre ei.

— Ele nu aveau de ales.

— Și ce aveți de spus despre femeile care au explorat America de Sud ? întrebă ea zâmbind. În Malaiezia, cel puțin, nu există vânători de capete.

— Există multe alte riscuri, zise el cu răceală. Oricum ar fi, domnișoară Fleming, nu sunteți exploratoare de meserie. Situația ar fi cu totul alta dacă ați fi cercetător științific calificat. Dar, după câte știu, rolul dumneavoastră este pur decorativ.

Andreea îngheță, dar era hotărâtă să-și stăpânească mânia.

– Dar nu este vorba despre o expediție științifică, doctore Ferguson, îi atrase ea atenția pe un ton amuzat. Noi facem filme pentru a distra oamenii... și pentru a ne câștiga existența. Biletul de avion Londra – Singapore costă scump. Banii dați pe biletul meu vor fi pierduți dacă nu particip la acest film.

– Ar putea să coste și mai scump dacă veți participa, spuse el cu asprime.

– Ce vreți să spuneți ?

– Că am pierde timp să vă aducem înapoi după două zile. Și, admițând că ne-ați putea urma, vă veți termina în mod sigur călătoria printr-o ședere la spital.

– Haideți, doctore, sunt tare ca o stâncă. N-am fost bolnavă niciodată, protestă ea.

Ceva căzu deodată lângă picioarele ei și ea tresări. Era o mică șopârlă cu ochii strălucitori. Rămase câteva clipe ametită pe podea, cu gâtul palpitând. Apoi dispăru mai iute ca un șoricel.

– Nu era decât un pui. Ei sunt complet inofensivi, o informă doctorul pe un ton batjocoritor. Nervii dumneavoastră ar fi supuși unor încercări mai grele în junglă, domnișoară Fleming. Acum, ar trebui să mergeți la culcare. Am comandat micul dejun pentru ora șapte.

★
★ ★

A doua zi după-amiază, așezați sub o umbrelă de soare în grădina clubului din Sungei Musang, Andreea și fratele ei îi priveau pe Margaret Baxter și pe doctorul Ferguson jucând tenis în plin soare.

– Cum dracu' fac ? întrebă Peter privindu-i cum își returnau cu energie mingea pe terenul prăfuit.

Își șterse gâtul. Era atât de cald încât, chiar întins în costum de baie pe șezlong, era lac de transpirație.

– Ia te uită ce rever ! exclamă el când Margaret Baxter îi returnă o minge partenerului ei.

Andreea sorbea dintr-un suc de lămâie.

– Prin urmare, ești hotărât să mă lași în urmă ? murmură ea cu voce joasă.

Cei trei bărbați își petrecuseră dimineața verificându-și echipamentul, în timp ce ea se dusese la cumpărături cu Margaret. Prin urmare, era prima ocazie de a vorbi cu fratele ei între patru ochi.

– Mă tem că da, Andy, răspunse fratele ei cu un aer destul de stânjenit. Am încercat într adevăr să-l fac pe Ferguson să-și schimbe părerea. Dar el n-a vrut să audă nimic. Și acum, când am luat un prim contact cu această climă, încep să cred că într-un fel are dreptate.

– Haide, Peter, eu sunt mai puțin deranjată de căldură decât tine, îi atrase ea atenția. Iar doctorul Baxter se pare că nu are obiecții să vă însoțesc. Am vorbit despre asta cu el de dimineață. Adevăratul motiv al doctorului Ferguson este că nu mă poate suferi.

– Haide, Andy, nu spune prostii. Cum s-ar putea ca împotrivirea lui Ferguson să aibă un motiv personal ? Abia dacă vă cunoașteți ! Nu, el crede sincer că expediția aceasta este prea dificilă pentru tine, sunt sigur de asta.

– Dar tu singur ai spus că abia dacă mă cunoaște, insistă Andreea. Prin urmare, cum ar putea să judece obiectiv ? Poate că nu par prea robustă,

dar până acum n-ați fost nevoiți niciodată să-mi veniți în ajutor, nu ?

– Nu asta este problema, Andy. Se pare că nu înțelegi că dacă aș insista să vii cu noi, Ferguson este în stare să ne lase baltă. Asta este mai mult sau mai puțin ce mi-a dat de înțeles ieri, când am ridicat chestiunea.

– Ei bine, n-am putea găsi alt ghid ?

– Mă îndoiesc... oricum ar fi, acum, este prea târziu să se schimbe planurile. Îmi pare rău, dar... asta face parte din lucrurile imprevizibile.

La câțiva metri în fața lor, Guy ieșea din piscina clubului.

– Voi nu veniți să înotați ? îi întrebă venind spre ei pe peluză.

– Ba da, imediat. Oh, iată că ceilalți se întorc, spuse Peter ridicându-se.

– Dacă vreți să faceți o partidă, rachetele noastre vă stau la dispoziție, propuse Margaret.

Se lăsă să cadă într-un șezlong și-și șterse fața cu un prosop. Simplitatea bluzei albe și a fustei plisate de tenis se potrivea mult mai bine cu silueta ei atletică decât rochiile înflorate pe care le purta. Dacă nu avea picioarele lungi și zvelte, ele erau musculoase și bine proporționate.

– Mă tem că nu avem vigoarea dumneavoastră, îi răspunse Peter. Sunteți o jucătoare foarte bună, domnișoară Boxter.

– Trebuie să ne menținem în formă, spuse ea, ridicând din umeri. Prea mulți europeni se lasă în voia soartei în țara asta. Jucați tenis, domnișoară Fleming ?

Andreea neagă cu un semn din cap.

– Am învățat la colegiu, zise ea, dar n-am fost niciodată foarte bună. M-ați bate măr chiar din primul set.

– V-aș da un handicap, dacă doriți, propuse mai vârstnica ei interlocutoare. Asta v-ar da o ocupație în timpul absenței bărbaților.

– Mulțumesc, dar nu cred că am vreo aptitudine pentru tenis, răspunse răspicat Andreea.

– Nu trebuie să-ți pese, scumpo, ești plină de alte talente, interveni Guy cu voce plictisită... Mai bine să înoți cu mine.

– De acord, răspunse Andreea ridicându-se.

Își descheie rochia de plajă din bumbac de culoare turcoaz. Pe dedesubt, purta un costum de baie de aceeași culoare. Nu era un bikini, dar țesătura fină și elastică se mula pe formele ei ca o a doua piele. În timp ce-și punea casheta albă de baie, simți privirile celorlalți fixate asupra ei și începu să roșească, simțindu-se prost în sinea ei.

Apa din piscină era călduță și mirosea a dezinfectant. Când ieși la suprafață, după ce plonjase în bazin, îl văzu pe Guy plonjând în urma ei.

Guy avea o întârziere de o lungime când i se alătură la celălalt capăt al bazinului.

– Poate că nu te descurci pe un teren de tenis, îi spuse el zâmbind, dar în apă, nu ești lipsită deloc de îndemânare.

Ea izbucni în râs și-i răspunse :

– Dacă ai fi vrut, puteai să mă întreci cu ușurință. Dar n-ai încercat să o faci.

– Poate... dar numai cu o lungime. În momentul acesta, nu dețin o formă olimpică.

– Ar trebui să fii mai cumpătat, spuse ea pe un ton nepăsător.

Guy făcu o strâmbătură.

– Am impresia că voi fi obligat s-o fac imediat după ce vom pleca. După câte am înțeles, ne vom hrăni cu conserve din carne de vită și vitamine.

– Cred că vei supraviețui acestui regim, replică ea, înainte de a-i întoarce spatele și de a se îndepărta înot.

Îi plăcuse întotdeauna la nebunie apa. Trase adânc aer în piept și plonjă pentru a se scufunda să atingă fundul bazinului. Rămase un timp să se zbenguie în mijlocul piscinei și bucuria înotului o făcu să-și uite problemele.

Înaintă spre partea mai adâncă a bazinului, având grijă să rămână departe de trambulină. Zări o monedă pe fundul bazinului. Nu înotase de câteva luni și la adâncimea aceea de aproximativ doi metri și jumătate, urechile începură să-i țiuie. Se răsuci și începu să urce.

Deasupra ei, o siluetă masculină făcea pluta. Purta un costum de baie de culoare închisă. Crezu că este Peter. Amuzată la ideea de a-l surprinde, îl apucă de o gleznă și-l trase. Era o farsă nevinovată pe care și-o făceau reciproc în mod obișnuit. În mod normal, lucrurile urmau cu o cursă de urmărire de-a lungul piscinei și se termina cu o luptă amicală în partea mai puțin adâncă a bazinului.

Dar de data aceasta, înainte de a avea timpul să fugă, Andreea se simți înlănțuită de mijloc și târâtă din nou spre fund.

Dacă ar fi fost fratele ei, ar fi reușit să scape. Dar mâinile care-i strângeau talia nu erau ale lui Peter. Cuprinsă de o panică inexplicabilă, cu respirația tăiată, se zbătea orbește să se elibereze.

O durere ascuțită îi sfâșie pieptul și apa se întunecă. Apoi se trezi la suprafață gâfâind să-și recapete respirația, agățată de răpitorul ei.

– Acum este mai bine ? o întrebă James Ferguson câteva minute mai târziu, așezat lângă ea pe marginea piscinei.

Andreea începu să-și regăsească ritmul normal al respirației și încuviință cu un semn din cap.

– Eu... îmi pare rău, spuse ea cu voce tremurândă. V-am luat drept Peter.

Inima continua să-i bată cu putere, iar picioarele îi tremurau.

– Este tocmai ce am presupus, făcu el ironic. Oricât de puternică ar fi aversiunea dumneavoastră față de mine, domnișoară Fleming, sper că sunteți destul de subtilă pentru a nu încerca să mă înecați în public.

Andreea își scoase cascheta de baie și spuse pe un ton indignat :

– Dar dumneavoastră sunteți cel care aproape m-ați înecat !

– Asta vă va îndemna poate să fiți mai prudentă în viitor. Genul acesta de glumă brutală riscă să ducă la consecințe grave dacă alegeți un înotător slab.

– N-aș face asta nimănui. V-am mai spus. V-am confundat cu Peter. El înoată ca un pește. Nu l-aș fi putut speria.

Doctorul Ferguson ridică dintr-o sprânceană.

– Și dumneavoastră înotați foarte bine, dar v-ați speriat.

– Da, pentru că erați dumneavoastră, replică ea fără să gândească.

— S-ar putea să mă detestați, domnișoară Fleming, zise el cu sprâncenele încruntate. Dar n-aș fi crezut că aveți un motiv să vă temeți de mine.

— Nu... nu este chiar ce voiam să spun, se bâlbâi ea.

— Și ce anume voiați să spuneți ?

O privi cu insistență, nemișcat, așteptându-i răspunsul. Umerii lui largi, bronzați, luceau în soare. Purta în jurul gâtului o tăbliță de identitate agățată de un lănțișor de argint care, într-un anume fel, părea să-i sublinieze tăria musculaturii întreținute cu grijă.

— Ei bine... m-ați surprins. Și nu pot suferi să mă simt prizonieră, ca toată lumea.

— Și în mod sigur, mai mult ca toată lumea, spuse el cu o ironie reținută.

Ea dădu la o parte șuvița de păr care-i cădea pe față și își întoarse privirea pentru a-l întreba pe un ton rece :

— Cum trebuie să înțeleg asta ?

El o prinse de încheietura mâinii pentru a-i lua pulsul, care era încă rapid.

— Am impresia că nu suportați nici un fel de constrângere, domnișoară Fleming. Cu toate acestea, îmi pare rău dacă v-am speriat. N-am avut intenția asta. Acum, vă sugerez să vă odihniți la umbră vreo zece minute, în timp ce eu mă duc să-i cer chelnerului să aducă ceai.

Era o sugestie sau un ordin ? Dacă nu și-ar fi scos cascheta de baie, ea n-ar fi rezistat tentației de a plonja din nou în apă.

— Mulțumesc, dar nu este nevoie să vă dați osteneala. Acum mă simt bine.

Se ridică și se îndepărtă, ținându-se foarte dreaptă. Câteva clipe mai târziu, își reluase locul sub umbrela de soare, când i se alătură Guy.

– Hei, despre ce este vorba ? o întrebă el.

– Ce vrei să spui ?

– Haide, scumpo, nu mă lua drept nătărău. Despre acea scenă emoționantă din bazin, desigur. Te-am văzut înhățată de doctorul Ferguson, apoi el te-a susținut să urci scara și te-a dus pe marginea bazinului pentru o discuție în doi.

Andreea îi explică pe scurt ce se întâmplase.

– Dar unde s-a dus Peter ? întrebă ea.

– În salonul clubului, în căutare de ziare. Dar iat-o venind pe amazoana noastră ! făcu el un semn din cap spre cabinele vestiarului doamnelor, care se găsea în cealaltă parte a bazinului.

Andreea întoarse capul și o zări pe Margaret care înainta cu pas hotărât spre trambulină. Purta un costum de baie negru, foarte sobru, dar nu avea cască pe cap. La fel de concentrată ca și cum participa la un concurs, urcă scara până la trambulina a doua. Își potrivi echilibrul și plonjă. Apoi traversă piscina înotând craul ca și cum își propusese să ocupe primul loc la Jocurile Olimpice.

– Trebuie să se mențină în formă, murmură Guy pe un ton sentențios.

Andreea izbucni în râs și se destinse puțin.

– Dragă Guy... Cerul fie lăudat că exiști ! exclamă ea impulsiv.

Guy îi aruncă o privire amuzată.

– Cărui fapt datorez această onoare ?

Andreea desfăcu dopul unui flacon cu loțiune împotriva arsurilor și începu s-o întindă pe brațe.

– Nimic mai precis, în afară de faptul că ești odihnitor. Cu tine și cu loțiunea asta, mă simt apărată.

Scoase șezlongul de la umbră și-și desfăcu bretelele costumului de baie pentru ca umerii să se bronzeze uniform. Brațele și picioarele, după trei zile petrecute mereu la soare, erau deja ușor bronzate.

– Vrei să-ți dau cu loțiune pe spate ? se oferi Guy, care-și apropiase șezlongul de al ei.

Cu mintea încă frământată de incidentul petrecut în piscină, Andreea îi întinse flaconul și-și puse ochelarii de soare.

Își aplecă umerii spre genunchi, ținându-și bărbia în podul palmelor. Guy lăsă să-i scape câteva picături de loțiune pe spatele ei și le întinse cu vârful degetelor.

Văzu un chelner ieșind din salonul clubului, ducând ceai pe o tavă. Doctorul Ferguson ieși în spatele lui și se îndreptă spre trambulină. Înainte de a plonja, rămase o clipă nemișcat pe trambulina a doua, cu privirea fixată, pe deasupra acoperișului scund al clubului, în direcția spatelui clădirii.

La amintirea modului în care, puțin mai devreme, o ținuse prizonieră sub apă, Andreea tremură. În spatele ei, Guy spuse ceva. Ea se întoarse spre el și murmură :

– Iartă-mă, n-am auzit ce spuneai.

– Te întrebam dacă-ți place asta ? replică el zâmbind.

– Dacă îmi place ce ? întrebă surprinsă.

– Când fac așa, zise el, plimbându-și degetele de-a lungul coloanei vertebrale.

– Ah... ceai ! Tu vrei ? întrebă ea, sărind în picioare pentru a lua tava din mâinile chelnerului.

– Nu, mulțumesc, răspunse Guy așteptând ca ea să-și toarne ceai pentru a continua : N-am terminat cu spatele tău.

Andreea deschise un pliculeț de zahăr și spuse :

– Nu are nevoie decât de un strat ușor.

El se ridică și-și apropie din nou șezlongul de al ei.

– Te rog, Guy...

– Nu te speria. Nu te mai ating dacă nu vrei, o asigură el cu un aer amuzat.

– Nu înțelegi, spuse ea roșind.

– Serios ? făcu el, batjocoritor.

Andreea își mușcă buza înfricoșată.

– Nu... nu era ceea ce crezi tu. Era o amintire care m-a făcut să tremur de furie. Eu... nici măcar nu mi-am dat seama ce făceai.

Guy își strânse buzele cu un aer neîncrezător.

– În cazul acesta, trebuie să fi fost complet absorbită de gânduri.

Era limpede că n-o credea. Spre ușurarea ei, reapăru Peter. Dar, tot restul după-amiezii, de fiecare dată când întâlnea privirea lui Guy, vedea în ea o sclipire ironică și înțelese că nu avea intenția s-o lase să scape atât de ușor.

★
★ ★

În seara aceea cinară din nou la familia Baxter. După cină, doctorul Ferguson instală un ecran și le proiectă diapozitive în culori prezentând imagini pe care le luase în cursul călătoriei precedente în junglă.

Andreea era așezată pe canapea, lângă Guy. Își ținea brațele încrucișate la piept, pentru cazul că i-ar fi trecut prin cap s-o prindă de mână. De altfel, el își ținea privirea ațintită mai mult asupra ei, decât pe ecran. Simțea asta fără să-l privească și se străduia să-și concentreze atenția asupra comentariilor cu care doctorul Ferguson însoțea imaginile.

Câteva imagini surprinseseră femei și copii ale băștinașilor care se scăldau într-un braț de râu unde apa săpase mici bazine, căzând în cascadă pe blocurile de piatră.

– Paradisul pierdut, murmură doctorul Baxter în fața unui diapozitiv în care o tânără **temiar,** din grupurile etnice de statură scundă din sud-estul Asiei, aparținând rasei negroid-australiană, cu părul negru, goală, cu excepția unui sarong galben înfășurat în jurul șoldurilor, spăla un alt sarong pe malul râului.

– Ce loc minunat! Veți trece pe aici în cursul călătoriei? întrebă Andreea.

Doctorul Ferguson își întoarse privirea spre ea.

– Da, răspuse el. Dar să nu vă imaginați că această imagine este tipică pentru viața în junglă.

Scoase diapozitivul din aparatul de proiecție și căută altul într-o cutie. Ceea ce văzu, o făcu să tresară îngrozită.

Diapozitivul reprezenta o femeie **negrito,** care avea nasul și fruntea mâncate de o boală oribilă.

– Un caz grav de pian, o boală de piele de la tropice, îi informă doctorul pe un ton sumbru, drept răspuns la o întrebare a lui Peter. Este o boală contagioasă, adăugă el, aruncând o privire spre Andreea.

Ea avu impresia că le arătase această imagine cu intenția să-i șocheze.

*
* *

Andreea își petrecu dimineața următoare singură pe veranda de la Rest House. Ceilalți se duseseră să viziteze o mină de cositor din împrejurimile orașului. După cum avea obiceiul, doctorul Ferguson declarase sentențios că pentru ea excursia va fi obositoare și în același timp plictisitoare.

Puțin înainte de ora prânzului, Guy veni într-o ricșă-bicicletă condusă de un chinez cu chipul brăzdat de riduri care purta un maiou zdrențăros, un șort și o cască veche colonială.

— Unde sunt ceilalți ? întrebă Andreea când Guy, după ce urcase scările, se lăsă să cadă într-un șezlong.

— Iau masa de prânz în oraș, într-un restaurant indian. Cum nu mă dau în vânt în mod deosebit după curry, am venit să-ți țin companie. Uf, ce căldură ! Cum faci de pari întotdeauna atât de proaspătă ?

— Servitorul mi-a dat asta, replică Andreea începând să agite aerul cald cu un evantai din nuiele de palmier, cu fibre împletite din mai multe culori.

Guy sună clopoțelul pentru a chema servitorul, și când acesta apăru, comandă un suc de fructe pentru Andreea și o bere pentru el.

— Speram să te găsesc singură, îi spuse el. Nu te speria, n-am intenția să-ți fac curte. Mai târziu, poate... dar mai întâi am ceva să-ți spun.

Aşteptă ca servitorul să le aducă băuturile ca să continue :

– Mai ţii să ne însoţeşti ? Sau dispozitivul acela de aseară te-a făcut să-ţi schimbi hotărârea ?

– Acela cu femeia bolnavă ? Nu, presupun că l-a proiectat cu intenţia asta, dar şi-a greşit ţinta, răspunse ea pe un ton batjocoritor.

– Bun. În cazul acesta, cred că am găsit un şiretlic.

– Un şiretlic ? Ce vrei să spui ?

Guy îşi aprinse o ţigară înainte de a răspunde :

– M-am gândit la un mijloc de a-i forţa mâna lui Ferguson... de a-l pune în situaţia să fie nevoit să te ia cu noi. Vreau însă să te previn că este un plan puţin cam aiurit. Poate că n-o să accepţi să-l urmezi. Dar mi-am pierdut jumătate din noapte ca să-l pun la punct. Şi nu ai de ales dacă nu vrei să rămâi în urmă.

– Despre ce este vorba ? Nu înţeleg nimic din tot ce îndrugi acolo, făcu ea, înnebunită de curiozitate. Oh, Guy, nu mă face să-mi pierd vremea, spune !

El aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că servitorul nu era prin apropiere. Apoi sorbi lung din bere înainte de a se apleca spre ea şi începu :

– Bun, am să-ţi explic. Dar să nu spui că este o treabă complet smintită, înainte de a asculta până la capăt.

CAPITOLUL III

A doua zi dimineață în zori, îmbrățișată de fratele ei, Andreea își luă rămas-bun de la el în fața bungalovului doctorului Baxter.

— La revedere, îi spuse ea. Călătorie plăcută și să fii prudent.

— La revedere, Andy. Îmi pare rău că nu poți să mergi cu noi.

Peter o sărută pe obraz și urcă pe bancheta din spate a mașinii doctorului Baxter. Acesta din urmă își conducea oaspeții la opt kilometri de oraș, până la un mic sat malaiezian, de unde cei trei bărbați trebuiau să pătrundă în pădure.

— La revedere, doctore, și noroc, îi spuse Andreea zâmbindu-i lui James Ferguson, întinzându-i mâna.

În dimineața aceea, doctorul purta o uniformă de doc verde și cizme înalte din pânză, prinse în șireturi. Aceasta fusese, pe vremuri, ținuta de junglă a trupelor armatei britanice. Reușise să găsească uniforme de ocazie și pentru Peter și Guy, deoarece după părerea lui, ținutele lor obișnuite de campanie nu erau potrivite cu mediul acesta deosebit.

– La revedere, domnișoară Fleming, răspunse el strângându-i cu fermitate mâna, dar fără să-i întoarcă zâmbetul.

Sperase să-l uimească zâmbindu-i, în loc să-i prezinte chipul ostil pe care el se așteptase să-l vadă. Dar, ca de obicei, el rămase indiferent. Doar când se întoarse spre Margaret, ochii lui arătară puțină căldură.

Guy o făcu atentă, atingându-i brațul.

– Rămâne valabil ? o întrebă cu voce scăzută.

Ea încuviință, înclinând ușor capul și-i întinse mâna, dar Guy nu avea de gând să facă la fel.

– Rămas-bun, Andy. Să fii cuminte, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Și pe neașteptate, în fața tuturor, o cuprinse de mijloc, o trase spre el și o sărută.

– Intrați să luați o cafea, o invită Margaret, când mașina dispăru la capătul străzii.

Chemă fata în casă, îi dădu un ordin și-și reluă locul la masă.

– Ce ați vrea să faceți în dimineața asta ? reluă ea.

– Cred că o să mă întorc la Rest House ca să mă spăl pe cap, răspunse Andreea distrată.

Simțea încă apăsarea scurtă și caldă a buzelor lui Guy peste ale ei. Ridică involuntar o mână până la gură, ca și cum voia să șteargă o urmă invizibilă.

– Este adevărat, păreți obosită. Ar fi mai bine ca astăzi să vă odihniți. Mâine, am putea merge să vizităm Ipoh, propuse Margaret.

Întoarsă la Rest House, Andreea se privi lung în oglindă, întrebându-se dacă nu-și pierduse mințile. Acceptând planul lui Guy, probabil că așa stăteau lucrurile. Dar nu mai putea să schimbe nimic. Dacă

nu făcea ceea ce convenisera, Guy își va închipui că a avut un accident și va da alarma.

Pe măsură ce timpul trecea, șovăielile ei sporeau. În timp ce scria o scrisoare justificativă pentru doctorul Baxter, era cât pe ce să cedeze tentației de a se duce la cabinetul lui din oraș. Ar fi vrut să-i dezvăluie planul ei hazardat și să-i ceară sfatul.

Dar nu, se dojeni ea cu asprime, nu pot să-l fac să-și asume responsabilitatea aceasta. Ar fi nedrept. În consecință, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, eu voi fi singura de condamnat. Dacă voi ști să-mi păstrez stăpânirea de sine, totul va merge bine.

Era singura clientă la Rest House. După masa de prânz, toți băieții de serviciu se retraseseră. Până și micile șopârle rămâneau ascunse după grinzile din tavan. Totul somnola sub căldura copleșitoare de la începutul după-amiezii.

Andreea încuie valiza care conținea lucrurile pe care nu le lua cu ea și așeză pe masa din vestibul scrisoarea pentru doctorul Baxter. La ora două și un sfert, își puse rucsacul în spate și se îndepărtă repede pe drum, spre întâlnirea organizată de Guy pentru ea.

Ca să nu atragă atenția, purta încă rochia ei de plajă și sandalele. Dar se întâmplă să nu întâlnească pe nimeni. Dădu colțul unei străzi și zări un taxi parcat la vreo cincizeci de metri. În apropierea vechiului vehicul, un tânăr malaiezian așezat pe vine la umbra unui pom, fuma o țigară. Se ridică văzând-o apropiindu-se și se priviră cu circumspecție. Înfățișarea lui o liniști pe Andreea. Era mai scund cu câțiva centimetri decât ea, dar părea robust și

inteligent. Pe deasupra, cămaşa înflorată şi pantalonii kaki erau foarte curate.

– **Tabek,** m'am, o întâmpină el cu formula de salut malaieziană, întinzând mâna să-i ia rucsacul.

Liniştită de înfăţişarea lui mulţumitoare, Andreea zâmbi şi-i întoarse salutul. El îi deschise portiera din spate a taxiului şi ea luă loc pe bancheta acoperită cu o bucată de ţesătură curată. Puse apoi rucsacul ei pe scaunul de lângă şofer, înconjură repede maşina şi se strecură în spatele volanului. Andreea oftă adânc când el puse motorul în mişcare : la bine sau la rău, pornea la drum.

★

★ ★

Îşi petrecu noaptea într-o colibă din ramuri înfrunzite, dintr-un mic cătun de pe malul unei ape, la vreo doi kilometri de satul spre care plecaseră dimineaţa bărbaţii. Întinsă pe un braţ de ierburi uscate, auzea râul clipocind între malurile lui, la vreo douăzeci de metri distanţă. Mult mai aproape, se auzea un alt zgomot. Dincolo de uşă, de fapt o bucată de pânză, Ismail, ghidul ei, sforăia uşor.

El îşi lăsase taxiul într-un sat mai mare unde amândoi îşi schimbaseră hainele. Rochia şi sandalele ei de plajă erau acum proprietatea Zakariei, fermecătoarea soră a lui Ismail.

Parcurseră prima etapă mergând pe o cărare îngustă şi întortocheată prin jungla care nu era încă prea deasă. Ismail mersese înaintea ei, înarmat cu un înfiorător **parang,** pentru a tăia vegetaţia de sub copaci. Dar, cum ceilalţi urmaseră aceeaşi cărare câteva ore mai devreme, Ismail nu avusese

practic nevoie să-l folosească. Cu toate acestea, se făcuse aproape noapte când ajunseră în sfârșit lângă râu.

Căpetenia satului, rudă prin alianță cu Ismail, nu vorbea englezește, dar privirea lui era vădit prietenoasă. Iar cele trei soții cu ochii negri păruseră încântate de micile cadouri ale Andreei.

Dacă se simțea în siguranță printre oamenii aceștia ospitalieri, nu însemna că ea putea dormi liniștită.

★
★ ★

Guy îl plătise deja pe Ismail pentru serviciile lui, dar a doua zi dimineața, când și luă rămas-bun de la el, Andreea îi dădu o plată suplimentară. Regreta că se desparte de el, pentru că vorbea destul de bine englezește. Începând din momentul acesta, trebuia să se facă înțeleasă cu ajutorul puținelor cuvinte malaieziene pe care le cunoștea și mai ales prin limbajul semnelor.

Noul ei ghid, Saleh, fiul cel mai mic al căpeteniei satului, trebuia s-o conducă în ziua aceea până la următorul popas, un sat situat mult mai adânc în pădurea virgină, în josul râului.

Andreea își petrecu ziua așezată în partea din față a unei bărci înguste și lungi, pe care Saleh o manevra din spate cu o pagaie. Era un băiat robust, care nu dădea nici un semn de slăbiciune sub soarele arzător. Dar Andreea era curând lac de transpirație, recunoscătoare totuși ochelarilor ei de soare care-o apărau de lumina orbitoare a razelor reflectate de apă.

Prin contrast cu luminozitatea strălucitoare a râului larg, în vegetația deasă a junglei de nepătruns care începea dincolo de maluri, părea că domnește noaptea.

Curentul râului a fost mai degrabă lent cea mai mare parte a drumului, dar la un moment dat, într-un cot al lui, deveni mai iute.

Andreea se agăță de marginile ambarcației, așteptându-se în orice clipă să fie azvârlită în apele clocotitoare. Dar Saleh, folosindu-și mâinile ca brațele unei balanțe, își echilibra luntrea fragilă și o îndreptă spre mijlocul curentului, unde se găsiră în ape mai liniștite.

Deși erau foarte departe de civilizație și probabil nu văzuseră niciodată o femeie albă, oamenii din acest nou sat o primiră cu aceeași amabilitate nativă a gazdelor ei din noaptea precedentă.

Îi explicară prin semne că cei trei englezi îi părăsiseră în zori pentru a înfrunta escaladarea unei coline aflate spre est. Trebuia să fi ajuns acum într-o vale, la baza altui versant.

Guy îi promisese să facă tot posibilul pentru ca în cea de-a doua sau a treia zi să încetinească înaintarea celorlalți, ca să-i permită să-i ajungă din urmă. Dar dacă voia să reușească asta până mâine seară, știa că trebuia să mențină un ritm epuizant.

A doua zi dimineața, porni la drum când zorile abia mijeau, în compania lui Saleh. Cu toate acestea, când ajunseră în vârful colinei, era trecut de prânz. Deși Saleh îi dusese rucsacul, Andreea se simțea istovită și dorea neapărat să se odihnească. Dar, după o pauză de un sfert de oră ca să mănânce ceva, se sili să pornească din nou la drum.

Coborârea colinei a fost ceva mai ușoară, iar în preajma crestei acesteia temperatura fusese puțin mai scăzută. Acum, căldura și umiditatea creșteau la fiecare pas și atmosfera devenea din nou la fel de înăbușitoare și moleșitoare ca cea dintr-o baie de aburi.

Andreea știa că în junglă se înnoptează cu mult mai înainte de apusul soarelui. Prin urmare, își impuse să nu ia în seamă faptul că-și simțea picioarele ca de plumb și că centura pantalonilor îi irita mijlocul. Și, în pofida căldurii, a oboselii și a setei, continua să înainteze cu îndărătnicie prin mijlocul oceanului de verdeață.

Se simți puțin mai înviorată după ce întâlniră un pârâu unde se opriră să bea apă. Saleh, al cărui tors cafeniu-închis lucea de transpirație, se stropi cu apă și-și spălă picioarele. El nu purta nimic altceva decât un șort uzat și pantofi vechi de tenis, cu vârfurile tăiate, prin care degetele picioarelor ieșeau afară. Dar nu părea să se teamă că va fi mușcat de șerpi sau de insecte veninoase.

Traversară pârâul și continuară să meargă pe poteca deschisă de bărbații care-i precedau. După-amiaza era pe sfârșite și penumbra devenea îngrijorătoare când, deodată, Saleh se opri și făcu un semn spre ea să tragă cu urechea. Ea nu mai auzi nimic altceva decât țipătul atenuat al unei păsări care trebuie să se fi aflat undeva în vârful unui copac, la vreo douăzeci și cinci de metri deasupra capului ei. Dar urechile mai sensibile ale lui Saleh sesizaseră fără îndoială alt zgomot. După mimica lui, rezulta că ea se apropia de țintă.

La cincizeci de metri de acolo, ieșiră pe un platou stâncos scăldat în soare. În dreapta lor, un șu-

voi de apă cădea în cascadă de pe o înălțime povârnită.

Saleh își duse un deget la buze pentru a-i recomanda tăcere, apoi o conduse la marginea platoului care domina o pantă abruptă. Și acolo, dedesubt, Guy se bălăcea în bazinul săpat în stâncă de căderea apei.

Andreea se simțea atât de fericită că-l vede, încât îi venea să plângă de ușurare. Dar în loc de asta, îi mulțumi călduros lui Saleh pentru ajutorul lui, spunându-și că dacă nu înțelegea sensul cuvintelor, va pricepe după intonația vocii ei ce voia să-i spună. Îi dădu ceasul ei de mână, precum și niște dolari.

Încântat de această recompensă neașteptată, Saleh refuză cu un semn din cap gesturile de invitație la cină și să-și petreacă noaptea cu ei. El dispăru în junglă și cum părea imposibil să ajungă în satul lui înainte de căderea nopții, ea își spuse că probabil exista altul în apropiere.

După cum se părea, Guy era singur. După ce cercetase împrejurimile pentru a fi sigură, ea îl făcu atent cu un fluierat. Când o văzu pe creasta pantei, ieși repede din apă, și luă sandalele de pe stâncă și urcă repede spre ea.

– Ai reușit ! Bravo, fetițo !

O cuprinse în brațe și o strânse cu aceeași mulțumire că o revede, pe care o avusese ea mai devreme, când îl zărise.

– Unde sunt ceilalți ? îl întrebă mirată când el îi dădu drumul.

– Sunt plecați să încerce să prindă pește. Se vor întoarce la apusul soarelui. Pari istovită, biata

de tine ! Drumul a fost greu, nu-i așa ? Dar unde este tipul care te-a adus ?

– A plecat. Dar îți voi povesti asta mai târziu. Deocamdată, aș vrea să mă spăl înainte de întoarcerea doctorului Ferguson. Vrei să iei tu rucsacul ?

Coborî panta colinei, nerăbdătoare să scape de veșmintele ude de transpirație și să plonjeze în apa limpede și rece din piscina stâncoasă în care Guy se bălăcea mai devreme. Îi ceru lui Guy să caute în rucsacul ei prosopul și săpunul în timp ce ea își desfăcea șireturile de la ghetele americane de baseball, ceea ce găsise ea mai apropiat de cizmele adevărate de junglă.

– Din fericire, eram la curent cu sosirea ta, altfel n-aș fi purtat probabil ăsta, zise Guy arătându-și costumul de baie. La drept vorbind, începeam să-mi fac multe griji în privința ta. Puține femei ar avea curajul să întreprindă ceea ce ai făcut tu. Eu însumi am găsit drumul foarte greu.

Andreea se descălță de ghete și-și scoase șosetele ude. Avea picioarele umflate, dar nu făcuse bășici. Ajunsă în apă, descoperi că avea un semn urât, roșu, în jurul mijlocului. Va dispărea fără îndoială repede dacă va avea grijă să presare talc. La întoarcerea celorlalți, voia să pară la fel de proaspătă și de sprintenă ca și cum ar fi venit cu elicopterul.

În timp ce se spălase, se schimbase și-și spălase veșmintele murdare, Guy pregătise cafea pe o lampă cu alcool. El i-o servi într-o cană de cositor și insistă să-i adauge o înghițitură de coniac din sticluța lui plată de buzunar.

– Haide, bea. Asta o să te pună pe picioare... și este posibil să ai nevoie să te simți euforică pentru a-l înfrunta pe Ferguson, zise el strâmbându-se.

Simți o ușoară neliniște.

– Mă întreb ce va spune.

Guy ridică din umeri.

– Poți fi sigură că se va arăta mai curând disprețuitor. Dar nu poate face nimic, scumpo.

– Nu sunt atât de sigură de asta. Închipuie-ți că insistă să mă întorc.

– Nu te poate trimite singură înapoi. Și ca să te însoțească el însuși, asta ar însemna sfârșitul expediției. Nu, ești aici, asta-i important. Nu se mai poate schimba nimic.

La puțin timp după aceea, auziră voci în josul râului, apoi îi văzură apărând după colțul unei stânci. Înaintau împotriva curentului, cu apa până la genunchi. Doctorul Ferguson ducea un coș mic din plasă în care se agitau mai mulți pești comestibili.

Întunericul se lăsa repede și n-o văzură pe Andreea decât după ce urcară pe mal. Atunci, Peter se opri brusc, cu un aer atât de uluit încât părea caraghios.

– Doamne-Dumnezeule !... Andreea ! exclamă el.

– Bună seara. Ce mai faci ? îl întrebă ea pe un ton vesel. Simțea că-i tremură picioarele și nu îndrăznea să-l privească pe însoțitorul lui.

– Să nu leșini. Nu ai vedenii, îl asigură Guy. râzând că Peter continua s-o fixeze cu gura căscată. A sosit de vreo jumătate de oră.

– Dar cum ? Nu înțeleg. Cum ai făcut să ajungi aici ? o întrebă fratele ei.

– Foarte simplu, am mers pe urmele voastre. Vedeți, făcu ea întorcându-se spre James Ferguson, o femeie **poate** supraviețui în junglă, doctore. De

fapt, trebuie să spun că până aici m-am distrat bine.

El nu răspunse, dar licărul de mânie care, pentru o fracțiune de secundă, trecu prin ochii lui, ar fi făcut-o pe Andreea să facă un pas înapoi dacă s-ar fi găsit singură în fața lui.

— Ei bine,. nu-mi vine să-mi cred ochilor, reluă Guy, care înaintă spre ea și-i trecu un braț în jurul umerilor.

Dar gestul acesta protector era inutil. Doctorul le întoarse spatele.

— Mă duc să scot peștii aceia, le aruncă el tăios, peste umăr.

Îl priviră cum se îndreaptă spre liziera pădurii. Smulse câteva frunze uriașe de pe o ramură și se întoarse lângă ei, punându-le pe pământ, apoi își scoase cuțitul de la centură.

— Vrei să aprinzi felinarul, Ramsey, te rog ? îl întrebă pe Guy cu figura lui indiferentă.

— Haide, nu se poate să fi făcut singură tot drumul acesta, îi spuse Peter.

— Nu, bineînțeles. Am avut un ghid.

— Cum l-ai găsit ? Ce te-a îndemnat să faci un lucru atât de nesăbuit ?

Cel care răspunse, continuând să curețe peștii, era doctorul.

— Îmi închipui că Ramsey i-a dat o mână de ajutor.

— Ai făcut asta, Guy ? întrebă Peter.

Guy punea pe o stâncă felinarul pe care tocmai îl aprinsese și se întoarse spre ei.

— Da. De fapt, eu am organizat totul.

Peter strânse pumnii și șuieră printre dinți :

— Mare imbecil ! Ai merita să-ți stâlcesc mutra.

Cum părea gata să-şi pună ameninţarea în practică, doctorul se ridică şi interveni :

– Asta n-ar servi la mare lucru, spuse pe un ton iritat. Să pregătim mai bine masa, nu ?

A fost o cină tristă. Peştele era delicios, dar ei mâncară în tăcere.

– Aţi adus ceva pentru culcare ? o întrebă doctorul, întinzându-i o cană cu cafea.

– Da. Am exact acelaşi echipament ca voi toţi şi aceleaşi provizii, spuse ea pe un ton stăpânit.

– Aţi găsit lipitori pe dumneavoastră când aţi sosit ?

Ea negă cu un semn din cap.

– Nu... nici una.

Dar pielea iritată de pe mijloc începea din nou s-o mănânce şi dorea să vină mai curând ora culcării pentru a-şi pune din nou talc.

Nu a avut mult de aşteptat. Pe platoul acesta stâncos nu aveau nevoie să-şi agaţe sacii de dormit ca pe nişte hamacuri, aşa cum ar fi trebuit s-o facă sub copaci, pentru a se pune la adăpost de furnici.

* * *

A doua zi dimineaţa, Andreea se trezi la revărsatul zorilor. Peter şi Guy dormeau, dar sacul de dormit de culoare kaki al doctorului era gol. Se răsuci ca să poată ieşi din al ei şi descoperi că o dureau muşchii şi că-i era tare foame.

După ce se spălă şi se pieptănă, aprinse lampa cu alcool pentru a pregăti cafeaua, când îl văzu pe James Ferguson coborând panta colinei înalte.

Se salutară cu răceală. El se bărbierise deja și se îmbrăcase de drum. Ea termină de făcut cafeaua fără să-l privească, dar simțea că el n-o slăbește din ochi. Umplu două căni și zise în grabă :

— Mă duc să-i trezesc pe ceilalți.

— Nu, mai lăsați-i puțin. Aș vrea să arunc o privire pe semnul pe care-l aveți pe braț.

— Ce semn ? Oh... zgârietura asta ? Nu-i nimic.

— Poate. Dar zgârieturile pot deveni uneori foarte periculoase. Veniți aici și lăsați-mă să văd.

Andreea se supuse cu o ușoară ridicare din umeri.

— Hm... nu-i mare lucru, într-adevăr, dar să fim totuși prudenți, zise el aplecându-se să caute ceva în rucsacul lui. Ungeți puțin cu asta pe deasupra, reluă el, întinzându-i un tub cu alifie.

Ea se supuse din nou.

— Bine. Acum, ridicați-vă cămașa.

Andreea se încordă și făcu un pas înapoi.

— De ce ?

— Ca să văd dacă nu cumva căldura v-a făcut un eritem.

— Nu am nimic, spuse ea tăios.

— Țin să mă asigur eu însumi. În clima aceasta, un eritem neglijat se infectează cu rapiditate. Pe ceilalți i-am tratat deja. Sunt medic, după cum știți.

— Da, dar nu **al meu,** i-o întoarse ea. Când voi avea nevoie de îngrijirile dumneavoastră, am să vă anunț, doctore.

Se întoarse pentru a se îndepărta, dar el o prinse de încheietura mâinii și o reținu cu fermitate.

— Pentru că v-ați hotărât să ne însoțiți, va trebui să faceți ce vi se spune, zise el pe un ton ce nu

admitea replică. Altfel, îmi va fi foarte uşor să vă constrâng.

Andreea era tentată să-l înfrunte, apoi, tremurând de o furie înăbuşită, îşi scoase cămaşa din pantaloni şi o ridică deasupra stomacului.

Când văzu dunga roşie din jurul mijlocului, el scoase un oftat exasperat. Dar nu rosti mustrarea usturătoare la care ea se aştepta.

– Cum s-a întâmplat ? se mulţumi el să întrebe.

– Nu ştiu. Poate că centura a fost prea strânsă, mormăi ea.

– Ei bine, va trebui s-o purtaţi mai largă. Staţi liniştită, vă rog.

Cu degete uşoare şi pricepute, întinse un strat subţire de unguent peste iritaţie, tăie o bucată de faşă, îi încinse mijlocul cu ea şi o prinse cu un ac de siguranţă.

– Nu mai aveţi nimic altceva să-mi semnalaţi ?

Andreea negă cu un semn din cap şi cu obrajii în flăcări.

– Nu ştiu de ce m-aţi mintit, domnişoară Fleming, dar aţi face mai bine să vă băgaţi în cap că jungla este un loc unde pudoarea exagerată nu-şi are rostul, spuse el pe un ton iritat. Cea mai mică rană, oricât de neinsemnată vi s-ar părea, trebuie să fie arătată imediat. S-a înţeles ? **Imediat.**

– Bine, dacă insistaţi, ripostă ea cu răceală.

– Insist, se înţelege. Într-o asemenea climă, nu există nici o rană fără consecinţe grave. Acum, mergeţi şi luaţi-vă cafeaua, avem multe lucruri de discutat.

Ea se execută şi se aşeză pe locul indicat de el.

Ceilalți continuau să doarmă, la douăzeci de metri de ei.

— Familia Baxter știe unde sunteți ?

— Bineînțeles... le-am lăsat o scrisoare.

— Da, în care le spuneați încotro plecați. Dar cum ar putea să afle dacă ne-ați găsit ? Sunteți preocupată câteodată de îngrijorarea pe care puteți s-o provocați celorlalți în ceea ce vă privește ? Nu-i așa că sentimentele lor vă sunt indiferente ?

— Depinde despre cine este vorba, răspunse ea cu răceală. În ceea ce-i privește pe cei doi Baxter, abia dacă-i cunosc și consider că nu sunteți cel mai în măsură, adăugă ea ridicându-și bărbia, să-mi faceți morală în această privință. Dumneavoastră înșivă acordați în mod evident puțină atenție celorlalți.

— Înțelegeți prin asta, fără îndoială, față de dumneavoastră, ripostă el cu ironie rece. Ce așteptați de la mine, domnișoară Fleming ? Avansuri ca cele ale lui Ramsey ? Sau pur și simplu concesii nelimitate ?

Andreea roși până la rădăcina părului, dar îi susținu privirea și replică prompt :

— Până acum, nu ați făcut nici una.

James își termină cafeaua, își puse cana jos, aruncă o privire spre ceas și se ridică.

— Credeți asta, domnișoară Fleming ? făcu el cu o expresie sarcastică pe buze. Dacă m-ați fi cunoscut mai bine, ați fi înțeles că până acum v-am tratat cu mare blândețe. Dar începând de acum, veți avea ce ați căutat și am impresia că n-o să vă placă.

După rostirea acestor cuvinte, o părăsi pentru a se duce să-i trezească pe ceilalți.

★
★ ★

La ora două după-amiază, oră la care, dacă nu i-ar fi urmat, Andreea ar fi fost lungită pe patul ei sub ventilator, se bălăcea într-o mlaștină.

Dimineața, înainte de plecare, doctorul Ferguson o pusese să-și golească rucsacul. Fără să-i ia în seamă protestele, scosese din el obiectele cele mai grele și le repartizase în mod egal între fratele ei, Guy și el însuși. Bineînțeles, nu era vorba de o atenție cavalerească din partea lui. Voia numai ca ea să nu se simtă incomod.

Dar, chinuindu-se să înainteze prin apa noroioasă și urât mirositoare, acum era fericită că rucsacul ei nu era plin. Cu toate acestea, se întreba dacă nu exista și un alt drum decât acela, dacă James nu-i făcuse într-adins să traverseze apele acelea îngrozitoare ca s-o pedepsească pentru că-l sfidase. Era sigură că o privise cu o licărire de răutate în ochi înainte de a intra în acea mlaștină.

Ar fi nevoie de mai mult pentru ca să cer îndurare, doctore Ferguson, se gândi ea continuând să înainteze.

Dar mlaștina i se părea interminabilă : un peisaj de coșmar, plin de arbori exotici răsuciți, plini de ghirlande lungi de mușchi. Trecerea lor prin apa aceea stătătoare și vâscoasă deschidea pungi de gaz ale cărui bule se ridicau să se spargă la suprafață, degajând un miros fetid. Un miros de putreziciune plutea peste tot în atmosferă. În cele din urmă, ajunseră totuși pe un teren solid, iar doctorul le acordă zece minute de odihnă.

După ce-și scoase rucsacul, Andreea se întoar-

se spre Guy pentru a-l ajuta să se elibereze de al lui, care era mai greu.

— Mulțumesc, scumpo, spuse el abandonându-l ușurat.

Picioarele lui, ca și ale Andreei, erau acoperite de noroi. Mirosul pestilențial al mlaștinii plutea încă în jurul lor.

— Ptiu ! murmură ea cu o strâmbătură de dezgust. Mirosul acesta este mai rău decât cel de ouă stricate.

Guy privea picioarele ei cu sprâncenele încruntate.

— El avea dreptate, spuse Guy. Tu n-ar fi trebuit să fii aici. Nu este un loc potrivit pentru o femeie.

— Haide, nu spune prostii ! ripostă ea pe un ton nepăsător. Murdăria asta va ieși la spălat.

Guy păru brusc îngrozit.

— Doamne-Dumnezeule ! Acolo... arătă el cu degetul. Pe brațul tău este o lipitoare.

Guy îl chemă pe doctor și o îndemnă pe Andreea să-și învingă repulsia. Ea îi întindea mâna pentru a-i smulge de pe braț scârboasa vietate, care semăna cu un melc negru, când doctorul strigă :

— Nu, să nu faceți niciodată asta !

Apoi, spre surpriza lor, îi ceru lui Guy să aprindă o țigară, al cărui vârf aprins îl puse pe lipitoare. Aceasta căzu imediat de la locul ei, pe brațul Andreei apărând imediat câteva picături de sânge.

— Când sunt smulse, explică el, restituindu-i țigara lui Guy, își lasă ventuzele în piele.

În timp ce curăța rana cu antiseptic și o trata cu o pudră antibiotică, Guy și Peter descoperiră la rândul lor că niște lipitori se îmbuibau din sân-

gele lor.

— Veți mai găsi probabil și altele diseară, când vă veți dezbrăca, anunță James cu un aer degajat, privind-o atent pe Andreea.

Deși tremura de repulsie, ea se strădui să-și păstreze o figură indiferentă.

La vreo doi kilometri de acolo, descoperiră o poiană artificială : pe o suprafață de aproximativ un hectar, copacii fuseseră doborâți și frunzișul lor ars

Doctorul le explică faptul că era un teren de cultivat, care indica vecinătatea unei așezări **temiar.**

Temiarii erau băștinași de o etnie diferită de malaiezieni. Bărbații nu poartă decât o bucată de pânză înfășurată în jurul coapselor, iar unii au un ghimpe de porc spinos înfipt în cartilajul nărilor. Femeile au șoldurile acoperite cu saronguri din țesătură imprimată. Se vedeau câteva fete cu chipurile vopsite și cu flori trecute printr-o gaură din loburile urechilor.

Deveniră repede prietenoși și păreau fascinați de părul lung și blond al Andreei. Insistară ca vizitatorii să împartă o masă cu ei în așezarea lor. După care, căpetenia satului avu o discuție animată cu doctorul Ferguson. Cum bătrânul nu înceta s-o arate pe Andreea cu degetul, Peter îl întrebă ce spunea.

— Ne oferă propriul lui pat pentru noapte. Așa este obiceiul, le explică doctorul. Dacă refuzăm, se va simți jignit.

— Ei bine, nu contați pe mine, eu prefer să dorm la aer, spuse Guy, frecându-și ochii înroșiți.

Cum tot tribul trăia și gătea în aceeași casă

construită în lungime, grinzile erau negre de funingine și domnea un miros înțepător de fum.

– Prin „ne oferă" voiam să spun, domnișoarei Fleming și mie, replică James indiferent.

Cu toții rămaseră muți de uimire.

– Căpetenia este convinsă că domnișoara Fleming este soția mea, adăugă doctorul cu privirea întoarsă spre Andreea.

Poate că nu era decât o festă a imaginației ei dar, la lumina tremurătoare a focului, i se păru că vede o lucire ironică în privirea lui.

– Ei bine, spuneți-i că se înșală, replică Peter cu răceală.

– Am făcut-o... fără să reușesc să-l conving. Crede că nu vrem să-l deranjăm.

Căpetenia atinse brațul Andreei și începu să gesticuleze. Era evident că o îndemna să-și convingă „soțul" să accepte oferta patului său.

Roșie toată, clătină capul în semn de negație. Îi arătă prin gesturi că-i aparținea lui Peter și nu doctorului.

Bătrânul păru mai întâi că nu o crede, apoi, aparent foarte amuzat de confuzia lui, fu scuturat de hohote de râs. Câteva secunde mai târziu, ilaritatea era generală. Până și Andreea reuși să zâmbească. Considera că inima îi bătea totuși prea repede în raport cu puțina importanță a incidentului.

Mai târziu, lungită lângă fratele ei în patul căpeteniei, se întrebă ce s-ar fi întâmplat totuși dacă ea n-ar fi găsit o rezolvare a situației ?

★

★ ★

A doua zi dimineața, așezată pe veranda care

se întindea cât ţinea casa, urmărea cum doctorul acorda îngrijiri băştinaşilor. Atitudinea lui faţă de ei era diferită de cea pe care o avea faţă de însoţitorii lui albi. Părea destins şi-i examina cu bunăvoinţă, fără acel aer critic pe care-l avea întotdeauna faţă de ei.

– La ce te gândeşti ? o întrebă Guy.

Ea nu-l auzise venind şi tresări.

– Oh, bună. De unde ai apărut ?

– Câţiva bărbaţi mi-au făcut o demonstraţie de tir cu sarbacana. Sunt extrem de iscusiţi. Trebuie să-l întreb pe Ferguson ce otravă folosesc pentru micile lor săgeţi. Îmi închipui că este mortală.

Doctorul îşi examinase ultimul pacient şi venise lângă ei.

– Da, este o otravă mortală, îi confirmă el. O pregătesc din seva unui copac numit ipoh, pe care o adună şi o amestecă apoi cu zeama unei plante agăţătoare.

– Dar cum pot mânca animalele pe care le omoară fără să se otrăvească ei înşişi ? întrebă Andreea.

– Este o otravă care provoacă o oprire a inimii, dar nu contaminează carnea. Voiam să vă spun că am luat măsuri să se anunţe în satele pe unde aţi trecut că aţi ajuns teafără şi nevătămată. Cu puţin noroc, mesajul va fi transmis familiei Baxter în cursul zilei de mâine. **Temiarii** merg mult mai repede decât noi.

*

* *

Petrecuseră din nou noaptea într-un cătun al temiarilor, pe malul unui râu. Se opriseră acolo des-

tul de devreme în cursul după-amiezii, pentru a se spăla în timp ce soarele era pe cer.

Pe micul ostrov de nisip pe care se găseau singuri în mijlocul râului, Guy îi spuse Andreei :

– Mă întreb la ce distanță de civilizație ne aflăm.

– Cu siguranță, nu mai departe de un zbor de pasăre.

Ea întoarse capul pentru a-l privi pe fratele ei, care înota spre celălalt mal. În fața casei lungi, doctorul vorbea cu căpetenia satului.

Guy își puse mâna mângâietoare pe umărul ei.

– În sfârșit, singuri ! zise el. Începi să te bronzezi frumos. Cât de catifelată este pielea ta !

– Bineînțeles, mă spăl întotdeauna cu săpun Camay, glumi ea.

Guy se apropie de ea.

– Andreea, uită-te la mine.

– Oh, Guy, nu-i locul potrivit... să-mi faci curte!

– De ce nu ? Nimeni nu ne privește, replică el râzând și își trecu brațul peste mijlocul ei. „Să-ți fac curte..." ce mod conformist de a prezenta lucrurile !

Andreea se străduí să păstreze un ton degajat.

– Pentru că probabil, eu însămi sunt destul de conformistă.

El îi dădu drumul pe neașteptate și zâmbi.

– Mă îndoiesc că știi cu adevărat cum ești. Spune-mi, printre tinerii pe care-i cunoști la Londra, există vreunul pe care l-ai luat vreodată în serios ?

– Nu, dacă înțelegi prin asta, de care să fi fost îndrăgostită. Dar nu văd în ce măsură privește asta personalitatea mea.

Guy se rezemă într-un cot și o privi insistent.

– În totul, scumpo. Este ceea ce înțelegeam când

spuneam că nici tu însăți nu te cunoști. Spune-mi încă ceva. Mă consideri atrăgător ?

Andreea și-ar fi dorit ca fratele ei să li se fi alăturat, dar îl văzu înotând spre pontonul rudimentar de acostare din fața satului.

— Nu te consider respingător, răspunse ea pe un ton degajat.

— Ocolești întrebarea. Răspunde-mi da sau nu.

— Presupun că da, zise ea, ridicând din umeri.

— Asta înseamnă că ne considerăm reciproc atrăgători, nu-i așa ?

Andreea găsi că această concluzie era pripită dar, fără să-i lase timp să-și formuleze părerea, el reluă :

— Doresc să te sărut și tu o știi. Recunoști că și tu dorești ?

— Nu sunt sigură, răspunse ea cu prudență. Nu m-am gândit la asta.

El zâmbi și-și ridică o sprânceană.

— Încerci din nou să ocolești întrebarea. Cred că dorești și în același timp te temi că am s-o fac, nu-i așa ?

— De ce mi-ar fi teamă ? întrebă Andreea stânjenită. Am mai fost sărutată.

— Dar nu în felul cum o voi face eu. De data aceasta, va fi foarte diferit și tu o știi. Va fi cu totul altceva decât micul sărut de despărțire pe care ți l-am dat când am plecat în junglă.

Andreea rămase fără replică. Ar fi putut pune punct discuției plonjând în râu. Dar, mai devreme sau mai târziu, Guy ar fi găsit-o din nou singură. Pe de altă parte, trebuie să recunoască cinstit că el nu se înșela. Dorea ca el s-o sărute, dar teama era mai mare decât dorința.

– Există două genuri de fete, reluă Guy desenând cu degetul pe nisip. Cele serioase și cele care se distrează. Acestea din urmă nu sunt în orice caz niște dezmățate. Ele sfârșesc de obicei prin a se aranja și a-și întemeia o familie normală. Dar ele sunt realiste. Știu că li se va urî așteptând și profită cât pot de libertatea lor.

Se întoarse pentru a șterge desenul de pe nisip ca să înceapă altul. Andreea rămase tăcută. Nu-l mai auzise niciodată pe Guy filozofând și era curioasă să asculte urmarea.

– Există apoi genul serios... ca tine, continuă el. Fetele serioase nu iau viața cum li se oferă. Ele sunt idealiste... visătoare. Marele lor vis este că vor întâlni într-o zi superbărbatul și că, bang ! se vor îndrăgosti pe loc.

Vorbise pe un ton din care răzbătea o nuanță de cinism. Andreea încruntă sprâncenele și replică pe un ton ușor iritat :

– Ei bine, ai putea să-mi spui ce este rău în asta ?

Guy îi aruncă o privire amuzată.

– Teoretic, nimic, scumpo. Dar, adeseori este cale lungă de la teorie la realitate.

– Ce vrei să spui ?

– Numai atât : cum superbărbații sunt rari, visătoarele trebuie să se mulțumească în cele din urmă cu vreun tip la fel de obișnuit ca oricare altul.

Andreea se întinse pe spate și-și încrucișă brațele în fața ochilor pentru a se feri de tăria soarelui.

– Presupun, zise ea, că dragostea te face să-l vezi pe cel iubit drept ființa cea mai minunată care poate fi, chiar dacă toată lumea îl găsește cum nu se poate mai banal.

– Poate că da... poate că nu. După părerea mea, dacă atâtea căsătorii sunt nişte eşecuri, este pentru că idealistele, din teama de a nu rămâne fete bătrâne, sfârşesc prin a se căsători cu un tip obişnuit, dar continuă să viseze la un superbărbat.

– Tot nu înţeleg cu ce mă priveşte asta pe mine.

Îl auzi mişcându-se. N-o atinse, dar simţi că se aplecase deasupra ei.

– Ceea ce este ciudat cu voi, visătoarele, este că vă temeţi întotdeauna să treceţi de la reverii la practică.

– Vorbeşti în enigme.

– În cazul acesta, voi fi explicit. Nu te-ai închipuit niciodată în braţele unui necunoscut... ale cărui sărutări să te facă să-ţi pierzi capul ?

Andreea reuşi să râdă, dar simţi cum i se înroşesc obrajii.

– Mi-a venit câteodată în minte, recunoscu ea.

– Ei bine, nu va mai trebui să-ţi închipui, spuse el cu blândeţe.

Andreea îşi puse repede braţele pe nisip pentru a se ridica. Dar mâinile lui Guy o luaseră înainte, aşezându-se peste braţele ei. Apăsarea lor era puternică. Pentru a se elibera, ea ar fi trebuit să-l împingă înapoi. Nu făcu însă nimic şi nici nu-i ceru lui Guy să-i dea drumul.

Văzu chipul frumos şi zâmbitor aplecându-se spre al ei şi-şi spuse că era singura soluţie să descarce tensiunea dintre ei. Ca şi pentru a afla care erau de fapt sentimentele ei pentru el.

A fost, aşa cum îi promisese, un sărut foarte diferit de cele pe care le cunoscuse până atunci.

După aceea, buzele lui îi atinseră uşor obrazul, şi-i murmură la ureche :

– Ei bine... ? Ce părere ai ?

Ea rămăsese fără grai, nemişcată şi cu ochii închişi. Apoi, îl împinse uşor, pentru a se linişti.

– Ce-i cu tine ? Eşti supărată ? Chiar nu voiai să te sărut ?

Ea îi zâmbi puţin tremurat.

– Nu... dar sunt puţin zăpăcită.

Cu un gest mângâietor, el înlătură o şuviţă de păr de pe fruntea ei.

– Eşti o fată fermecătoare, spuse el încet, având o tandreţe în privire pe care ea nu i-o văzuse niciodată.

Andreea simţi că roşeşte şi-i spuse pe un ton stânjenit :

– O să facem insolaţie dacă mai stăm mult aici. Ar fi mai bine să ne întoarcem în apă.

Se ridică şi, cu un nod în gât, făcu ochii mari : în faţa ei, pe ponton, se afla doctorul Ferguson, în costum de baie. Plonjă în apă imediat ce-şi îndreptă privirea spre el. Dar era convinsă că-i observase.

★

★ ★

Pentru seară, **temiarii** organizară o serbare în onoarea lor.

Toată după-amiaza, ciosvârte de porci mistreţi se rotiseră în frigări de bambus. În amurg, soţia căpeteniei satului oferi coroane de flori musafirilor bărbaţi. Toate femeile **temiar** îşi puseseră cel mai frumos sarong al lor şi flori în loburile urechilor. Copiii se ajutau reciproc să-şi vopsească feţele şi-şi prinseră flori în păr. Toată lumea părea veselă şi hohote de râs marcau sfârşitul pregătirilor pentru petrecere.

Andreea își adusese cu ea o bluză de plajă coral, ușoară ca un fulg și neșifonabilă. Se hotărî s-o poarte cu unul dintre sarongurile care-i serveau drept cămașă de noapte.

Se duse să se schimbe într-o colibă singuratică. Își făcea unghiile, pe care acum le avea scurte și nelăcuite, când auzi că se apropie cineva.

– Domnișoară Fleming ?

La auzul acestei voci profunde și hotărâte, ea lăsă deoparte pila de unghii și ieși din adăpostul ei. Puțin intimidată de sarongul ei în culori vii, îl întrebă :

– Credeți că ținuta aceasta este acceptabilă ?

– Absolut. L-ați fixat bine ? întrebă doctorul.

– Așa cred.

Își ridică partea de jos a bluzei pentru a-i arăta cum îl prinsese în talie.

El încuviință cu un semn din cap.

– Da, o să țină. Dar mai târziu, am să-i cer unei femei să vă arate cum să-l legați. Cum ele nu v-au făcut coroană de flori, am venit să vă aduc asta.

Îi întinse o cunună de orhidee sălbatice, galben-roșiatice pătate cu cafeniu, care ar fi costat o avere la o florărie londoneză.

– Mulțumesc... este splendidă. Ați făcut-o cu mâna dumneavoastră ? întrebă după o scurtă ezitare.

– Da, tulpinile lor sunt rezistente și ușor de împletit.

– Doctore Ferguson... n-am putea fi prieteni ? Întrebarea îi venise spontan pe buze, fără să se gândească.

– Aveți impresia că suntem dușmani, domnișoară Fleming ?

Ca de obicei, chipul îi era impasibil. Dar ei i se

păru că tonul lui era mai puțin rece.

— Nu tocmai... dar relațiile noastre au pornit cu stângul. Eu... știu că v-am supărat, spuse ea, evitând să-l privească.

— Și asta vă necăjește ?

— Ei bine, niciodată nu mi-a plăcut să fiu în raporturi proaste cu cineva...

— Bine, să facem un armistițiu, spuse el întinzându-i mâna. De vreme ce sunt aici, adăugă el, ar fi bine să arunc o privire mijlocului dumneavoastră. Ar fi trebuit s-o fac de dimineață.

— Oh, este mult mai bine. De fapt, am scos bandajul azi-dimineață.

Își ridică bluza pentru a-i permite s-o examineze. Pielea ei era doar ușor decolorată acolo unde se întinsese iritația.

— Aveți noroc. Sunteți foarte rezistentă la infecție, spuse el după ce o făcuse să se întoarcă pentru a-i privi spatele. De fapt, cred că ați face bine să începeți să luați asta.

Își deschise nasturele de la buzunarul cămășii și-i întinse un mic flacon cu pilule albe.

— Ce sunt astea ?

— Pilule de sare. Chiar dacă în mod obișnuit nu luați așa ceva, aici aveți nevoie de ele. Vă vor folosi să nu aveți crampe. Luați în fiecare dimineață câte una.

Andreea acceptă cu un semn din cap.

— Mulțumesc încă o dată pentru flori. Vin și eu într-o clipă.

James se întoarse să plece, dar se opri.

— Încă ceva, domnișoară Fleming.

— Puteți să-mi spuneți Andreea, dacă doriți.

— Dacă așa dorești, de acord.

Sunetele ascuțite și tânguitoare ale unui fluier răsunară din cealaltă parte a satului. Să fi indicat oare începutul serbării ?

Nerăbdătoare să-și pună cununa înainte de a se face întuneric, ca să-și vadă chipul în oglindă, ea așteptă ca James să continue.

— Vreau să spun că băștinașii au anumite obiceiuri care este mai prudent să fie respectate, chiar de către străini, îi explică el. **Temiarii** sunt oameni de mare moralitate. Au reguli de purtare foare severe. Oricine încalcă un tabu, este pedepsit cu asprime. Asta nu se referă la noi, bineînțeles. Totuși, este mai înțelept să nu-i jignim.

Se întrerupse și ea se gândi că-i va explica mai multe amănunte de ceremonial pentru serbarea care se pregătea. În loc de asta, el reluă pe un ton liniștit :

— Relațiile pe care le aveți cu Ramsey nu vă privesc decât pe dumneavoastră. Dar a fost o întâmplare fericită că nici un bărbat din trib nu a fost lângă râu la începutul după-amiezii. Lor le este interzis să facă dragoste înainte de apusul soarelui. După aceea, pot face tot ce vor.

Acestea fiind zise, făcu stânga-mprejur. Andreea îl privi plecând, la fel de furioasă ca și când ar fi pălmuit-o.

Așadar, îl văzuse pe Guy sărutând-o !

— Oh, și ce-i cu asta ? Ce-mi pasă mie ce crede ? bombăni ea printre dinți intrând în colibă.

Dar, brusc neliniștită, înțelese că acorda importanță întâmplării.

CAPITOLUL IV

A doua zi, în schimbul unor cuie, cârlige de undiță și cutii cu vopsele, căpetenia satului le puse la dispoziție patru oameni și două plute pentru a-i conduce în josul râului, la capătul văii.

Pe jos, le-ar fi trebuit cel puțin două zile pentru a parcurge această etapă. Deși mai rapid și mai puțin obositor, acest mijloc nu oferea doar avantaje. În junglă, frunzișul des îi punea la adăpost de soarele fierbinte al zilei. Dar, cum Andreea descoperise în cursul primei zile a călătoriei sale, cerul deschis deasupra râului făcea ca temperatura să fie toridă.

Peter și Guy se îmbarcaseră pe prima plută. Guy filma peisajul, în timp ce Peter înregistra un comentariu pe magnetofon. Andreea se găsea pe cea de-a doua plută, în compania lui James Ferguson, ceea ce dădea o stare de încordare indispoziției fizice de care suferea.

De obicei, avea o digestie excelentă. Dar carnea de mistreț din ajun nu-i căzuse prea bine și ideea de a cere o oprire a plutei pentru a se duce să se ușureze sub copaci, nu-i plăcea deloc.

Plutele erau construite din vreo cincisprezece tulpini de bambus legate cu liane. În centru se

afla o platformă pentru a se aşeza pasagerii sau pentru fixarea încărcăturii. Un băştinaş stătea în faţă, iar celălalt în spate. Ei împingeau pluta în apa liniştită, cu ajutorul unor prăjini lungi care le serveau drept cârmă.

James Ferguson era cu bustul gol, în pofida soarelui arzător. Căldura cea mai toridă nu părea să-l deranjeze. De altfel, avea pielea mai închisă la culoare decât unii dintre **temiari.**

— Când vom ajunge în valea unde se găsesc grotele ? întrebă Andreea după o oră, timp în care păstrase tăcerea.

— Peste două zile. Dar poate că alergăm după himere. Încă nu sunt convins că există o grotă cât de mică în valea aceasta, zise el cu o ridicare indiferentă din umeri.

El cioplea o bucată de lemn şi cuţitul strălucea în soare între degetele lui nervoase. Cu ochii pironiţi pe mâinile lui, ea întrebă :

— Am impresia că dezaprobaţi expediţia aceasta, doctore Ferguson ?

— Credeam că renunţasem la apelativele acestea protocolare, zise el privind-o insistent.

Andreea se prefăcu interesată să urmărească ceva cu privirea în râu. Era ridicol, dar se întreba dacă va reuşi vreodată să-i spună doctorului pe numele mic.

— Este adevărat, n-o aprob, continuă el, ca răspuns la întrebarea ei. Puţin îmi pasă dacă grotele acelea există sau nu. Dar am crezut întotdeauna că este mai bine ca băştinaşii să nu fie tulburaţi. În afara unui ajutor medical, civilizaţia nu are nimic să le ofere. De fapt, când sunt nevoiţi să se găsească în contact cu lumea exterioară, şi turismul îi pune

din ce în ce mai mult în această situație, asta le face întotdeauna mult rău. Și este valabil pentru toate populațiile primitive. Imediat ce sosesc occidentalii, începe decadența lor.

– Dacă aceasta este convingerea dumneavoastră, de ce ați acceptat să ne serviți drept ghid ?

– Fratele dumneavoastră mă plătește. Am nevoie de banii aceștia. Subvenția mea pentru cercetare nu-mi ajunge să cumpăr toate medicamentele care-mi trebuie pentru acești oameni.

– Oh, înțeleg. De fapt, ce cercetări faceți ?

– Cercetez unele leacuri indigene care ar putea avea un câmp de aplicare mai larg. Majoritatea profanilor nu-și dau seama, dar aproape toate așazisele noastre medicamente moderne provin de la vracii tămăduitori ai triburilor primitive.

– Cum este curara, de exemplu ?

– Da, deși curara a fost folosită mai întâi cu scopul de a ucide și nu de a salva viața.

– Otrava aceea pe care o folosesc **temiarii** la săgețile pe care le expediază cu sarbacanele lor, a fost studiată ?

– Da, este asemănătoare curarei. În momentul acesta, cercetez o plantă pe care indigenii o folosesc împotriva diabetului, ca și chinezii și malaiezienii : **petai.** Ar putea să se dovedească foarte folositoare.

Înainte ca Andreea să aibă timp să-i pună o altă întrebare, **temiarul** din fața plutei spuse ceva.

James întoarse capul spre el și-i făcu un semn de încuviințare cu capul.

– Ajungem într-o porțiune înclinată, unde curentul de apă este foarte rapid, îi explică Andreei.

— Ceilalți știu ? întrebă ea îngrijorată. Ar fi o nenorocire dacă și-ar pierde aparatele.

— I-am prevenit înainte de plecare.

Pluta din frunte dispăruse deja după un cot al râului. Când se apropiară și ei de acea cotitură, Andreea auzi vuietul apei. Cu siguranță, torentul acela era mult mai puternic decât cel străbătut de ea cu piroga lui Saleh.

Curenții contrari începuseră să agite apele râului și pluta începu să se clatine și să se răsucească.

— Ați face bine să vă agățați de mine, îi spuse James.

Când fură antrenați în curentul din curbă, doctorul își trecu brațul în jurul mijlocului ei și o ținu strâns lângă el.

Dacă ar fi privit torentul de apă de pe malul râpos, Andreea nu l-ar fi crezut navigabil. Cu atât mai mult, cu o ambarcațiune fragilă ca pluta aceea de bambus. Nici măcar nu avusese timp să-i fie teamă. Antrenată ca un dop în vâltoare, pluta dansă nebunește, gata să fie înghițită, înainte de a fi prinsă într-un torent de spumă printre stânci.

După ce au trecut, uzi până la piele, dar în mod miraculos neatinși, Andreea era încă agățată de James ca o înecată. Nu pentru că i-ar fi fost teamă, doar că în asemenea împrejurare se agățase instinctiv de ceea ce putuse.

Deși pericolul trecuse, instinctul acesta persista. Șiroind de apă, respirând greu și roșie de rușine, se îndepărtă brusc de el și se scuză :

— Îmi pare rău. Eu... am crezut că ne vom scufunda.

Își înlătură o șuviță de păr udă de pe frunte, se așeză foarte dreaptă și continuă :

– Îmi vorbeați despre cercetările dumneavoastră.

– James o privi o clipă în tăcere, apoi se aplecă înainte, își puse coatele pe genunchi și-și ascunse fața în mâini. După o clipă de uluială, Andreea îl văzu că se strâmbă de râs în tăcere.

– Ce este atât de nostim ? întrebă ea, cu un aer afectat.

El izbucni deschis în râs și **temiarii** i se alăturară. Fără a înțelege despre ce altceva putea fi vorba, decât că ea era la originea acestei manifestații neașteptate de veselie, Andreea așteptă, foarte țeapănă, ca el să-și recapete controlul.

– Iertați-mă, se scuză el, încă râzând.

– N-aș putea lua parte și eu la glumă ? întrebă ea pe un ton înțepat.

Întrebarea era să-l facă să izbucnească din nou în hohote de râs, dar reuși să se stăpânească, deși **temiarii** continuau să se strâmbe de râs.

– Nu le dați atenție, este felul lor de a se arăta sociabili, îi explică el.

– Este și al dumneavoastră ? replică Andreea cu răceală.

El o examină o clipă cu o expresie serioasă.

– M-am înșelat în privința dumneavoastră, nu-i așa ? făcu el cu un aer stânjenit. V-am judecat după aparențe... și asta este întotdeauna o greșeală.

– Nu înțeleg, spuse ea surprinsă.

– Nimic din înfățișarea dumneavoastră nu lasă să se presupună ce tânără formidabilă sunteți, reluă el. Sincer, credeam că veți face o criză de nervi văzând torentul. Nu cred să cunosc vreo altă femeie care să fi considerat asta ca pe o întrerupere ne-

însemnată a unei discuții serioase asupra unor lucrări de cercetare.

– Oh... înțeleg, făcu ea buimăcită.

Era pentru prima oară când el îi zâmbea cu adevărat și asta îi dădu o senzație ciudată.

– Lucrul cel mai bun ar fi să-i ajungem pe ceilalți din urmă, spuse el repede.

Râul făcea acum un nou cot și nu prea departe de acolo, regăsiră pluta din față legată de niște copaci aplecați deasupra apei.

– Acum știu ce poți simți coborând Niagara într-un butoi, zise Guy strâmbându-se când a două plută se opri lângă prima.

– Ați avut vreo problemă cu aparatele ? întrebă James.

– Nu, băieții ne-au prevenit dinainte. Le-am înfășurat în prelată și le-am legat de platformă. Dar era un șiretlic afurisit de riscant. Am crezut că ne facem țăndări. Vom mai întâlni asemenea porțiuni ?

James clătină din cap negativ.

– Nu, de acum înainte, râul curge uniform. Cum merge, Fleming ? întrebă el întorcându-se spre fratele Andreei.

– Nu aveți din întâmplare vreun antiseptic ? Am stomacul cam întors pe dos. Cred că am mâncat cam mult aseară, spuse Peter, strâmbându-se.

– Ba da, am să-ți dau. Și dumneata, Andreea, o întrebă el, nu ai nici o problemă cu stomacul ?

– M-a deranjat puțin mai devreme, dar acum nu mai am nimic.

– Mie mi-e sete, interveni Guy. Pot să beau fără nici o teamă din râu ?

– Vă sfătuiesc să nu faceți așa ceva, răspunse James.

După care le spuse câteva cuvinte **temiarilor** și unul dintre ei îi oferi lui Guy o bucată de bambus astupat la fiecare capăt, plin cu apă dulce și curată de la izvorul de lângă sat.

— Cu ce au pregătit tocana aceea pe care ne-au servit-o aseară ? întrebă Guy după ce-și astâmpără setea. Tu ai gustat din ea, Andreea ?

— Nu, am mâncat numai porc mistreț și puțin porumb.

— Tocana aceea v-a plăcut ? îl întrebă James pe Guy.

— Da, mi s-a părut gustoasă. Mai bună decât mistrețul acela uscat ca lemnul.

— Era maimuță, făcu James pe un ton indiferent.

Guy deveni alb ca varul.

— Sper că glumiți.

— Nu. Toți indigenii mănâncă maimuță.

— Doamne-Dumnezeule ! Ați fi putut să mă preveniți, izbucni Guy cu indignare.

— Dar, Guy, n-ai spus adineauri că ți s-a părut bună ? îl tachină Andreea.

El îi aruncă o privire întunecată.

— Ai găsit de ce să te sufoci de râs ! i-o întoarse el, usturător.

— Îmi cer iertare, zise ea, uluită de mânia lui.

— Să nu mai vorbim despre asta.

Cu buzele strânse, se duse să ofere țigări **temiarilor**.

Porniseră din nou la drum, când, o jumătate de oră mai târziu, cerul se întunecă. Începură să cadă picături mari de ploaie. Într-o clipă, se porni o aversă torențială. Andreea rămase aproape o oră chircită sub prelată, în timp ce băștinașii continuau să

împingă nepăsători pluta cu prăjinile lor, sub ploaia torențială.

Ploaia se opri pe neașteptate, ca și cum se închisese un robinet, și soarele își făcu din nou apariția.

– Trebuie să vă schimbați. Nu este bine ca hainele să fie lăsate să se usuce pe piele, îi spuse James după ce el ceru **temiarilor** să acosteze.

– Tocmai mă gândeam la ceva, zise ea urcând din nou pe plută cu hainele uscate pe ea. N-am văzut până acum nici cel mai mic șarpe.

– Și probabil nici n-o să vedeți, replică el. Sunt destui pe aici, dar se țin în afara drumului nostru. Teama lor este mult mai mare decât cea pe care ne-o fac ei. De fapt, când se respectă câteva reguli simple, jungla nu este un loc cu adevărat periculos.

– În cazul acesta, de ce v-ați opus atât de mult să vin și eu ?

Un zâmbet ușor apăru pe buzele lui.

– În principal pentru că, după cum v-am spus deja, v-am subestimat. Dar să nu vă închipuiți că în junglă nu există nici un pericol. Toată problema este că în general, circulă idei greșite despre pericolele pe care le prezintă.

– Vă referiți la uimirea că n-am văzut șerpi ?

– Întocmai. Adevărul este că riscurile de a fi ucis de un șarpe, un tigru sau un crocodil sunt mult mai mici decât acelea de a fi lovit de un automobil pe străzile din Singapore.

– Atunci, care sunt adevăratele pericole ?

– Ei bine, principalele cauze ale mortalității în junglă sunt pneumonia și septicemia. Pe coline, nopțile sunt câteodată foarte răcoroase. Ceea ce, amplificat de umiditate, vă poate face să răciți în cel mai scurt timp.

– Da, îmi închipui... Deși pneumonia este ultima maladie pe care m-aș fi gândit s-o asociez cu clima de aici, murmură Andreea pe gânduri.

Băștinașul din spatele plutei le întrerupse discuția cerând foc pentru a-și aprinde o țigară confecționată de el. James se duse să-i ducă și rămase să stea de vorbă cu el.

După un timp, Andreea începu să moțăie. Trecuse de miezul nopții când părăsiseră petrecerea dată de băștinași, dar cum aceștia continuaseră să petreacă până la trei dimineața, nu dormise prea mult.

Se hotări să tragă un pui de somn și se lungi, punându-și rucsacul drept pernă.

★
★ ★

În noaptea aceea, a trebuit pentru prima oară să-și agațe sacii de dormit de copaci, ca pe hamacuri. A doua zi dimineața, Andreea fu trezită de ciorovăiala maimuțelor de pe ramurile de deasupra.

De la ora șapte până la prânz, urcară coasta unei coline abrupte, pe o potecă plină de ferigi înalte pentru că nu mai fusese folosită de mult timp. Înaintarea a fost dificilă în asemenea măsură încât trebuiseră să-și acorde zece minute de odihnă la fiecare jumătate de oră. Dar se simțiră răsplătiți pentru truda lor când, ajungând pe culme, descoperiră peisajul care se desfășura înaintea lor.

Într-o mică vale înconjurată de un hemiciclu de coline, descoperiră o junglă complet diferită de pădurea virgină pe care o traversaseră până acum. Pe

terenurile mai joase domnea o ceață verde-albăstruie, iar ei se găseau în fața unei abundențe de vegetație tropicală.

Au fost și mai bucuroși când, ghidându-se după zgomotul unei ape curgătoare, ajunseră într-o poiană întinsă unde o serie de cascade cădeau dintr-un mic bazin stâncos în altul.

– Vom petrece restul zilei aici, îi anunță James pe camarazii lui care se lăsaseră să cadă pe un trunchi de copac acoperit cu mușchi. Dar, în locul vostru, nu m-aș așeza acolo. Ar putea fi scorpioni.

– Ce infern ! bombăni Guy printre dinți. Nici o clipă de tihnă.

Continuase să fie într-o proastă dispoziție încă din ziua precedentă și Andreea începu să-l considere de-a dreptul nesuferit. Dar, după masa de prânz, când ea se așezase pe un bloc de piatră și cu picioarele în apă, el veni să i se alăture și se scuză :

– Îmi pare rău că te-am repezit ieri, Andy. De fapt, mai avusesem o ciocnire cu Ferguson și povestea asta cu tocana a sfârșit prin a mă scoate din sărite.

– Și din ce motiv v-ați certat ? întrebă ea puțin încordată, gândindu-se că poate era vorba despre sărutul lor de pe micul ostrov de nisip din mijlocul râului.

– Oh, mi-a făcut o întreagă teorie pentru că i-am numit pe băștinași **sakai.** Așa îi numesc malaiezienii. Dar, se pare că în sens literal, asta înseamnă „paria de joasă speță" sau ceva în genul acesta. Consideră că-i jignesc numindu-i așa.

– Are multă prietenie pentru ei, îi atrase atenția Andreea.

– Da, este un lucru destul de ciudat. Ziua de ieri nu ți s-a părut prea lungă, blocată pe pluta aceea, cu el ?

– Nu. Mi-a vorbit despre lucrările lui de cercetare. A fost foarte interesant.

– Înțeleg, făcu Guy pe un ton sec.

Ea îi aruncă o privire puțin mirată.

– Ce înțelegi ? îl întrebă pe un ton liniștit.

Guy ridică din umeri.

– Este evident că relațiile voastre s-au îmbunătățit de când iți spune pe nume.

– Ai vreo obiecție ? întrebă ea cu un aer indiferent.

– Nu... dar nu mi-ar plăcea să văd că deveniți mai apropiați.

Îl privi uluită. Încet, pentru că doar simpla idee i se părea absurdă, îi trecu prin minte că Guy era gelos.

– Oh, Guy, ce prostie ! îi aruncă ea, râzând fără veselie. Doamne ! Numai pentru că nu mai sunt la cuțite cu el...

– Dacă este o prostie, îi tăie el vorba, atunci de ce mă eviți ?

– Dar nu te evit !

– Ba da. Nu mi-ai spus un singur cuvânt toată ziua de ieri.

– Eram prea sleită de puteri pentru a mai vorbi despre ceva, replică ea. Oricum, te credeam încă supărat.

Guy rămase fără grai. Trăgea scurt, nervos, din țigară și privea cu insistență, cu sprâncenele încruntate, imaginea lor în apă.

Andreei nu-i venea să creadă. Îl cunoscuse întotdeauna vesel, bine dispus și neluând niciodată

ceva în serios. Şi iată că, brusc, cuprins de o gelozie complet iraţională, lipsită de temei, se purta ca un adolescent chinuit de pasiunea primelor iubiri copilăreşti.

– Ştiam că aşa se va întâmpla, îi aruncă el. Este ilustrarea masochismului feminin. Cu cât un bărbat vă tratează mai rău, cu atât vă place mai mult !

Andreea simţi că-i sare mustarul.

– Îmi închipui că ştii despre ce vorbeşti. Ţie ţi s-a întâmplat mai degrabă să te arăţi bădăran.

– Niciodată faţă de tine.

– Înainte de călătoria asta, abia dacă-mi acordai atenţie. Nu eram decât sora mai mică a lui Peter... un membru al echipei. Acum trei luni, erai îndrăgostit lulea de fotomodelul acela... Sara Thingummy.

Guy îşi strivi nervos ţigara.

– De acord, am mai avut aventuri, contraatacă el. Doar nu te aşteptai la altceva. Nu sunt copil. Şi vorbind despre asta, mă îndoiesc că Ferguson a dus până acum o viaţă de călugăr.

Ochii Andreei scânteiară de mânie, dar vocea îi rămase rece şi măsurată pentru a replica :

– Eşti complet ridicol, Guy. Mă întreb ce te-a apucat.

– Sunt îndrăgostit de tine, iată ce m-a apucat ! îi aruncă el cu sălbăticie. Doamne-Dumnezeule !... făcu el brusc, fără nici o urmă de mânie, să nu ne mai certăm. Dar nu putem vorbi aici. Ceilalţi se vor întoarce dintr-o clipă în alta. Hai să facem un tur şi să discutăm liniştiţi.

– Nu pot. Nu sunt îmbrăcată.

Andreea se lăsă să alunece în bazinul stâncos şi, cu apa până la genunchi, îi întoarse spatele. Apoi

își alese cu grijă cuvintele pentru a-i spune :

– Sunt obosită, Guy. Am avut cu toți o dimineață grea și, pentru a fi sinceră, consider că expediția asta este mai dificilă decât mă așteptam. Te rog... spuse întorcându-se spre el, nu mă hărțui. Cu toate eforturile astea fizice, sunt incapabilă în momentul acesta să iau în considerare vreo... problemă emoțională. Cum se spune, nu mai știu ce-i cu mine.

Expresia lui Guy se îmblânzi.

– Biata copilă... Da, trebuie să fie greu pentru tine. Dar cum nu te plângi niciodată, avem tendința să uităm că ești mai puțin solidă decât noi.

– Nu pot să mă plâng, spuse ea cu un zâmbet silit. Am fost avertizată că nu va fi un picnic.

Guy o privi cu o asemenea intensitate încât se simți ciudat de stânjenită.

– Sarongul îți stă minunat, zise el. În mod deosebit acesta.

Obrajii Andreei se îmbujorară și-și plecă ochii spre țesătura imprimată în culori și împodobită cu flori și păsări cu cozi lungi în tonuri de ocru, topaz și aur vechi.

– Va trebui să cumpăr câteva înainte ca a mă întoarce acasă, pentru a-mi face rochii, spuse ea pe un ton jenat.

– Rămâi acolo, zise în sfârșit Guy, spre ușurarea ei. Mă duc să aduc aparatul să-ți fac câteva fotografii color.

Andreea îl privi cu un aer gânditor cum se îndepărtează. Dacă nu l-ar fi lăsat s-o sărute ! Dar cum și-ar fi putut închipui că Guy, tocmai el, va lua un simplu sărut drept o făgăduială ?

Ceilalți se întoarseră când el își punea film în

aparat. Se instalară confortabil pe stânci şi o priviră pozând potrivit indicaţiilor lui Guy.

– Păcat că părul tău nu este mai lung, observă el cu un aer profesional. Ţi-ar fi trebuit o cunună de flori ca aceea pe care ţi-ai făcut-o pentru petrecere.

Era cât pe ce să-i spună că fusese opera lui James, dar se hotărî să păstreze tăcerea.

– Tocmai am trecut pe lângă nişte flori. Vrei să mă întorc să le culeg ? întrebă Peter.

– Da, dacă vrei, acceptă Guy, căţărându-se pe stânci pentru a încerca alte unghiuri de fotografiere.

– Pentru ce sunt destinate fotografiile acestea? întrebă James.

– Pentru reportaje în revistele ilustrate, îi explică Andreea. Acum, că începem să fim cunoscuţi, suntem solicitaţi din mai multe părţi. Am primit propuneri chiar din partea unei agenţii de publicitate. Voiau să ne folosească pentru o campanie de lansare a unei loţiuni de plajă, dar Peter a refuzat.

– Numai Dumnezeu ştie de ce... puteam să ne alegem cu o sumă frumuşică, interveni Guy de deasupra lor. Mai ales tu, Andy, ai fi putut face o mică avere. „Fermecătoarea exploratoare Andreea Fleming îşi apără tenul strălucitor cu crema Goo, începu el să declame. Chiar sub soarele torid din jungla malaieziană, Goo a ajutat-o să-şi păstreze o piele catifelată ca satinul".

Andreea izbucni în râs.

– Domnişoara Fleming a scăpat de bătături tratându-şi picioarele cu cincizeci de caşete din leacul nostru, mi s-ar fi părut mai potrivit, spuse ea veselă.

– Vă dor picioarele ? întrebă repede James.

– Nu tocmai... glumeam. Dar trebuie să recunosc

că ghetele astea nu sunt încălțămintea mea preferată. La sfârșitul zilei, mă mănâncă picioarele.

Sprâncenele doctorului se încruntară.

– Puteați lua ciuperci parazite. Arătați-mi picioarele.

Andreea ieși din apă și se așeză pe o piatră lângă cea pe care stătea el. De ce oare o mai irita tonul lui autoritar ? se întrebă ea.

James luă unul din picioarele ei mici și ude în mâinile lui și-i îndepărtă încet degetele.

– Nu, nu aveți nimic... dar supravegheați orice semn de descuamare, spuse el după ce examină și celălalt picior.

În momentul acela apăru Peter cu un buchet de flori.

– Ăsta este potrivit ? întrebă el.

– Da... perfect, spuse Guy coborând. Andy, pune-ți câte o floare la fiecare ureche.

Cum Peter îi întindea florile surorii sale, James interveni :

– O clipă... le-ați scuturat ? În corolele lor s-ar putea găsi insecte.

I le luă din mână și le scutură, apoi se întoarse spre Andreea și le trecu încet cozile după urechi. Făcând asta, mâna lui îi atinse ușor obrazul.

Un gând îi trecu prin minte, dar Andreea îl respinse imediat.

În cursul nopții, Andreea și Peter au fost treziți de un fel de răget răgușit. Ceilalți doi n-au auzit nimic. Dar, a doua zi dimineața, James avansă părerea că fusese probabil un tigru venit să bea apă.

– Credeam că tigrii practic au dispărut din Malaiezia, zise Peter tăind felii din conserva de carne de vită pentru micul dejun.

– Au rămas într-adevăr foarte puțini, căzu de acord James. Este foarte puțin probabil să întâlnim unul într-o zi. Ar lua-o la sănătoasa îndată ce ne-ar auzi venind.

– Și ce ar trebui făcut dacă totuși s-ar întâmpla? întrebă Andreea. Să ne urcăm în copacul cel mai apropiat ?

– Nu. Să rămâi nemișcată și să șuieri „șu-șu" printre dinți, răspunse el pe un ton indiferent. Majoritatea tigrilor sunt mult mai puțin feroci decât ai crede. Dar, bineînțeles, pornesc să vă urmărească dacă începeți să alergați. Este un instinct comun tuturor felinelor.

– Ei bine, spuse ea râzând, cred că instinctul meu m-ar face s-o șterg în pas alergător.

Îl privea cum coase o ruptură a mânecii cămășii. Degetele lui lungi și bronzate erau la fel de iscusite cu acul de cusut cum erau și cu seringa hipodermică. Se gândi că nimic nu putea s-o sperie atâta timp cât era cu el.

Descoperirea aceasta o făcu să roșească. Își întoarse privirea și începu să-și pună șireturi noi la ghete.

Mai târziu, în timp ce-și aranjau rucsacurile pentru a porni din nou la drum, Guy îi spuse :

– Sper că n-ai crezut povestea pe care ne-a relatat-o Ferguson, nu-i așa ?

– Ce poveste ? întrebă ea surprinsă.

– Gogoașa aia de a face „șu-șu" pentru a îndepărta tigrii. Ai crezut-o ?

– Ba da. De ce nu ?

– Cum poți fi atât de naivă ? Căuta să ne impresioneze.

Andreea șovăi.

– Credeam mai degrabă că nu-i pasă de ceea ce credem noi despre el, spuse ea pe un ton indiferent.

– S-ar putea să te impresioneze ? Nu cumva începi să-l consideri drept un bărbat foarte energic ?

– Și nu este așa ? răspunse ea, închizând rucsacul.

– Oh ! Așadar recunoști ! făcu Guy strâmbându-se.

– Recunosc, ce ? întrebă ea pe un ton liniștit.

– Că ți-ai schimbat părerea despre el.

– Nu-i mai port pică, dacă asta vrei să spui. La ce ar servi ?

– La nimic, bineînțeles. La urma urmei, nu se știe niciodată, ai putea avea nevoie de el ca să te salveze din pericolele junglei, spuse Guy pe un ton sarcastic.

Trei zile mai târziu, când se părea că cercetările lor sunt zadarnice, întâlniră o ceată de **negrito,** indigeni cu o statură ceva mai mică decât **temiarii,** cu o fizionomie uimitor de negroidă. La început, au fost foarte intimidați de europeni. Dar rezerva lor cedă curând la atitudinea prietenească a acestora. Erau fascinați de aparatele de fotografiat ale lui Guy și de „cutia vrăjită" care le înregistra vocile guturale.

Răspunseră negativ la întrebările lui James privind existența unor grote prin împrejurimi.

– Nu vă alarmați, zise James. Faptul că nu le cunosc nu înseamnă nimic. Oamenii aceștia sunt nomazi. S-ar putea să se găsească aici pentru prima dată.

– Bieții de ei ! Nu sunt deloc mai favorizați de soartă decât animalele, îi compătimi Guy spre sfârșitul serii.

Pentru că, datorită modului lor nomad de viață, nu dispuneau, ca **temiarii,** de produse cultivate. Păreau să depindă în întregime de culesul de rădăcini și fructe sălbatice. Ceata pe care o întâlniseră nu avea sarbacane. Singurele lor arme de vânătoare erau arcuri și săgeți rudimentare.

Peter își goli pipa și-i spuse lui Guy :

– Nu sunt de acord cu tine. Par mai curând fericiți.

– Numai pentru că nu știu ce le lipsește, răspunse prompt Guy, ridicând din umeri.

Ceea ce îi antrenă într-o discuție care deveni atât de aprinsă încât erau la un pas de ceartă. Discuția se încheie prin despărțirea lor bruscă. Peter se retrase furios spre hamacul lui, în timp ce Guy dispăruse în spatele pomilor.

James nu participase mai mult decât Andreea la controversă. El termină de verificat conținutul trusei sale medicale și o închise. Își băgă în buzunar carnetul în care își notase tratamentele și spuse cu o ușoară ironie în voce :

– Nu vă faceți griji, până mâine dimneață se liniștesc.

– Sper. Este pentru prima oară când îi văd certându-se în felul acesta.

Doctorul ridică din umeri.

– Jungla este o încercare pentru nervii tuturor.

– Ah, da ? Mai puțin pentru ai dumneavoastră, lăsă ea să-i scape fără să vrea.

Doctorul privi fitilul felinarului.

– Eu sunt obișnuit să trăiesc în aceste condiții.

Privindu-i figura bronzată, cu trăsăturile parcă sculptate, ea se surprinse că se întreabă dacă exista o singură situație care ar putea să-l facă să-și piar-

dă stăpânirea de sine. Trase concluzia că aparenta lui indiferență era, pe plan mental, echivalentul disciplinei lui corporale. Îl văzuse manifestând tandrețe față de copiii indigenilor. În ceea ce privește restul, nu putea decât să facă presupuneri. Chiar și acum, când nu mai existau antagonisme între ei, continua să nu se simtă în largul ei față de doctor.

Un fluture atras de lumină veni să se izbească de felinar. Ametit, se roti și se prinse în părul ei. Ea încercă să-l elibereze, dar nu reuși.

— Oh, vreți să încercați să-l degajați ? îl întrebă aplecându-și capul spre James.

Îi trebuiră câteva secunde pentru a desprinde insecta din părul ei, fără să-i strice aripile fragile.

— Asta este, o anunță el. A scăpat.

Andreea își ridică fruntea. În podul palmei lui James, văzu fluturele cu aripile delicate, gri deschis cu vinișoare negre, palpitând ușor.

— N-a pățit nimic ? întrebă ea.

James nu răspunse. Ridică ochii spre el și văzu că privirea lui nu era fixată asupra fluturelui, ci asupra ei.

Privirea pe care o schimbară păru mai întâi obișnuită și fără importanță. Apoi, brusc, citi în ochii lui o expresie care, deși nu-i era necunoscută, n-o făcuse niciodată să-și piardă cumpătul. Își stăpâni respirația, cu toate simțurile în alertă.

Fluturele începu să bată din aripi și-și luă zborul. James își întoarse privirea .. și totul luă sfârșit.

— Ar trebui să te culci, spuse el pe un ton liniștit.

Andreea se ridică și simți o slăbiciune ciudată în genunchi.

— Da... o să mă culc, consimți ea cu o voce răgușită. Noapte bună.

Se ridică şi el, cu privirea întoarsă din nou asupra ei.

– Noapte bună, Andreea, răspunse el cu figura care-şi recăpătase expresia indiferentă.

În timp ce se dezbrăca, un ţipăt tânguitor răsună în jungla întunecoasă. Andreea tresări şi se înfioră, gândindu-se că trebuia să fie ţipătul de agonie al unui animal surprins de o fiară sălbatică.

Dar nu teama o ţinu trează mult timp după ce se instalase în hamacul ei, sub plasa contra ţânţarilor. Se întreba dacă-şi închipuise sau nu expresia aceea de pe chipul lui James. În orice caz, nu se putea înşela asupra propriilor ei reacţii.

Nu cunoscuse niciodată în viaţa ei emoţia aceea care o cuprinsese când, în cursul câtorva secunde intense, avusese impresia că se pierde în ochii cenuşii aţintiţi în ai ei.

La simpla amintire a acelei clipe, pulsul i se acceleră. Când o singură privire a lui avea puterea s-o tulbure astfel, ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă ar fi sărutat-o ?

Gândul acesta îi aprinse obrajii, iar inima începu să-i bată mai tare.

Soarele îşi arunca deja razele asupra luminişului când Andreea se trezi în legănarea hamacului ei. Peter era cel care o împingea, după ce înlăturase plasa contra ţânţarilor. În mâna dreaptă ţinea o cană cu cafea.

– Te-am mai mişcat acum o jumătate de oră, dar fără să reuşesc să te scot din visele tale. Iată de ce trebuie să te readuc printre noi, spuse el vesel.

Andreea îşi puse o mână în faţa ochilor pentru a se apăra de strălucirea soarelui.

– Cât este ceasul ? întrebă cu voce somnoroasă.

– Opt. Ar fi bine să te scoli și să bei asta. Tocmai am făcut-o și n-aș vrea să te opărești.

– Mulțumesc, Pete, spuse ea coborând din hamacul ei. Nu va dura mult.

– Nimeni nu ne grăbește. În dimineața asta ne-am trezit cu toții târziu. Eu nici nu m-am bărbierit încă.

– O lăsă cu cafeaua ei. Andreea începu să soarbă cafeaua fierbinte, cu mintea încă încețoșată de somn. Cum gândurile i se limpezeau încetul cu încetul, avu sentimentul nedeslușit că începe o zi diferită de toate celelalte. Apoi își reveni brusc și înghiți strâmb o gură de cafea.

Când se alătură celorlalți, zece minute mai târziu, James își strângea șireturile cizmelor. Îi răspunse la salut cu un semn scurt din cap și cu un aer preocupat. De altfel, plecă imediat în căutarea căpeteniei băștinașilor **negrito.**

Însoțiți de mai mulți bărbați ai tribului, își petrecură ziua explorând valea în formă de hemiciclu. Descoperiră mai multe coline calcaroase, dar nici o grotă.

Cercetările de a doua zi se dovediră la fel de infructuoase. La întoarcerea în tabără, Guy și Peter erau atât de istoviți încât se duseră să se culce imediat după cină.

La cererea lui James, Andreea își petrecuse ziua cu femeile și copiii **negrito.**

– Ai fost îngrijorată rămânând singură aici cu ei ? o întrebă după plecarea celor doi.

Andreea negă, scuturând din cap.

— Îmi plac oamenii aceştia. Nu mă sperie deloc, răspunse ea, întinzându-i o ceaşcă cu cafea. Se pare că aveaţi dreptate când spuneaţi că alergăm după himere.

— Întotdeauna te descurajezi atât de uşor ?

În urmă cu o săptămână, ironia rece a tonului lui ar fi enervat-o. Dar acum, era nevoie de mai mult ca să o scoată din sărite.

— V-aţi schimbat părerea ? Credeţi că existenţa acestor grote este posibilă ?

— Nu se ştie niciodată ! făcu el, dând din umeri. În orice caz, dacă ar fi să le descoperim, asta se va întâmpla în extremitatea nordică a văii. Sectorul acela nu l-am cercetat.

Când Andreea se trezi a doua zi dimineaţa, fratele ei şi Guy continuau să doarmă. Găsi un bilet agăţat de hamacul lui James, în care îi spunea că plecase la vânătoare cu **negrito** şi că poate nu va veni înainte de prânz.

— Vorbeai de ajutor, bombăni Guy când Andreea îi arătă biletul...

— Trebuie să se fi gândit că v-ar prinde bine la amândoi să vă odihniţi în dimineaţa asta.

— Da, desigur... este amabilitatea întruchipată, făcu Guy sarcastic.

Peter nu era nici el într-o dispoziţie bună. Nu pentru că l-ar fi iritat absenţa lui James, ci pentru că, fiind nevoie să-şi croiască drum, mânuise ore întregi parangul în ziua precedentă şi-şi făcuse băşici la mâini.

— Ar fi trebuit să vorbeşti cu James, îl dojeni Andreea, făcând ce putea pentru a-i uşura durerile din palme.

La ora două a după-amiezii, vânătorii se aflau încă undeva în junglă.

★
★ ★

– Doar nu credeți că ar putea avea neplăceri, nu ? întrebă Andreea, îngrijorată.

– Cum ?... Cu superman în fruntea lor ? zeflemisi Guy.

Andreea nu-l luă în seamă și-i aruncă o privire întrebătoare fratelui său.

– Nu, nu cred, răspunse Peter pe un ton liniștitor. Poate că în cursul dimineții nu au dat de vânat.

Dar degeaba își repeta Andreea că este stupid să-și facă griji pentru cineva atât de puternic și de experimentat ca James, ea continua să fie măcinată de neliniște.

Trecuse de ora trei și ceilalți își făceau siesta în hamacurile lor, când îi auzi în sfârșit pe vânători revenind. Dar ușurarea ei fu de scurtă durată. James apăru în poiană cu cămașa sfâșiată și pătată de sânge, cu fața și mâinile murdare.

Alergă instinctiv în întâmpinarea lui.

– Oh, James, ești rănit !

El își plecă ochii spre cămașa sfâșiată care-i dezgolea unul din umerii largi, bronzați.

– Nu-i decât o zgârietură, spuse liniștit.

– Ce s-a întâmplat ? De ce v-ați întors atât de târziu ? Eram îngrijorați, spuse ea fără să gândească.

– Adevărat ? făcu el, aruncând o privire celor două forme întinse în hamac în cealaltă parte a poienii.

– Ei bine, răspunse ea roşind, poate că nu tocmai. Dar ai spus că te vei întoarce la prânz. Vrei să încălzesc tocana ?

– Da, aş mânca bucuros ceva. Dar mai întâi trebuie să mă duc să mă spăl.

În timp ce el cobora la cascada de la poalele colinei, Andreea îi trezi pe ceilalţi şi începu să pregătească masa.

– Ei, bine, am găsit grotele, îi anunţă James la întoarcere, pe un ton degajat. Sunt situate la extremitatea de nord a văii, într-o junglă deasă. Dar noi am deschis o potecă destul de largă şi mâine vom merge acolo să ne instalăm tabăra.

– Aşadar, ele există ! exclamă Peter, pe un ton exultând de bucurie.

Chiar şi Guy avea un aer mulţumit.

– Şi desenele rupestre ? Există şi ele ? se interesă el pe neaşteptate.

– Am început prin a mă îndoi. Sunt trei grote şi cele două mai mici par lipsite de interes. Dar cea din centru este foarte vastă şi locuită de o colonie de lilieci. Pereţii sunt atât de acoperiţi de excrementele lor uscate, încât este imposibil de văzut ceva dedesubt. Va trebui să instalăm lumini şi să răzuim pentru a descoperi piatra.

★

★ ★

Când Andreea pătrunse prima dată în peştera întunecată, se simţi străbătută de un fior de repulsie. Nu pentru că i-ar fi fost teamă de liliecii agăţaţi cu sutele de boltă, ci pentru că întunericul şi răcoarea, pătrunzătoare după căldura sufocantă care domnea în junglă, dădeau grotei o atmosferă fan-

tastică. Nu era surprinsă că băștinașii **negrito,** superstițioși, au refuzat să intre acolo.

Răzuirea pereților era o muncă înceată și dezagreabilă, dar ea insistă să-și facă partea ei. Erau cu toții la fel de murdari ca James în ajun, la întoarcerea sa când, spre sfârșitul după-amiezii, eforturile lor au fost răsplătite. Peter scoase o exclamație de bucurie și-i chemă la locul unde lucra el.

— Priviți !... Vedeți ? le aruncă el, triumfător.

Pe peretele dezgolit se găsea imaginea rudimentară a unui mistreț.

A doua zi dimineața descoperiră o frescă întreagă cu desene asemănătoare. Guy își pregăti aparatele ca să le filmeze.

Andreea ii părăsi pe ceilalți, care erau încă ocupați să răzuiască, pentru a ieși să se odihnească la soare. În afară de mirosul respingător al excrementelor, ceva din atmosfera grotei-o făcea să tremure. Nimic n-ar fi putut-o face să recunoască, dar era nerăbdătoare să se îndepărteze de locul acela.

Puțin mai târziu, James ieși din grotă și o găsi așezată pe pământ, rezemată cu spatele de o stâncă, cu ochii închiși.

— Nu te simți bine ?

Ea se ridică încet și-și scutură pantalonii cu dosul mâinii.

— Ba da, am venit doar să iau puțin aer, răspunse pe un ton degajat.

— Nu arăți prea bine. Arată-mi limba.

Ea se execută, simțindu-se complet ridicolă.

— Ți iei pilulele de sare ?

Înainte de a avea timp să-i răspundă, îi prinse bărbia cu o mână, iar cu cealaltă îi examină interiorul pleoapelor inferioare.

Mâinile lui o făceau nervoasă.

– Da, le iau, murmură ea cu voce tremurătoare.

James îi dădu drumul bărbiei şi-i pipăi gâtul cu vârful degetelor.

Andreea îşi reţinu respiraţia şi rămase complet nemişcată. Apoi, pentru o clipă, avu impresia că degetele lui n-o mai atingeau într-o manieră atât de medicală...

– Eşti constipată ?

Ea tresări şi făcu un pas înapoi.

– Nu, răspunse, roşind violent.

– Dragă fată, nu fi atât de copilăroasă. Dacă suferi de tulburări intestinale, trebuie să-mi spui, insistă el pe un ton care-i dădu impresia Andreei că revenise la vârsta copilăriei.

– Nu, n-am nimic, replică ea cu brutalitate.

James îşi ridică uimit sprâncenele şi spuse, cu o ridicare din umeri :

– Îţi voi da totuşi ceva, să iei diseară, spuse el, după care se întoarse din nou în peşteră.

★

★ ★

Îşi petrecură ultima zi cu băştinaşii **negrito** în tabăra lor de la intrarea în vale.

Andreea nu spuse nimic, şi nimeni nu păru să observe, dar dimineaţa când se spălase, se simţise puţin obosită.

După masa de prânz, cobori la cascadă să facă o baie şi să-şi spele părul. Apoi, îmbrăcată cu un sarong, se aşeză pe o stâncă şi-şi descurcă părul, urmărită de o şopârlă cu ochii strălucitori.

La ora asta, mâine, vor fi pe drumul de întoar-

cere spre Sungei Musang. În cinci sau șase zile, expediția va fi terminată.

Pentru prima dată, ideea întoarcerii la civilizație nu o bucura. De obicei, după o săptămână sau două petrecute în junglă, năzuia să regăsească o viața comodă. Dar, de data aceasta, ideea de a dormi într-un pat adevărat, de a purta o rochie și de a merge la coafor, o lăsa ciudat de indiferentă. De fapt, îi sporea chiar deprimarea. Sfârșitul acestei expediții va fi și sfârșitul relației ei cu James. Probabil că nu-l va mai vedea vreodată. Și, după modul cum mergeau lucrurile, părea imposibil să intervină o schimbare în raporturile lor, în mai puțin de o săptămână.

O dată, nu o privise decât o singură dată într-un fel care putea să însemne ceva și poate că și atunci nu fusese decât iluzia creată de un joc de lumini al felinarului.

Printr-o ironie a sorții, acum înțelegea, prea târziu, că începuse prin a-l detesta pentru aceleași motive care o făcuseră să se îndrăgostească de el. În timp ce-și dorea ca bărbatul pe care-l va iubi să fie energic și plin de forță, i se părea dificil să facă față în împrejurările prezente.

„Ar fi trebuit să mă străduiesc să fiu mai docilă... N-ar fi trebuit să-l sfidez atât de des", își spuse cu tristețe.

Cufundată în gândurile ei, nu observă că șopârla, speriată, fugise. Când Guy apăru din tufișuri, ea îndreptă asupra lui privirea absentă a oamenilor profund preocupați.

— Ai terminat ? Aș vrea să fac o baie, zise el, lăsându-se să cadă greu pe o piatră.

Își șterse fața cu un prosop pe care-l avea în

jurul gâtului. De patru zile, își lăsase barba să crească. Cu bărbia țepoasă și părul încâlcit, Andreea avu impresia că vede unul dintre tinerii aceia neglijenți pe care-i întâlnești în cafenelele de pe King's Road din Chelsea.

— S-ar spune că este mai cald ca niciodată, nu ? zise ea, adunându-și lucrurile de toaletă. Chiar și apa s-a încălzit.

— Nu pleca, vreau să-ți vorbesc, spuse el prinzând-o de mână când trecu prin fața lui.

Trebuia să se stăpânească să nu-și smulgă mâna. Simțise că o urmărise toată dimineața. Acum, în comportarea lui era ceva ce o făcea să se simtă prost. Își mușcă nervoasă buza inferioară și spuse :

— Despre ce vrei să-mi vorbești ?

— Așază-te și am să-ți spun.

— Nu, nu acum. Vreau să mă duc să mă schimb. Vom vorbi după cină.

— După cină vei găsi o altă scuză, spuse el trăgând-o de mână ca s-o facă să se așeze.

Dar ea se opuse și continuă să refuze :

— Îmi pare rău, Guy, dar nu vreau să vorbesc despre nimic înainte de sfârșitul expediției.

— S-ar putea ca atunci să fie prea târziu. Poate că este deja prea târziu.

— Ce vrei să spui ? întrebă ea cu o voce gâtuită.

El îi dădu drumul la mână și se ridică.

— Că nu ești indiferentă față de acest Ferguson. Ai început prin a-l detesta... și acum ești pe jumătate îndrăgostită de el.

— Ce prostie ! ripostă Andreea cu răceală.

— Serios ? Nu este și părerea mea. De ce ești tot timpul cu ochii pe el ? Iar când nu este aici, te

gândești la el. Când am venit, erai pierdută într-un soi de vis în legătură cu el.

— Nici vorbă de așa ceva ! Eu... eram cu gândul la Londra, băigui ea. Zău, Guy, nu știu ce te-a apucat.

— Dacă nu am dreptate, de ce te înfurii ?

— Pentru că presupunerile tale sunt absurde !

— Și protestele tale prea aprinse ! murmură el pe un ton de zeflemea, în timp ce un licăr de enervare se aprinse în ochii lui albaștri. Nu este un bărbat pentru tine și, de altfel, nici nu-l interesezi.

Andreea încercă să se îndepărteze de el pentru a trece, dar de data asta, el o prinse de umeri.

— Nu, insistă el, ne vom explica aici, imediat.

— Nu-i nimic de explicat. Totul se petrece în închipuirea ta. Lasă-mă, te rog, îi ceru ea pe un ton aspru. Mă doare !

Își coborî mâinile pe antebrațele Andreei și o trase spre el.

— Nu te-ai plânge dacă Ferguson te-ar ține așa, zise el cu amărăciune. Ar fi altceva, nu ? El are stilul omului cavernelor. Dacă s-ar purta brutal cu tine, ți-ar face plăcere.

— Ei bine, dinspre partea ta, nu simt nici o plăcere, îi aruncă ea mânioasă.

Se înfruntară un moment din priviri, într-o tăcere încordată. Apoi, înjurând înăbușit, Guy o strânse lângă el, ținându-i mâinile la spate. Dar ea scăpă de buzele lui întorcând capul într-o parte și-n alta. Modul în care o ținea și asprimea bărbii lui îi provocau un frison involuntar de repulsie.

Guy trebuie să fi simțit asta, căci furia lui păru să crească. Îi lăsă brațele pentru o secundă ca s-o prindă de mijloc, folosindu-și cealaltă mână ca să-i

ţină capul.

Andreea închise ochii, pregătindu-se să-i suporte sărutul hrăpăreţ când, deodată, el îi dădu drumul. O eliberă atât de brusc, încât ea îşi pierdu echilibrul şi căzu, lovindu-se de o piatră. Cu toate acestea, nu durerea o făcu să-şi reţină o exclamaţie de spaimă, ci vederea lui James şi expresia mohorâtă a figurii lui energice şi bronzate.

Stătea în faţa lui Guy, care-şi pierduse echilibrul.

— De-a ce naiba vă jucaţi aici ? spuse el tăios.

Guy se redresă şi, pierzându-şi puţin stăpânirea de sine care-i mai rămăsese, îşi repezi furios pumnul în direcţia celuilalt bărbat. James pară lovitura cu antebraţul stâng şi, timp de o clipă îngrozitoare, Andreea crezu că-l va doborî pe Guy. Dar, deşi îl apucase de pieptul cămăşii şi-şi strânsese pumnul drept, se mulţumi să-l împingă înapoi cu o privire dispreţuitoare.

— Faptul că te găseşti în junglă nu este un motiv să te porţi ca un bădăran, Ramsey, spuse el cu voce biciuitoare. Întoarce-te în tabără şi linişteşte-te.

Un licăr ucigaş trecu prin ochii lui Guy. Dar, deşi era tot atât de înalt ca James, nu avea aceeaşi carură de atlet. Furia lui nu era destul de oarbă pentru a-l împiedica să înţeleagă riscul unui refuz de a se supune. Făcu stânga-mprejur şi dispăru în junglă, fără ca măcar să arunce o privire spre Andreea.

James îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice. Roşie de ruşine, îşi aranjă sarongul cu degetele tremurătoare, în timp ce el îşi ridică prosopul căzut de pe umeri. Udă un colţ al lui în apă şi zise :

— Ţi-ai julit piciorul. Aşază-te să-l curăţ.

Cum el se aplecă pentru a-i curăţa uşoara zgâ-

rietură de pe partea din față a tibiei, Andreea trebui să se lupte cu ea însăși pentru a rezista impulsului de a-și trece mâna prin părul lui negru. Pentru că-l știa receptiv la emoțiile celorlalți, știind atât de bine să le domine pe ale lui, simți deodată teama să nu ghicească ce sentimente avea pentru el.

— Ascultă... te rog... nu-l condamna pe Guy, spuse ea. El... atât doar că și-a pierdut capul pentru o clipă.

James termină în tăcere pansarea piciorului.

— Spui asta ca să-l scuzi ? întrebă el în cele din urmă.

— Ei bine... îl cunosc de ani de zile... Nu-i stă în fire să se poarte așa. Sunt sigură că mai târziu se va scuza.

— Și-i vei prezenta și tu scuze ?

— Nu înțeleg, spuse Andreea uluită.

James își încrucișă brațele la piept și o privi insistent, cu aerul acela sarcastic pe care i-l văzuse atât de des.

— În mod obișnuit, nu-ți pierzi capul, după cum spui, fără să fii provocat.

— Dar eu n-am făcut nimic. Nu a fost absolut deloc vina mea.

— Ești sigură ? întrebă el cu un aer sceptic.

— Bineînțeles ! M-a prins pe neașteptate.

— Nu era prima dată, replică el cu ironie.

Andreea roși și-și mușcă buzele.

— Dar era altceva, spuse ea cu voce răgușită. Te înșeli crezând că l-am încurajat.

— Ce importanță poate avea ce cred eu ? spuse el pe un ton liniștit.

Acestea fiind zise, o lăsă singură, fără să-i dea timp să răspundă.

CAPITOLUL V

A doua zi în zori își luară rămas-bun de la băștinașii **negrito** și porniră pe drumul de întoarcere, spre civilizație.

Se opriră pentru masa de prânz într-o poiană de la baza unei cascade. Era un loc încântător, iar vederea și zgomotul apei repezi aducea puțină răcoare la jumătatea unei zile excepțional de calde și de copleșitoare.

Cu toate acestea, în ciuda frumuseții peisajului, masa nu a fost veselă. Guy păstra o tăcere morocănoasă, în timp ce James și Peter schimbau din când în când câteva cuvinte.

Andreea rămase tăcută. Mai întâi, pentru că nu avea chef să vorbească, și apoi pentru că trebuia să-și mobilizeze toată energia pentru a-și înghiți mâncarea. Puțin înainte de plecare, se retrăsese în junglă pentru a vomita și își simțea din nou stomacul bolborosind. Dar nu se putea lipsi de mâncare fără să dea naștere la comentarii.

În cursul după-amiezii, poteca pe care o urmau trecea pe marginea unei pante abrupte de vreo câteva zeci de metri. James îi anunță că asta i-ar scuti de vreo oră de mers.

— Crezi că poți s-o faci ? o întrebă el pe Andreea.

Era pentru prima oară că i se adresa direct după scena din ajun, de la cascadă.

— Cred că da, răspunse cu un aer afectat.

— Am să-ți iau eu rucsacul, spuse el întinzând mâna.

Ea îl predă fără să spună ceva și James îl puse pe un umăr.

— Trec înainte ca să-ți opresc căderea în caz de nevoie.

De fapt, coborârea era mai puțin dificilă decât părea. Stânca oferea numeroase posibilități de sprijin pentru mâini și pentru picioare. Cum Andreea nu avea amețeală, îl urmă fără dificultate.

Guy coborî al doilea și Peter după el. Dar, când fratele ei se apropia, o bucată de perete se prăbuși sub piciorul lui. Căzu de la mai puțin de doi metri înălțime, dar căzu rău. Ceafa i se izbi cu atâta putere de stâncă, încât își pierdu cunoștința.

— Peter ! strigă Andreea, alergând să îngenuncheze lângă fratele ei.

— Afurisită treabă ! A dat necazul peste noi ! bombăni Guy.

James nu spuse nimic. Lăsă jos rucsacurile cu care era încărcat, o îndepărtă fără menajamente pe Andreea și se aplecă asupra trupului inert al lui Peter.

— Sper că n-a murit ? întrebă Guy cu bruschețe, în timp ce James lua pulsul lui Peter după ce-i examinase ochii.

James îi aruncă o scurtă privire de gheață, fără să-i răspundă, apoi începu să desfacă șireturile uneia dintre cizmele de junglă ale lui Peter. Tocmai

i-o scotea din picior când Peter gemu și se mișcă. James îi scoase ciorapul și-i examină glezna.

– Entorsă, anunță el scurt. Ne trebuie o targă. Ramsey, ia parangul meu și du-te să tai doi copăcei și câteva liane. Scoate toate păturile, i se adresă Andreei. Și ceva de pus sub cap.

Guy lipsi aproape un sfert de oră. Când se întoarse, trăgea după el doi copăcei dar nici o liană, și avea o batistă plină de sânge înfășurată pe mâna stângă.

– Mi-am tăiat pe jumătate mâna, mârâi el azvârlind parangul la pământ. Unealta asta este atât de tăioasă încât este o armă ucigașă.

James strânse din buze, dar se mulțumi să spună:

– Arată-mi mâna.

În momentul acela, Peter își recăpătă complet cunoștința și încercă să se ridice. James îi ordonă cu asprime să rămână nemișcat.

Tăietura de la mâna lui Guy nu era atât de gravă cum lăsase el să se înțeleagă. James îi făcu o injecție și-i aplică un pansament steril, apoi îi ceru Andreei să-i facă un bandaj provizoriu, în timp ce el se va duce să caute liane pentru a construi o targă.

– Nu putem face tabăra aici. Ne trebuie apă curgătoare. Vom găsi un pârâu nu prea departe de aici, explică el înainte de a se îndepărta.

Guy o lăsă să-i bandajeze mâna, fără s-o privească și nici să-i vorbească. Îndată ce termină, el plecă să fumeze o țigară.

Imediat după ce se întoarse, James începu să împletească o targă cu liane mlădioase, dar foarte rezistente. Andreea îl privi cum lucrează, întrebându-se dacă fratele ei trebuia purtat până la Sungei

Musang. În cazul acesta, restul călătoriei le va lua timp dublu.

James îi ceru apoi ajutorul lui Guy pentru a-l instala pe Peter pe targă. Porniră la drum, cu Andreea în urma lor, în căutarea celui mai apropiat curs de apă. Parcurseseră foarte puțin din drum când poteca, plină de vegetație, deveni impracticabilă. James se opri.

— Trebuie să mă duc înainte să deschid drum. Andreea, dacă-ți pui rucsacul pe targă, crezi că-l poți ajuta puțin ? întrebă el.

Spre surpriza Andreei, Guy replică pe un ton furios :

— Bineînțeles că nu poate. Vrei s-o îngenunchezi și pe ea ?

— Oh, cred că mă voi descurca, Guy, interveni Andreea.

— Va trebui să încerci, altfel vom fi blocați aici toată ziua, replică James cu promptitudine. Vino în față, Ramsey, și las-o pe ea în spate.

În condiții normale, Andreea ar fi putut ajuta la cărarea celor șaptezeci de kilograme ale lui Peter fără nici o dificultate. Dar, cum era suferindă, trebuia să depună un efort mai mare, de care ceilalți să nu-și dea seama.

În mai puțin de cinci minute era lac de transpirație, iar umerii o dureau îngrozitor. Dar vederea fratelui ei, alb la față ca varul, îi dădu puterea să continue.

În sfârșit, după un timp care i se păru ore, dar care fusese probabil ceva mai mult la patruzeci de minute, ieșiră într-o cărare mai puțin încâlcită de vegetație.

— Bun. Luăm o pauză de cinci minute, anunță James făcându-le semn să lase targa jos.

Andreea se întinse și-și șterse transpirația de pe față și gât.

— Și-a pierdut din nou cunoștința ? întrebă ea cu voce scăzută când James se aplecă asupra lui Peter.

Dar fratele ei o auzi și clipi.

— Îmi pare rău că sunt o asemenea năpastă... mă doare rău capul... în curând o să-mi fie mai bine, zise el cu voce scăzută.

— Nu-ți face griji, bătrâne. Te vom putea instala comod curând.

James se ridică și aruncă o privire ceasului de la mână. Apoi o privi pe Andreea și întrebă :

— Merge ?

Ea încuviință cu un semn din cap și se interesă :

— Ai mai fost pe aici ? Vom găsi un râu în apropiere ?

— Nu. Râul cel mai apropiat este la trei ore de mers. Nu putem ajunge astăzi la el. Dar trebuie să fie vreun pârâu pe aici pe undeva.

— Oh, desigur, totul este să știm unde, făcu Guy pe un ton sarcastic. Pentru dumneata poate că nu este mare lucru. Dar pentu mine... trambalarea acestei târgi îmi istovește în mod afurisit mâinile. După părerea mea, n-ar fi trebuit niciodată să coborâm panta aceea blestemată. Vorbeai despre o scurtătură.

James nu-i luă în seamă cuvintele, dar se văzu cum i se încleștează fălcile.

Era pe cale să se întunece, când auziră zgomotul unei ape curgătoare. Andreea nu-și mai dorea decât un singur lucru : să se întindă și să nu se mai

trezească până a doua zi. Dar înainte de asta, trebuia să pregătească mâncarea și să agațe hamacele. James făcu majoritatea treburilor, apoi, în timp ce Guy și Andreea își beau ceaiul, el puse comprese reci pe glezna lui Peter.

— Nu-i decât o entorsă ușoară, anunță el. Poate că mâine va fi în stare să meargă. În caz contrar, vom merge până la cel mai apropiat sat al **temiarilor** pentru a angaja hamali.

★
★ ★

Când se trezi a doua zi dimineața, focul continua să ardă. Așezat în apropiere, pe cutia care conținea materialul înregistrat, cu brațele încrucișate și bărbia în piept, James dormea.

Se trezi îndată ce-i puse mâna pe umăr și prima lui reacție, aproape imediată, a fost să se ducă să-l examineze pe Peter.

— Ai vegheat toată noaptea, spuse ea uimită, când el se întoarse lângă foc.

— James își trecu mâna peste față și peste țepii din barbă. Avea ochii roșii de oboseală.

— Da, am preferat să-l veghez. Dacă ar fi avut o leziune cerebrală cât de mică, acum s-ar fi manifestat în mod sigur simptomele. Dar pulsul nu i-a scăzut și doarme absolut normal.

— Ah, ce ușurare ! Dar trebuie să fii epuizat. Ar trebui să dormi câteva ore.

El clătină din cap negativ.

— Trebuie să plecăm cât mai repede posibil. Vom avea o zi grea.

Plecată la pârâu să se spele, Andreea se îmbrăcă și-și descâlci părul. Era năclăit și lipicios, dar nu

avea timp să-l spele. Își strânse prosopul, săpunul și periuța de dinți și se duse să-l trezească pe Guy înainte de a se întoarce la pârâu cu bidonul de apă.

Când ajunse acolo, James își spăla aparatul de bărbierit. Se întrebă brusc, în ce situație s-ar fi aflat dacă, în locul lui Peter, s-ar fi rănit el, fără ca nici unul dintre ei să știe ce să facă pentru el.

La trezirea lui, Peter păru într-o formă foarte bună. După ce încercă să se țină pe gleznа bolnavă, îi anunță că era pe deplin în stare să meargă și că nu avea intenția să se lase purtat pe targă.

Din fericire, în dimineața aceea, cea mai mare parte a drumului a fost în pantă lină și la fiecare jumătate de oră, James le acorda cinci minute de odihnă. El credea că vor ajunge la râu spre prânz și că după aceea vor avea nevoie de aproximativ o oră pentru a găsi un sat al **temiarilor.**

Andreea se gândea la plăcerea pe care i-ar face-o un pahar mare de citronadă, când fu cuprinsă brusc de o ameteală ciudată. Nu dură decât o clipă și ceilalți n-o văzură că se poticnește și se clatină. Dar urmă o senzație stranie de mers la câțiva centimetri deasupra solului. Era foarte neliniștită, pentru că mai avusese o senzație asemănătoare, care fusese un semn premergător al unei intoxicații alimentare.

Ajunseră la râu într-un loc unde era lat și-și rostogolea apele domoale și mâloase. După ce stabilise poziția, James îi anunță că trebuiau să traverseze pe acolo. Mai târziu, după ce va primi un afluent, va fi prea adânc.

— Așteptați-mă aici, le spuse el. Mă duc să verific mai întâi ce adâncime are în locul acesta.

Apa îi ajungea pe alocuri până în partea de sus

a picioarelor, ceea ce insemna că Andreei îi va ajunge aproape de mijloc. Își dori să nu fie cuprinsă de o nouă amețeală la jumătatea drumului.

James făcu două traversări cu bagajele, după care veni pentru a treia oară.

— Dă-i o mână de ajutor lui Fleming, Ramsey. Eu am să mă ocup de Andreea.

Își deschise lama briceagului și se aplecă pentru a îndepărta o lipitoare care urca orbește pe cizma lui.

— Ptiu !... Când te gândești că doctorii ingrijeau nu de mult timp oamenii cu grozăviile astea ! exclamă Andreea cu un fior de dezgust.

— Credeam că-ți sunt indiferente, spuse James întorcându-și privirea spre ea. Păreai foare indiferentă la cea pe care o aveai pe braț în ziua când am traversat mlaștina.

Andreea ridică din umeri.

— Ei bine, o dată ce-au ajuns pe tine, asta este... dar asta nu înseamnă că nu-mi provoacă repulsie.

El o privi insistent din cap până-n picioare. Cu siguranță, se gândi ea, trebuia să-și spună că nu mai semăna cu tânăra pe care-o întâlnise la Singapore.

— Să înțeleg că jungla începe să te epuizeze ?

I se părea ei, sau în tonul lui se simțea o nuanță ironică ?

— Nu, nu tocmai, dar cred că aș aprecia o schimbare de regim.

Se întoarse pentru a intra în râu. Ceilalți doi îl traversaseră deja pe jumătate.

— Așteaptă ! zise el.

James trecu înaintea ei și-i întinse mâna. Ea credea că o va ajuta doar să coboare malul. A fost

cu atât mai surprinsă când o luă de mijloc şi o ridică în braţe.

– Ce faci ? Lasă-mă jos !

– Mai avem destul drum de făcut. Nu este cazul să te uzi degeaba. Nu avea grijă, nu te las să cazi.

O mai ţinuse o dată în braţe, la piscina din Sungei Musang. Şi chiar dacă abia îl cunoştea, contactul cu el o tulburase. Acum, se simţea paralizată.

– Mi-ai uşura sarcina dacă ţi-ai trece braţele pe după gâtul meu, reluă el pe un ton neutru, dar Andreea era aproape sigură că în pivirea care trecu pe lângă ea, exista o licărire de ironie.

Ştia că era puternic. Dar, pentru un om care nu dormise de treizeci şi şase de ore, o ducea fără nici un efort, ca şi cum nu era mai grea decât rucsacul lui. Cu toate acestea, i-au trebuit mai multe minute ca să ajungă la celălalt mal. Minute care au fost cele mai lungi trăite de Andreea până acum.

– Mulţumesc, spuse ea pe un ton iritat când o puse jos acolo unde îi aşteptau ceilalţi.

James îşi ridică braţul cu care o ţinuse pe Andreea pe după mijloc şi prinse o ramură aplecată deasupra râului pentru a ieşi din apă. Şi, fără nici un alt comentariu, îşi puse rucsacul în spate şi porni la drum.

★

★ ★

În zorii dimineţii următoare, Andreea se trezi tremurând de frig şi din nou cu o stare de leşin. Înţelese atunci că indispoziţiile ei precedente nu puteau fi considerate ca rezultatul, neplăcut dar fără importanţă, unui regim alimentar indigest şi al unei oboseli generale. Era într-adevăr bolnavă. Când soarele se ridică, aproximativ peste o oră, în loc să dâr-

dâie de frig, ardea de febră. Când cobori din hamac, avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare și că-și va pierde cunoștința.

Trebuia să-i fi spus lui James, se gândi ea nemulțumită. Nu... nu pot fi bolnavă... nu în junglă.

Când reuși să se îmbrace, se simți puțin mai bine. Dar temperatura ei era mult peste cea normală. Și nu dispunea de nici un mijloc să-și ascundă obrajii roșii și ochii prea strălucitori. Părea imposibil ca James să nu-și dea seama.

Se întâmplă totuși ca, în dimineața aceea, alte preocupări să-i rețină atenția. O femeie bătrână, din satul în care-și petrecuseră noaptea, avea o rană infectată la un picior și mai mulți copii avură de asemenea nevoie de îngrijirile lui.

Dimineața se scursese pe jumătate când porniră din nou la drum, însoțiți de trei băștinași robuști care acceptaseră să le servească drept hamali pentru restul călătoriei.

Aceste ultime treizeci și șase de ore petrecute în junglă au fost pentru Andreea o luptă neîncetată între trup și voință. Un singur gând o obseda : să se țină pe picioare până la Sungei Musang. Puțin conta cu prețul cărui efort, voia să iasă din junglă prin propriile ei forțe.

Sosiră în fața bungalovului familiei Baxter spre sfârșitul după-amiezii. Când taxiul pe care-l găsiseră puțin înainte de intrarea în oraș se opri în fața casei, doctorul Baxter și fiica lui erau așezați pe verandă.

— Tocmai la timp pentru cină ! Ați călătorit bine? Presupun că veți lua cu toții cu plăcere un pahar, li se adresă doctorul Baxter coborând treptele pentru a-i primi.

Andreea coborî ultima din mașină. Rămase agățată de portieră, cu tâmplele zvâcnind și cu privirea tulbure. Văzu totuși că doctorul Baxter îi întinde mâna zâmbind.

— Așadar, ați reușit să dovediți că James n-a avut dreptate, domnișoară Fleming ?

Andreea își trecu vârful limbii peste buzele uscate și încercă să răspundă, apoi pământul începu să se clatine și simți că se prăbușește.

Când deschise ochii, era întinsă într-o cameră cufundată în semiîntuneric. Domnea un zgomot și un miros care o uimiră. După câteva minute, identifică bâzâitul uniform al unui ventilator, apoi un miros de dezinfectant.

— Te simți mai bine, draga mea ?

Era vocea doctorului Baxter, pe care-l descoperi așezat la căpătâiul patului. Încruntă sprâncenele, încercând să-și amintească de ce se afla într-un pat și se simțea atât de slăbită. Dar, înainte de a avea timp să-și amintească ceva, el zise :

— Ai fost bolnavă. Dar nu-ți face griji, te vom pune curând pe picioare. Acum, încearcă să dormi cuminte.

Când se trezi din nou, camera era tot în semiîntuneric, dar era singură. Brusc, își aminti ce se întâmplase : leșinase pe alee.

Un zgomot de voci răsună pe culoar. Închise instinctiv ochii, prefăcându-se că doarme. Apoi, ușa se deschise, auzi pași apropiindu-se de patul ei și simți că este observată.

— Doarme întruna. Probabil că deocamdată este cel mai bun lucru pentru ea. Nu se va trezi până mâine, zise doctorul Baxter șoptit.

Urmă o tăcere și Andreea se întrebă cine era cu el.

— Ceea ce nu reușesc încă să înțeleg, reluă el încet, este cum a reușit să reziste atât de mult timp. O asemenea temperatură nu o faci în câteva minute. Trebuie să se fi simțit bolnavă de mai multe zile, biata copilă. Mă întreb de ce oare n-a spus nimic.

— Da, și eu aș vrea să știu, răspunse vocea lui James.

Sub pernă, mâna Andreei se crispă.

O sonerie de telefon răsună undeva în bungalow. Auzi apoi podeaua trosnind sub pașii care se îndreptau spre ușă. Când aceasta se închise în spatele lor, ea oftă adânc.

Rămase un timp nemișcată, gândindu-se la ce-i va spune lui James când îi va pune întrebarea aceea. Simți că-i este sete. Poate că va găsi apă pe măsuța de la capul patului ? Deschise ochii și se întoarse într-o parte.

— Iartă-mă, te-am speriat ?

James se duse la fereastră și deschise puțin jaluzeaua pentru a lăsa să treacă mai multă lumină. Apoi reveni lângă pat. Oare bănuia că-i auzise ? Rămăsese intenționat să o surprindă ? Va aborda imediat subiectul ? se întrebă Andreea cu spaimă.

— Presupun că ți-e sete. Vrei să bei ?

Fără să-i aștepte răspunsul, James întoarse paharul aflat pe carafa cu apă și-l umplu. Andreea n-ar fi descoperit cât de slăbită era dacă n-ar fi încercat să se ridice. Își dădu seama că n-ar fi reușit să ajungă la apă fără ajutorul lui James. Așezat pe marginea patului, o susținu cu un braț trecut prin spatele ei și-i ridică paharul la buze.

— Nu te neliniști de senzația asta de slăbiciune.

O să dispară îndată ce vei începe să te hrănești, zise el în timp ce ea sorbea din paharul cu apă.

— De când sunt în patul acesta ?

— De trei zile.

El puse paharul la loc pe masă și o ajută să se lungească din nou pe pat. Apoi își schimbă poziția, pentru a fi cu fața spre ea. Iată-ne ajunși acolo, își zise ea, cuprinsă de teamă.

James îi studie câteva clipe chipul cu perspicacitatea lui surprinzătoare, dar nu puse întrebarea de care se temea Andreea.

— Ar fi trebuit să încerci să mai dormi, spuse el cu blândețe. Poate că în seara asta o să-ți fie foame.

Apoi întinse mâna spre fruntea ei, dând la o parte cu delicatețe o șuviță de păr. Era atât de buimăcită de gestul acesta extraordinar încât, după plecarea lui, își dădu seama că uitase să-l întrebe despre Peter și Guy.

★

★ ★

A doua zi, își recăpătase atâta putere încât să ia un mic dejun ușor. În cursul dimineții, doctorul Baxter veni să-i ia temperatura și să-i facă o injecție.

— Este într-adevăr foarte amabil din partea dumneavoastră și a fiicei dumneavoastră că mă țineți aici, doctore Baxter, zise Andreea pe un ton jenat. Mă tem că vă dau prea mult de lucru. Și asta mă deranjează foarte mult... mai ales după dispariția mea. Ar trebui să fiți supărat pe mine.

— Trebuie să recunosc că am fost destul de îngrijorați până la primirea mesajului lui James. Dar nu pot pretinde că plecarea dumitale m-a surprins, spuse doctorul clipind din ochi. Am văzut foarte bine că acceptai cu greu atitudinea arbitrară a lui Ja-

mes în privința asta. Aș fi dat oricât să-i fi văzut mutra când ai apărut.

– A sfârșit prin a avea ultimul cuvânt, spuse ea pe un ton trist.

– Pentru că te-ai îmbolnăvit ? Ei bine, iată ceva care nu are nici o legătură cu sexul slab, draga mea. Genul acesta de friguri în junglă poate răpune pe oricine. Dacă ar fi prins acest microb, nici James n-ar fi rezistat mai mult decât dumneata. De fapt, îndrăznesc să avansez ideea că oricine dintre cei trei s-ar fi prăbușit cu mult înainte de dumneata. Rezistența dumitale este uimitoare, draga mea.

Mai târziu, în cursul dimineții, Margaret Baxter și fata în casă veniră să-i facă toaleta. Se simți mult mai bine după ce a fost spălată și îmbrăcată cu o cămașă de noapte curată. Primi după aceea vizita lui Peter. Dar el nu rămase decât câteva minute. Andreea era istovită de efortul depus pentru a fi spălată și îmbrăcată, timp în care i se schimbaseră așternuturile. Margaret îi spuse și ea că trebuia să încerce să mai doarmă înainte de masă.

Spre ora patru a după-amiezii, totul era atât de liniștit în bungalov, încât Andreea crezu că toată lumea ieșise, și se strecură afară din patul ei.

În pofida puiului pe care-l mâncase la prânz, se simțea încă nesigură pe picioare. Reuși totuși să-și îmbrace capotul și să parcurgă încet culoarul până la baie. În timp ce se afla acolo se urcă pe micul cântar și descoperi că slăbise patru kilograme. Imaginea pe care-o văzuse în oglinda de deasupra chiuvetei reuși s-o deprime. Părul, nespălat de peste o săptămână, era spălăcit și lipsit de strălucire. Sub ochi avea cearcăne negre.

Revenise în camera ei și se pregătea să facă ce

putea pentru a-şi ameliora înfăţişarea, când auzi bătăi în uşă. James intră imediat după aceea. Când o văzu aşezată la măsuţa de toaletă, se încruntă.

— Doctorul Baxter ţi-a îngăduit să te ridici din pat ?

— Nu... dar mă simt mult mai bine.

James traversă încăperea şi-şi puse dosul mâinii pe fruntea ei.

— Este exact cum credeam : temperatura a crescut iar. De cât timp te-ai ridicat din pat ?

— Doar de câteva minute. Nu voiam decât să mă pieptăn.

— Am s-o fac eu pentru tine.

Andreea îi aruncă o privire uluită.

— Oh, nu, nu-i nevoie. Am să i-o cer diseară lui Kim.

— Nu mă deranjează, spuse el luându-i peria din mână.

Aşteptă să se instaleze pe pat, pentru a se aşeza pe marginea lui şi începu să-i perie părul.

— Gata... te simţi mai bine ? întrebă el, după câteva minute.

— Da, mulţumesc mult.

Andreea ştia că este absurd să se simtă stânjenită, dar obrajii ei erau complet roşii. James puse peria pe măsuţa de toaletă şi-şi trase un scaun lângă pat.

— Trebuie să rămâi culcată până când temperatura va fi normală timp de patruzeci şi opt de ore, zise el cu intenţia clară de a mai rămâne.

Andreea se sprijini pe perne.

— Şi cât timp va cere asta ?

— Trei sau patru zile, probabil. Şi chiar şi atunci, va trebui să te odihneşti mult. Nu vei fi în stare să

călătorești decât peste vreo cincisprezece zile.

— Dar este imposibil, protestă ea. Ceilalți mă așteaptă să ne întoarcem acasă.

— Ei bine, vor aștepta, replică el ridicând din umeri. Frigurile de junglă pot lăsa sechele neplăcute dacă nu sunt îngrijite cum trebuie.

Andreea nu comentă. Știa că și-ar bate gura de pomană. În plus, nu dorea cu adevărat să se întoarcă în Anglia. Chiar dacă asta însemna să-și prelungească agonia, fiecare zi în plus în Malaiezia reprezenta un răgaz pentru disperarea de a ști că nu-l va mai revedea vreodată pe James.

După o clipă de tăcere, întrebă :

— Ce fac ceilalți ? Peter mi-a făcut o vizită scurtă înainte de prânz. Pretinde că este într-o formă strașnică. Este adevărat ?

— Da. I-am făcut o radiografie la spital. Mâna lui Ramsey nu este complet vindecată, dar în clima aceasta este destul de normal.

Urmă o nouă tăcere. Andreea încercă să găsească un subiect banal de conversație. Dar, decât să-l lase pe el să atace problema care-o frământa, se hotărî că era poate preferabil să vorbească prima.

— Ești foarte supărat că nu te-am prevenit când am început să mă simt bolnavă ?

— Sperai ca asta să mă supere ?

— Nu, bineînțeles că nu ! Nu din motivul acesta am păstrat tăcerea.

— Probabil că-ți par stupid, dar nu reușesc să-mi imaginez un alt motiv.

Andreea își mușcă buzele.

— Eu... nu voiam să fiu o povară suplimentară. Cu Peter deja suferind și Guy care se plângea de

mâna lui, am preferat să încerc să rezist până la sfârşitul călătoriei.

— Înţeleg, spuse el ironic. Şi de ce anume credeai că suferi ?

— Nu ştiam nimic despre asta. Speram doar să nu fie ceva infecţios.

— Nu te-ai gândit că aş fi putut să te tratez ?

— Ai fi putut s-o faci ? întrebă ea pe un ton grav, ridicând privirea spre el.

James rămase câteva clipe impasibil, apoi un zâmbet puţin jenat îi luminâ chipul puţin bronzat.

— Poate că nu în întregime... dar să atenuez boala, era posibil.

Zâmbetul lui o tulburâ profund. După acea după-amiază când o găsise zbătându-se în braţele lui Guy şi o acuzase practic că provocase tot incidentul, crezuse că nu-i va mai zâmbi niciodată. Iar acum, atitudinea lui părea complet schimbată. Dar asta nu era oare datorită doar bolii ei ?

— După toate grijile pe care ţi le-am dat, îmi închipui că vei fi încântat să ne vezi plecaţi, spuse Andreea pe un ton degajat.

James aruncă o privire ceasului de la mână şi se ridică. Andreea se obişnuise atât de mult să-l vadă în ţinuta verde de junglă, încât i se părea ciudat să fie îmbrăcat din nou în alb imaculat.

— Nu este tocmai ce spuneam eu, replică el în doi peri. Acum, va trebui să încerci să dormi din nou. Cu cât te odihneşti mai mult, cu atât mai repede te vei pune pe picioare.

★

★ ★

In acea seară, după cină, fratele ei veni să-i ţină companie timp de o oră. Nu era lângă ea de-

cât de cinci minute, când Andreea înțelese că-l frământa ceva.

— Pari preocupat de ceva. Ce s-a întâmplat ? întrebă ea când devenise evident că el nu va vorbi primul.

Peter șovăi și păru că nu va acorda atenție întrebării. Apoi, cu un aer mai degrabă rușinat, mărturisi :

— Ei bine, adevărul este că în dimineața asta am primit o scrisoare de la Nina. Și-a schimbat părerea.

— În ce privință ? întrebă ea surprinsă.

Rămăsese cu impresia că Nina Sheridan și Peter se despărțiseră după o ceartă violentă, cu câteva zile înainte de plecarea în expediție.

— Ți-am explicat din ce motiv ne-am certat. A refuzat să ne căsătorim. Voia să continue să lucreze după ce ne căsătorim și eu m-am împotrivit. I-am cerut să-și abandoneze slujba, sau totul s-a terminat între noi.

— Te-ai arătat foarte hotărât, remarcă Andreea zâmbind ușor.

Fără să știe de ce, nu și-l imaginase niciodată pe fratele ei în rolul de îndrăgostit intransigent.

— Este doar o problemă de bun-simț, replică el, ridicând din umeri. Nu avem nevoie de salariul ei ca să ne descurcăm și nu văd pentru ce motiv trebuie să fim despărțiți de fiecare dată când plec în călătorie.

— Și când veți avea copii, crezi că va putea să te urmeze ? obiectă Andreea.

— Vom vedea, când se va pune problema. Deocamdată, vreau s-o am cu mine. I-am telegrafiat ca să-i explic că suntem reținuți aici până când te re-

stabileşti şi i-am cerut să se ocupe de toate amănuntele căsătoriei. Ne cunoaştem de peste un an de zile. Nu văd de ce ar trebui să mai aşteptăm.

Zâmbi voios, cum Andreea nu-l mai văzuse de când plecaseră din Londra.

– În plus, continuă el, asta o va feri să-şi schimbe iar părerea. Voi, femeile, sunteţi nişte creaturi atât de lipsite de logică, adăugă el vesel.

– Oh, Peter, sunt atât de mulţumită că totul se aranjează. Am avut întotdeauna multă afecţiune pentru Nina. Ascultă... cred că arzi de nerăbdare s-o reîntâlneşti. De ce n-ai pleca imediat ? Este inutil să mai aştepţi şi nu cred că mai este nevoie ca Guy să rămână să rătăcească pe aici, adăugă ea, după ce se gândi puţin.

– N-am să-ţi ascund că ideea mi-a venit şi mie, recunoscu Peter. Nu, făcu el clătinând din cap, nu te putem părăsi în felul acesta. N-ar fi elegant din partea noastră.

– De ce ? James spune că trebuie să treacă vreo cincisprezece zile înainte ca să pot suporta călătoria. Pentru tine, ar fi pur şi simplu o pierdere de timp. Ar fi mai bine să te întorci acasă, s-o ajuţi pe Nina la pregătirile pentru nuntă. După cum ştii, sunt multe de făcut.

Peter era vizibil tentat să accepte.

– Dar vei fi cu siguranţă prea slăbită pentru a face singură zborul lung de întoarcere.

– Haide, săptămâna viitoare pe vremea asta, voi fi din nou în plină formă, replică Andreea cu încredere, şi chiar dacă aş mai fi puţin slăbită, mai este personalul de pe aeroport şi de la bordul avionului ca să mă ajute. Cred că este cea mai bună soluţie.

— Ei bine, am să mă gândesc la asta, amână el.

★
★ ★

A doua zi dimineața, la câteva minute după vizita doctorului Baxter, se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, răspunse Andreea, cu speranța că era James.

Dar ușa se deschise lăsându-l să treacă pe Guy, ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă. Surpriza și decepția ei trebuiră să i se fi întipărit pe chip, pentru că el rămase lângă ușă.

— Pot să te văd câteva minute ? întrebă încet.

— Da... da, desigur. Intră și așază-te, răspunse ea repede.

Guy se schimbase de la ultima dată când il văzuse. Își dăduse jos barba și-și scurtase părul. Semăna din nou, la exterior cel puțin, cu cel care fusese înainte de a pătrunde în junglă.

— Mi s-a spus că mâna nu ți s-a vindecat complet. Te doare ?

Guy aruncă o privire mâinii lui bandajate și clătină din cap în semn de negație.

— Mă mănâncă puțin. Cum te simți ?

— Oh, mult mai bine, mulțumesc.

Păstrară și unul și celălalt o tăcere puțin jenată, după care Guy își drese glasul.

— Andreea... nu prea știu cum să-ți spun, începu el foarte stingherit. De altfel, poate că ar fi mai bine să nu mai vorbim despre asta. Dar... ei bine, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în după-amiaza aceea.

Andreea rămase cu ochii pironiți pe unghiile sale scurte.

– Nu-i nimic, Guy, răspunse cu fermitate. Eu... eram cu toții destul de nervoși spre sfârșitul expediției. Să nu mai vorbim despre asta, vrei ?

– Ai putea să uiți ? întrebă el cu voce scăzută.

Andreea își ridică privirea spre el. Tristețea și umilința pe care le văzu în ochii lui albaștri o umplură de compasiune, dar luă un ton intenționat degajat pentru a-i răspunde :

– Am uitat deja.. Dar, spune-mi, Peter ți-a vorbit despre sugestia mea de a vă întoarce în Anglia înaintea mea ?

– Da, mi-a spus ceva aseară. Dar nu pare foarte convins că ar fi rezonabil.

– I-am cerut părerea doctorului Baxter. El n-are nici o obiecție. Peter ar putea telefona la aeroportul din Singapore să vadă dacă sunt două locuri libere la zborul de mâine. Îl vei convinge că este o idee bună, nu-i așa ?

Guy șovăi, chinuit vizibil de incertitudine și periculos de aproape de o nouă criză emoțională. Dar, după o clipă, își îndreptă umerii și reuși să zâmbească forțat.

– Da, de acord... am să vorbesc imediat cu el, conveni el ridicându-se.

Ajuns la ușă, se întoarse s-o privească insistent și adăugă cu voce răgușită :

– Ai grijă de tine, Andy.

Apoi ieși fără să aștepte răspunsul.

*

* *

Andreea își întindea crema pe mâinile fine și bronzate când James veni în vizită la sfârșitul după-amiezii. Aducea cu el un borcan de laborator în care se găseau mai multe rămurele cu frunze.

– M-am gândit că s-ar putea să-ți placă să ai o vietate drept companie, spuse el depunând recipientul pe măsuța de la capul patului.

Marea insectă plasată în mijlocul frunzelor era atât de bine camuflată, încât ea avu nevoie de câteva secunde înainte de a înțelege ce voia să spună.

James scoase foarte încet insecta din ascunzătoarea ei și o așeză în palma mâinii stângi.

– Este o călugăriță, îi explică el. Dacă nu-ți place, o duc înapoi. Dar sunt creaturi absolut inofensive și le consider încântătoare.

– O... mulțumesc mult, spuse Andreea, șoväind puțin.

La prima vedere, nu putea spune că insecta era încântătoare. Avea cam cincisprezece centimetri lungime, un corp verde, subțire și plăpând și un cap mic, triunghiular. Apoi, în timp ce o privea cu îndoială, călugărița întoarse capul și o privi. Mișcarea capului și expresia minusculei fețe aducea în mod ciudat cu o figură umană. Andreea avu impresia că-i adresa o rugăminte mută.

James depuse călugărița pe cuvertură și se așeză pe marginea patului.

– Am aflat că ceilalți pleacă fără tine, spuse el pe un ton indiferent.

Andreea luă un șervețel de hârtie ca să-și șteargă mâinile.

– Da. Au găsit locuri la cursa care pleacă mâine seară din Singapore. Vor lua trenul de dimineață de la Ipoh. Sper să nu vezi nici un inconvenient în asta.

– Nici unul, dacă nu vezi tu însăți.

– Singura mea preocupare este că deranjez familia Baxter, spuse ea cu părere de rău.

Fata în casă apăru în clipa aceea cu tava cu ceai pentru Andreea. James îi ceru să mai aducă o ceașcă.

– Ai poftă de mâncare ? o întrebă după aceea.

– Nu prea. Nu mă pot aștepta să am o poftă teribilă de mâncare rămânând inactivă.

– Nu, dar trebuie să încerci să mănânci cât mai mult posibil. În momentul acesta, ești mult prea slabă.

Andreea izbucni în râs.

– Ai vrea să mă vezi dolofană ?

– Nicidecum. Obezitatea nu-i cu nimic mai bună decât slăbiciunea. Când ai sosit în Malaiezia, aveai o siluetă încântătoare.

Andreea înghiți în sec și întinse unt pe o felie de pâine.

– Mulțumesc, spuse ea pe un ton degajat.

Dar inima începu să-i bată mai tare în timp ce devenea conștientă de prezența lui și de liniștea care domnea în restul bungalovului.

– Pari surprinsă, spuse el cu o notă ironică în glas. Credeai că, fiind medic, nu privesc oamenii decât din punct de vedere medical ?

Andreea își ridică privirea și văzu că o privea cu un aer amuzat.

– Recunoaște că nu ai obiceiul să-mi faci com-

plimente, i-o întoarse ea străduindu-se să ia un ton degajat.

Colțurile buzelor lui pline se ridicară într-un zâmbet.

— Nu, este adevărat, răspunse el.

Apoi, într-un mod ciudat de hotărât, își puse ceașca de ceai pe măsuța de la capul patului.

— Ți-ar plăcea să-ți fac complimente ? reluă el.

El știa foarte bine că era greu de răspuns la o asemenea întrebare. Andreea scăpă datorită unei bătăi în ușă.

— James ! Nu știam că te-ai întors, spuse Margaret Baxter, cu sprâncenele ridicate de surpriză.

James se ridică de pe marginea patului și se întoarse spre ea.

— Am hotărât ca astăzi să nu mă omor cu firea. Am venit să iau ceaiul cu Andreea. Vrei să mă duc să-ți aduc o ceașcă ?

— Nu, mulțumesc. Mi-am băut ceaiul la sediul misiunii. Mă duc să-mi petrec o oră la piscină. Vii cu mine ?

— Da, cu plăcere.

James se aplecă pentru a-și lua călugărița.

— Ți-o las sau nu ? o întrebă pe Andreea.

— Da, o voi păstra cu plăcere. Mulțumesc, spuse ea cu voce slabă.

— Atunci, pe mai târziu !

După un semn convențional din cap, James ieși din încăpere în urma lui Margaret Baxter.

★

★ ★

A doua zi dimineața, devreme, James îi conduse pe Peter și Guy la gara din Ipoh, pentru trenul de Singapore. Margaret, care avea de făcut cumpărături, îi însoți.

Cam la o jumătate de oră de la plecarea lor, Andreea coborî din pat și constată că se ținea aproape normal pe picioare. În consecință, se duse în baie și-și spălă părul.

Doctorul Baxter veni la masa de prânz, dar ceilalți nu se întoarseră decât după masă. Andreea își petrecu orele în singurătate, urmărind călugărița. Se întreba ce s-ar fi întâmplat în după-amiaza din ajun dacă Margaret n-ar fi întrerupt vizita lui James. Doar gândindu-se la asta, își simțea inima bătând mai repede. Dar nu putea scăpa de bănuiala neplăcută că el doar râsese de ea.

Spre sfârșitul săptămânii, i se dădu voie să-și petreacă cea mai mare parte a zilei într-un șezlong, pe verandă, dar insistară să meargă în pat la ora șapte și nu-l mai văzu nici măcar o singură dată pe James între patru ochi. Citea în pat până la ora zece. Știa că i-ar fi fost ușor să găsească un pretext ca să vină s[illegible]vadă. Dar el n-a făcut-o. Și pe măsură ce sănătatea ei se ameliora, se simțea din ce în ce mai dezorientată și mai deprimată.

Luni, îl convinse pe doctorul Baxter s-o lase să meargă în oraș, la salonul chinezesc de coafură. Era un salon destul de primitiv potrivit criteriilor britanice. Dar femeia care-l ținea își cunoștea tot atât de bine meseria ca oricare coafor englez. Și Andreea ieși din salonul ei cu un păr care-și regăsise toată strălucirea, și cu moralul evident îmbunătățit.

La ora cinei, își puse o rochie ușoară, albastru cu alb, pe care n-o purtase încă în Malaiezia, și-și pier-

du un sfert de oră să se machieze.

Când ieși, Margaret cosea pe verandă.

— Călugărița a dispărut ! N-ați văzut-o ? întrebă Andreea.

— Poate că a mâncat-o o șopârlă, replică tăios Margaret, lăsându-și lucrul deoparte. Ceilalți nu se vor întoarce decât peste o jumătate de oră. Vreau să vă vorbesc.

După ce se îmbolnăvise, Andreea observase la gazda ei o ostilitate ascunsă. În seara asta, devenise evidentă în expresia feței și în tonul ei.

— Nu credeți că ar fi timpul să vă întoarceți în Anglia ? o întrebă fără nici o introducere.

Andreea înaintă și se sprijini de balustradă.

— Asta o vor hotărî tatăl dumneavoastră și James, spuse ea cu răbdare. Deocamdată, ei nu mă consideră în stare să călătoresc.

— Dar nu vă pot obliga să rămâneți ! exclamă Margaret.

— Nu, este adevărat. Dar să plec fără permisiunea lor, ar însemna un mod foarte urât de a le mulțumi pentru amabilitatea lor, nu credeți ?

— Ați făcut-o deja... dar, desigur, situația este alta. Ultima dată, era vorba să vă satisfaceți o plăcere, nu-i așa ? De data asta, sunteți hotărâtă să rămâneți cât mai mult posibil.

— Ce vă face să spuneți așa ceva ? întrebă Andreea.

Buzele subțiri ale Margaretei se întinseră într-un rânjet disprețuitor.

— Nu mă considerați oarbă, făcu ea cu amărăciune. Știu de ce sunteți atât de spilcuită în seara asta. Știu ce urmăriți : vreți să-l cuceriți pe James.

Andreea se gândi că era inutil să mintă.

– Sunt îndrăgostită de el, recunoscu ea liniştită.

Mărturisirea asta calmă o lăsă pentru o clipă mută de surpriză pe Margaret care izbucni într-un râs nervos.

– Este evident totuşi că-şi râde de dumneavoastră ! îi aruncă ea pe un ton acru.

– Adevărat ? De unde ştiţi ?

Margaret îi aruncă o privire furioasă şi ridică din umeri.

– Oh, poate că-l atrageţi în mod trecător, admise el. Toţi bărbaţii sunt la fel când îi ademeneşte o tânără cochetă. Dar nu puteţi crede în mod serios că o să vă ia în căsătorie.

Andreea întoarse capul pentru a urmări un stol de păsări care se îndreptau spre sud. În curând va apărea lumina cenuşiu-verzuie a crepusculului.

– Şi de ce nu ? întrebă ea peste umăr, puţin uimită că-şi păstra calmul şi stăpânirea de sine.

– Nu aveţi nimic comun cu el, ripostă Margaret pe un ton muşcător. Pentru James, profesia este o misiune sacră, ceea ce nu veţi accepta niciodată. Îi veţi pretinde să treceţi pe primul plan.

– Ceea ce nu spuneţi, este că-l vreţi pentru dumneavoastră, replică Andreea întorcându-se spre ea. Dar sunteţi oare îndrăgostită de el ?

Margaret roşi până-n vârful urechilor şi-şi strânse buzele în semn de dispreţ.

– Întrebarea dumneavoastră este de un foarte prost-gust. Eu nu fac paradă de sentimentele mele.

Andreea simţi brusc că o părăseşte calmul.

– În definitiv, discuţia aceasta este complet inutilă, nu credeţi ? Pentru că singurele sentimente care contează sunt cele ale lui James.

„Și nu le cunosc mai mult ca dumneavoastră", adăugă în sinea ei.

Așezată pe marginea fotoliului său, Margaret privea fix podeaua cu un aer sălbatic, cu nările zvâcnind. Apoi, brusc, izbucni :

— Dar de ce nu plecați ? Nu înțelegeți că sunteți nedorită ?

Sări în picioare și continuă cu o voce foarte ridicată :

— James îmi aparține, înțelegeți ? Este al meu. Nu vă vrea. Nu sunteți pentru el decât un copil capricios și răsfățat, el mi-a spus-o.

Mașina doctorului Baxter se opri în fața casei. Văzând-o pe Margaret gata să facă o criză de nervi, Andreea îi spuse cu răceală :

— S-a întors. Revino-ți în fire, Margaret.

Timp de o clipă, crezu că Margaret o va lovi.

Portierele mașinii pocniră. La acest zgomot, furia ei păru să scadă puțin. Scoase un hohot înăbușit și se lăsă să cadă în fotoliul ei, plângând.

James urcă repede scara fără s-o privească pe Andreea și se duse drept la Margaret.

— Ce-i cu tine, Maggie ? Ce s-a întâmplat ?

Îngenunche lângă fotoliul ei și-și puse mâinile pe umerii ei tremurători. Ea păru că se liniștește, dar rămase cu fața ascunsă în mâini.

— Ce a putut-o aduce într-o asemenea stare ? murmură tatăl ei către Andreea, ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor.

Dar Andreea nu avu timp să-i răspundă : fiica lui își ascunse capul în umărul lui James și se porni să plângă și mai tare.

CAPITOLUL VI

Când Margaret tocmai izbucnise în hohote de plâns, un tânăr indian sosi alergând. Gâfâind, transmise un mesaj în limba tamilă.

— A avut loc un accident la răspântie, îi anunță doctorul Baxter. Trebuie să mă duc imediat acolo, vrei să te ocupi de situația de aici ? îi aruncă el lui James, repezindu-se la mașină.

În timp ce el demara, James o ridică pe Margaret în brațe și o duse în casă.

Ieși de acolo un sfert de oră mai târziu și-i spuse cu răceală Andreei :

— I-am dat un calmant. Acum, ar fi mai bine să mă duc să văd dacă Baxter are nevoie de ajutor.

Acestea fiind zise, coborî scara și dispăru după colțul casei pentru a merge să-și scoată mașina.

La orele zece ale serii, Andreea măsura veranda în lung și-n lat când cei doi bărbați veniră acasă. Când doctorul Baxter ajunse la lumină, ea văzu că avea pantalonii murdari și uzi de sânge.

— Un mort și un rănit grav, anunță el pe un ton abătut, drept răspuns la întrebarea ei mută. Afurisiții aceștia de tineri nebuni și motocicletele lor...

James se îndreptă direct spre camera Margaretei.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc să mă schimb. Vrei s-o anunți pe Ah Kim că ne-am întors, drăguțo ?

Doctorul Baxter părea să fi uitat de criza de nervi a fiicei sale. Oboseala punea o expresie răutăcită pe chipul lui ridat.

Andreea acceptă cu un semn din cap. Traversă casa, apoi grădina din spate, pentru a merge la bucătărie. Ea cinase mai devreme, deși fără nici o poftă, și-i ceru lui Ah Kim să pregătească ceva cald pentru stăpâni.

Revenind în bungalov, se întrebă dacă n-ar fi mai bine să se retragă în camera ei. Dar, cum cei doi bărbați voiau poate să-i pună întrebări despre ceea ce se întâmplase mai devreme, se hotărî să le țină companie.

Îngrijorată, mergea încoace și-ncolo prin sufragerie, întrebându-se ce le-ar putea povesti pentru a explica criza de nervi a Margaretei fără să dezvăluie adevăratul motiv.

După cum se temuse, James apăru primul. Părul lui negru era ud. Era limpede că făcuse un duș rapid înainte de a-și pune o cămașă curată și un șort.

– Cina va fi gata îndată. Până atunci, vrei să-ți servesc un pahar ? întrebă ea repede.

– Nu, n-am mâncat nimic la prânz și s-ar putea să fim nevoiți să ieșim din nou.

Nu-i aruncă decât o privire scurtă înainte de a traversa încăperea pentru a merge să se așeze la masă. Stânjenită, Andreea se foia lângă fereastră. Se simți ușurată văzând-o pe Kim apărând cu un castron de supă aburindă.

A fost o masă ciudată. Așezată la locul ei obișnuit, Andreea rontăi biscuiți cu brânză, în timp ce

ei mâncară trei feluri, discutând tot timpul despre eventualele complicații la care era expus motociclistul rănit.

El își agăță costumul de baie pe o frânghie de rufe întinsă în spatele garajului și-i răspunse :

— A fost cât pe ce să-l pierdem în cursul nopții. Dar cred că va scăpa. Am fost la piscină să-mi limpezesc gândurile.

Înaintară unul lângă altul spre verandă.

— N-ai dormit deloc ? întrebă ea.

El clătină din cap în semn de negație.

— Mă voi odihni două ore după micul dejun.

— Vreți să mâncați imediat, stăpâne ? întrebă Ah Kim. Stăpânul doctor și domnișoara încă nu s-au trezit.

— Da, domnișoara Fleming și cu mine luăm acum micul dejun, Ah Kim. Dar nu-l trezi pe domnul doctor. Dacă domnișoara Margaret s-a trezit, spune-i din partea mea să-și ia micul dejun în pat și că am să trec s-o văd puțin mai târziu.

După plecarea lui Ah Kim, Andreea trase adânc aer în piept și spuse :

— James... în legătură cu Margaret...

— Margaret are nevoie să schimbe aerul, i-o reteză el. După-amiază o duc la Penang, unde va petrece câteva zile la niște prieteni.

După aproximativ o jumătate de oră, Andreea auzi soneria telefonului. Câteva minute mai târziu, răsună motorul unei mașini care demara.

Mult timp după aceea, Andreea stătea încă întinsă în întuneric, chinuită de insomnie. Nu reușea să-și alunge din minte imaginea acelei clipe când

James, îngenuncheat lângă fotoliul în care Margaret hohotea de plâns, o strângea în brațe.

★
★ ★

A doua zi dimineața, când ieși din camera ei, Andreea văzu că mașina doctorului Baxter era parcată în fața bungalovului, dar cea a lui James nu se afla în garaj. Evident, încă nu se întorsese de la clinică.

Orele acelea între răsărit și micul dejun erau cele mai plăcute ale zilei. Iarba era încă umedă de rouă, iar aerul era răcoros. În depărtare, colinele pline de verdeață abia se distingeau în ceață...

Dar Andreea rătăcea prin grădină, nepăsătoare la frumusețea peisajului. Avusese un somn agitat, bântuit de vise ciudate și neplăcute. O presimțire de rău augur o urmărea de când se trezise.

La șapte și jumătate, Ah Kim aranja masa pentru micul dejun, când ea auzi o mașină. Știu, înainte s-o vadă, că era cea a lui James. Dar, în loc să cedeze impulsului de a intra în bungalov, traversă peluza în direcția garajului.

Ca un prosop pe umăr, James deschise portbagajul și scoase de acolo un costum de baie ud.

— Bună dimineața. Ce face pacientul tău ? întrebă ea.

— Nu te grăbi să-ți faci valizele, continuă el. Îmi voi petrece noaptea la Penang. În consecință, nu vom porni la drum decât joi dimineața.

— Oh, credeam că te întorci astăzi.

— Nu. Vom ajunge acolo înainte de cină. Țin să mă culc devreme. Familia Conway îmi va oferi os-

pitalitate. Mă întorc mâine, spre ora două a după-amiezii.

Andreea ridică o bluză care alunecase de pe scaun şi o puse pe un umeraş.

— Ciudat, am impresia că sunt în Malaiezia de luni de zile în loc de câteva săptămâni. Îţi aminteşti de acea primă noapte la Singapore când mi-ai făcut reproşuri că mă plimbam singură ?

— Îmi amintesc foarte bine, răspunse el cu o uşoară ironie în glas.

Ştia ce urma să facă şi în mintea ei începu să se înfioare.

— A fost un început nefast, nu ? Iar seara următoare a fost şi mai rău. Îmi dădeai impresia că nu am mai mult de doisprezece ani, adăugă ea pe un ton degajat.

El lăsă declaraţia ei fără răspuns. Stătea nemişcat, privind-o cu o expresie mai misterioasă ca niciodată. Timp de o clipă, simţi că hotărârea ei slăbeşte. Apoi îşi spuse : „ei bine, plec... aşadar, ce importanţă are ?"

— Îmi pare rău, James, reluă ea zâmbind. Vreau să spun că te-am necăjit la început. Apoi, făcu un pas spre el, îşi puse mâinile pe umerii lui şi-l sărută uşor pe obraz.

Îndată ce o făcu, se simţi consternată. Cum putuse oare să se trădeze cu atâta uşurinţă ?

Dar nu avu timp să-şi facă reproşuri. Se trezi strânsă în braţe, cu buzele strivite sălbatic de gura lui. Sărutul lui a fost lung şi însetat. Când luă sfârşit, Andreea îşi descoperise instincte de care era complet străină. Cât despre James, tocmai îi dove-

dise că aerul lui de detașare rece era tot atât de înșelător ca tenul lui oacheș de indian.

Îi dădu drumul încet, continuând s-o susțină până când ea deschise ochii. În ai lui strălucea o lumină ciudată, dar fără căldură sau tandrețe. Aveau o expresie de indiferență ironică.

— Nu aștepta să mă scuz pentru asta, cred că ai căutat-o, zise el pe un ton nepăsător. Curiozitatea ta a fost satisfăcută ?

— James ! murmură ea în șoaptă, năucită.

El își luă mâinile de pe mijlocul ei și se îndepărtă.

— Trebuie să fie ora prânzului. Date fiind imprejurările, presupun că vrei să iei masa aici. Voi spune că te doare capul.

Acestea fiind zise, ieși din încăpere.

★
★ ★

Andreea era lungită în patul ei când auzi mașina demarând. O străbătu un fior și-și înfundă fața în pernă.

Apoi, pașii doctorului Baxter se apropiară de ușa ei. Simulă că doarme. El luă tava de care ea nu se atinsese și-i spuse lui Ah Kim să n-o deranjeze.

Spre ora trei și jumătate, în timp ce servitorii își făceau siesta, Andreea telefonă la aeroportul din Singapore. Exista un loc liber pentru Londra la cursa de a doua zi la prânz. Își făcu rezervarea. Sună apoi la gara din Ipoh. Avea un tren la nouă și jumătate. După aceea, comandă un taxi pentru ora șapte. La întoarcerea doctorului Baxter, era cu bagajele făcute și în ținută de călătorie.

Spre surpriza ei, acesta consimți la plecarea ei precipitată fără să protesteze.

– Foarte bine, copila mea... dacă ești sigură că poți suporta călătoria...

Își aprinse obișnuita lui țigară de seară înainte de a continua :

– Nu știu dacă James va fi de acord. Dar, desigur, este mai puțin obositor să iei trenul de noapte decât pe cel de zi. Vei putea probabil să dormi aproape tot drumul.

Era ceva în atitudinea lui care-o lăsa pe Andreea să presupună că știa mai multe decât credea ea.

– Da, probabil, răspunse ea stânjenită. Aș dori numai să știți că vă mulțumesc pentru amabilitate. Credeți-mă, o apreciez extrem de mult.

– Am fost foarte fericiți să te găzduim, draga mea, zise el bătând-o ușor pe umăr. Și nu te neliniști în privința unei recidive a febrei. Nu are nimic de-a face cu paludismul. Nu este decât o boală cu accese intermitente.

Înainte de plecare, își luă rămas-bun de la Ah Kim și-i strecură câțiva dolari în mână. Apoi, știind că ar fi însemnat să-l jignească pe doctor propunându-i o remunerație pentru ospitalitatea lui, puse o sumă de bani malaiezieni într-un plic și-i ceru să-i doneze misiunii Armata Salvării.

Sosirea taxiului anunță că venise ora plecării.

*

* *

Trenul sosi la Singapore dimineața foarte devreme, cu cinci ore înainte de decolarea avionului. Se

duse cu taxiul la hotelul unde descinseseră la sosirea lor. Închirie o cameră pentru o oră, ca să poată face un duș și să-și schimbe hainele. După care se forță să ia un mic dejun copios, plăti și-și lăsă valizele la recepție, pentru a face o plimbare.

Rătăci fără țintă, prea copleșită de tristețe pentru a ști unde mergea.

La capătul unei mici străzi înțesate de lume, ieși în port. Își dădu seama că se afla la câțiva pași de dugheana care pregătea **satay,** acolo unde James îi vorbise pentru prima dată.

„În locul dumneavoastră, n-aș face asta !" Amintirea acestei tăioase puneri în gardă îi smulse un oftat adânc. Dincolo de sampanele ancorate, marea strălucea în soare. Dar, cu ochii minții, Andreea revedea cheiul așa cum era în noaptea aceea, în urmă cu câteva săptămâni : dughenele luminate de torțe care sfârâiau încet, aerul plin de arome de mirodenii și necunoscutul înalt cu ochii cenușii care-o privea insistent.

— Oh, James... murmură ea.

Amărăciunea ei deveni insuportabilă și strigă după o ricșă-bicicletă pentru a se întoarce la hotel.

Dar chinul cel mai mare a fost ultima oră de așteptare la aeroport. Speră până în ultima clipă, cu disperare, că megafonul va anunța un apel telefonic pentru domnișoara Andreea Fleming.

Nu a venit însă nici un apel. Și când marele reactor care o ducea cu el se ridică la cer, ea nu aruncă nici măcar o privire acestor meleaguri care văzuseră închizându-se pentru totdeauna un capitol din viața ei.

★
★ ★

Peter Fleming se căsători cu Nina Sheridan în primele zile ale lui martie. Cum mirele, cavalerul și domnișoara de onoare erau bine cunoscuți telespectatorilor, secvențe de la ceremonia căsătoriei și de la recepție au fost transmise la sfârșitul telejurnalului de seară. Andreea le privea în timp ce se schimba pentru a ieși că cineze.

„Ce înfățișare veselă am", se gândi ea cu ironie, privindu-se pe micul ecran zâmbind și bând șampanie la recepție.

Era sfârșitul telejurnalului. Stinse aparatul și îmbrăcă o rochie de seară de muselină neagră. Tocmai își încălța pantofii de seară când Guy sună la ușă. Îi spuse să se servească cu un pahar până-și termină ea toaleta.

În loc de brățara sau de broșa oferită după tradiție de mire domnișoarei de onoare, Peter îi făcuse surpriza unei haine de blană din vizon. Când protestase că este un cadou mult prea scump, el îi spusese că-l merita pe deplin, pentru că renunța la apartamentul lor în favoarea lui, mergând să locuiască într-o mansardă.

Guy apăru în pragul camerei ei, cu un pahar în mână.

– Când te muți în noua ta locuință ?

– Mâine. Altfel, zugravii n-ar avea timp să pună la punct acest apartament înainte de întoarcerea lui Peter și a Ninei din luna lor de miere. Dacă nu ai altceva mai bun de făcut, ai putea să mă ajuți să-mi duc restul lucrurilor. Totul este ambalat, n-o să ne ia mai mult de o jumătate de oră.

– Da, bineînțeles... cu plăcere, spuse el punându-și paharul pe comodă ca să-și aprindă o țigară. Dacă ești gata, am să chem un taxi.

El folosi telefonul aflat la capătul patului. Privindu-și imaginea în oglindă, Andreea se întrebă dacă nu era o greșeală că acceptase invitația lui la cină. Era prima lor întâlnire între patru ochi de la întoarcerea ei în Anglia. Dar părea că redevenise cel dinainte și ar fi fost ridicol să-l refuze. În plus, ieșea adesea de câtva timp cu o blondă fantastică.

O duse să cineze și să danseze într-un club nou. Deși ringul de dans era mic și aglomerat, nu încercă s-o țină prea strâns în brațe. Spre ora unsprezece, el a fost acela care i-a propus să o ducă acasă.

Taxiul se opri pe aleea laterală. După ce-o ajută să coboare, Guy plăti șoferul. Ea își căuta cheia în poșetă când zgomotul unor pași pe trotuar o făcu să-și ridice privirea.

Văzând un bărbat foarte înalt, îmbrăcat într-un impermeabil, înaintând cu pași mari spre ei, simți că-i tresare inima.

– Aș bea cu plăcere o cafea, zise Guy ajungând în fața ușii.

Andreea acceptă cu un semn din cap și el intră în urma ei. Nu mai simțea frigul. Nu mai era sensibilă decât la durerea surdă care-i strivea inima. Guy aprinse radiatorul electric.

– Așază-te și încălzește-te, zise el. Am să fac eu cafeaua.

Când reveni din bucătărie, Andreea își scosese haina de blană. Așezată într-un colț al canapelei, privea în gol.

– Am găsit un pic de whisky irlandez în dulap. Mi-am spus că o cafea irlandeză ne-ar înviora, o

anunță Guy vesel. La ce oră vrei să vin mâine dimineață ? Zece, crezi că este prea devreme ?

– Va fi foarte bine, răspunse ea cu un aer absent.

Guy puse tava cu cafea pe măsuță și se instală comod la celălalt capăt al canapelei. Își aprinse o țigară și o întrebă fără nici o introducere :

– Andy, nu vrei să vorbești ?

Îl privi cu un aer buimac. Dar el nu-i lăsă timp să rostească vreun cuvânt.

– Da, știu, te străduiești să te porți ca și cum nu s-a întâmplat nimic, zise el zâmbind chinuit. A trecut ceva timp de când te-ai întors. Dar când l-ai zărit pe tipul acela pe stradă, s-ar fi putut spune că vedeai o fantomă. Cu toate acestea, în afară de înălțime, nu semăna deloc cu Ferguson.

Ea rămase un moment tăcută. Apoi, își luă ceașca de cafea, oftând.

– Nu, nu-i așa ? zise ea cu o voce fără vigoare. Îmi amintesc că am citit undeva că englezul mijlociu măsoară un metru șaptezeci. Este ciudat de mare numărul bărbaților înalți din Londra.

– Spune-mi, întrebă Guy cu blândețe. Ce s-a întâmplat ?

Ea ridică din umeri.

– Nimic. Cred că... îi plăceam, atât și nimic mai mult. Dar el se va căsători desigur cu Margaret Baxter.

– Nu-i întreg la minte ! izbucni Guy, strâmbându-se.

– Oh, nu... probabil că ea îi convine. Ascultă, este trecut de miezul nopții. Trebuie să te dau afară. Vecinii știu că Peter lipsește și nu vreau să-i scandalizez.

El nu protestă dar, la ușă, îi spuse :

— N-am să-ți mai vorbesc despre asta. Dar să știi că dacă ai nevoie de un confident, voi fi întotdeauna gata să te ascult.

Mai târziu, întinsă în pat, Andreea se gândea că era într-adevăr destul să vadă o siluetă înaltă de bărbat brunet, pentru a-i răscoli tristețea. Devenea la fel de sfâșietoare ca în clipa plecării ei din Singapore.

Se trezea în fiecare dimineață cu aceeași senzație de gol. Și erau nopți când amintirea scurtelor clipe petrecute în brațele lui James o tortura.

*

* *

A doua zi, după ce o ajutase să se mute, Guy rămase la un prânz improvizat.

În timp ce Andreea, îmbrăcată într-un vechi pantalon și un tricou, bătea ouăle pentru o omletă, Guy cercetă cu privirea mansarda aceea mare : avea tavanul înalt, era situată într-o casă trainică, victoriană, iar ferestrele mari dădeau spre o frumoasă grădină interioară.

— Locul acesta nu-i deloc neplăcut, zise el.

— Nu. Chiar am avut noroc să-l găsesc. Singurul inconvenient este că nu am baie separată. În schimb, cum voi locui singură, voi putea s-o decorez după gustul meu.

Când terminase de spălat vasele, Guy îi propuse s-o ducă în seara aceea la cinema.

— O, nu, Guy. Nu astăzi. Trebuie să fac ordine în tot acest haos. Dar te credeam foarte ocupat în

momentul acesta, îi zise ea, aruncându-i o privire plină de curiozitate.

– N-am apreciat niciodată relațiile forțate, răspunse el pe un ton indiferent.

Imediat după plecarea lui, spre ora trei, începu să facă ordine. Dar se întrebă dacă-și reluase într-adevăr vechiul ei mod de viață sau se prefăcea. O mai dorea el oare, pretinzând că evenimentele din junglă s-au datorat unui moment de rătăcire ? Este atât de gentil, îi doresc să o poată iubi pe femeia aceea, se gândi ea cu tristețe. Doamne, cât de rău alcătuită este viața !

La ora șapte, își făcu ceai și pâine prăjită cu unt. Nu avea încă perdele la ferestre și singura lumină era de la un bec simplu, agățat de un fir în centrul tavanului. Degeaba își spunea că încăperea va arăta cu totul altfel când va termina de aranjat și se simți deodată deprimată la gândul de a trăi singură...

Își făcea patul, sperând că apa va fi caldă în baia de la etajul de dedesubt, când auzi bătăi în ușă. N-o încuiase cu cheia. Andreea se gândi că era vorba de o vizită a proprietăresei și-i strigă să intre.

James o privea din pragul ușii, îmbrăcat într-un pardesiu de tweed gri. Andreea crezu mai întâi că are halucinații. James cercetă încăperea cu privirea și închise ușa în urma lui.

– Bună seara, Andreea, spuse el liniștit.

Uluirea ei era atât de mare, încât rămase mută și împietrită.

– Am aflat adresa de la portarul fratelui tău. Îmi dai voie să-mi scot pardesiul ?

Andreea simți că revine la viață.

– Da... da... desigur, bâigui ea.

El căută cu privirea un loc unde să-l pună, apoi îl agăță de cuierul-fixat pe ușă.

– Presupun că abia te-ai mutat ?

– Da... în dimineața asta. Ce... ce faci la Londra ?

– Sunt în trecere. Mi-am terminat misiunea în Malaiezia. Acum plec în Brazilia pentru doi ani.

– Ah... înțeleg.

Se priviră lung, fără să spună nimic, în zgomotul ploii care bătea în geamuri. Ploua la fel ca ultima dată, se gândi ea cu un nod în gât.

– Vrei cafea ? Eu... îmi pare rău de toată dezordinea asta. Dar ziua arată mai bine. Există și o vedere frumoasă.

Brusc, își regăsise graiul. Ajunge ! își zise ea. Nu-l lăsa să înțeleagă...

– Mă duc să fac cafea, spuse ea, îndreptându-se spre bucătărie. Dar mâinile îi tremurau atât de tare încât îi era imposibil să scoată un băț de chibrit.

– Te iubesc, rosti James deschis în spatele ei.

Cutia cu chibrituri îi scăpă din mână și bețele se răspândiră pe podea.

Dar mâinile lui James, puternice și calde, se așezară pe umerii ei. O întoarse spre el și cu o privire și o voce nespus de tandre, repetă :

– Te iubesc.

Deodată, pentru că nu cunoscuse niciodată o ușurare și o bucurie atât de vii, izbucni în lacrimi în brațele lui. După un timp, el îi întinse batista. După ce-și șterse ochii, oftă încet și se îndepărtă de el.

– Îmi pare rău. Eu nu... nu voiam... se bâlbâi ea. Oh, James !

– Te rog, nu mai plânge. Vino să stai jos, spuse el, conducând-o spre pat. Ai vreun alcool ? Ai nevoie de un întăritor.

– Nu, doar Chianti, se smiorcăi ea.

– Mai bine decât nimic. Unde este ?

Se duse să caute sticla şi-i turnă un pahar. Dar Andreei îi tremurau mâinile atât de tare, încât trebui să i-l ţină. După ce ea luă câteva înghiţituri, el puse paharul deoparte şi-i luă amândouă mâinile în ale lui.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine, Andreea ? Vrei să mă însoţeşti în Brazilia ?

– Da, ştii bine, răspunse ea cu voce tremurată.

Degetele lui se strânseră pe ale ei şi văzu cum i se încleştează fălcile. Înţelese cu uimire că nu fusese sigur de răspunsul ei.

– Doamne-Dumnezeule... aceste ultime săptămâni ! făcu el cu voce răguşită.

– Dar de ce ?... De ce n-ai spus nimic despre asta în Malaiezia ? Acea ultimă zi îngrozitoare... Nu înţeleg... Ai spus...

Andreea se întrerupse, pentru că el se ridicase brusc. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi se îndepărtă, întorcându-i spatele.

– Ştiu... spuse el fără s-o privească. M-am purtat ca un bădăran, nu-i aşa ? Dar credeam că procedez bine.

– Te rog, James, nu te îndepărta. Încă nu reuşesc să cred că eşti aici.

Se întoarse cu faţa spre ea, cu sprâncenele încruntate. Dar în faţa zâmbetului Andreei, expresia lui se îmblânzi.

– Dacă mă apropii de tine, n-o să mai am chef să vorbesc, spuse el cu ochii strălucitori.

Andreea râse și obrajii i se îmbujorară.

— Bine, atunci rămâi unde ești.

— Vezi tu, chiar dacă te-ai arătat atât de curajoasă în timpul expediției, nu reușeam să mi te închipui trăind în permanență în junglă. Te revedeam întotdeauna așa cum erai în prima noapte, la hotelul din Singapore. În rochia aceea cu decolteul care-ți lăsa spatele gol, zise el cu voce răgușită.

— Am crezut că-ți displăcea. Aveai un aer dezaprobator.

Un licăr amuzat trecu peste chipul lui. Apoi, ochii lui cenușii redeveniră serioși.

— Mai era modul tău de viață, cariera ta...

— Dar înțeleseseși că te iubeam.

— Dragostea nu-i întotdeauna de ajuns, Andreea, spuse el cu o expresie gravă. Te iubesc nespus de mult. Dar, nici chiar pentru tine, n-aș putea renunța la munca mea. Și dacă vii cu mine, va trebui să sacrifici atâtea lucruri.

Andreea se ridică și se apropie de el.

— Dar dacă nu te urmez, ce se va întâmpla cu mine ? Nu voi iubi niciodată pe altcineva.

James îi luă mâna și i-o sărută pătimaș.

— Ești, într-adevăr, pe deplin sigură ?

Ea își trecu brațul liber pe după gâtul lui și-l simți că se încordează.

— Dragul meu James, îmbrățișează-mă... strânge-mă tare. Dacă ai ști cât de inutilă mă simțeam fără tine.

Câteva minute mai târziu, o ridică în brațe și o duse înapoi la pat.

— Mă duc să fac cafea, zise el. Nu te mișca de aici și dă-ți silința să nu mă distragi.

Ea își puse o pernă la spate și se instală comod, rezemată de perete.

– Cât timp avem ? Vreau să spun, înainte de data când trebuie să ajungi în Brazilia ?

James își scoase haina și turnă apă fierbinte în ceștile cu nes.

– Circa trei săptămâni. Vrei o căsătorie grandioasă, sau mai degrabă o licență specială ?

– Cred că licența este preferabilă, răspunse ea visătoare. Aș putea purta totuși o rochie albă ?

– Tot ce vrei, dragostea mea, spuse el zâmbind.

– Când ai înțeles că te iubesc ? întrebă ea, când el sosi cu cafeaua.

James se așeză pe marginea patului, cu ochii strălucind amuzați.

– La piscina din Sungei Musang. Când te-am scos din apă, aveai un puls mai rapid decât l-ar fi putut justifica simplul fapt că înghițiseși apă.

– Haide ! făcu ea revoltată. În momentul acela, încă nu te puteam suferi.

– Serios, iubita mea ? Se aplecă s-o sărute ușor pe colțul buzelor.

– Ei bine... poate că nu tocmai.

James izbucni în râs și bău puțină cafea. Andreea se gândi deodată că-l văzuse rareori râzând.

– Și tu ? Când ai înțeles că mă iubești ?

– Mă întrebam dacă până la urmă o să-mi pui întrebarea asta, zise el încruntând sprâncenele ca și cum avea nevoie să reflecteze pentru a-i răspunde.

– Oh, James, nu fi exasperant.

El își termină cafeaua și-i trecu un braț în jurul mijlocului.

– În ziua când am plecat spre Penang, m-ai întrebat dacă-mi aminteam de ziua când te-am cu-

noscut. Îmi aminteam foarte bine. Și mai precis, modul în care mi-ai spus că era inutil să te însoțesc mai departe. Când ai traversat piața pentru a intra în hotel, cred că am înțelēs chiar în clipa aceea.

— Dar este imposibil ! Fusesem atât de nesuferită !

— Trebuia totuși să am un motiv pentru a te urma și a întreba la hotel cine erai și cât timp rămâneai acolo.

— Iată de ce n-ai părut surprins când am fost prezentați. Dar, atunci, de ce te-ai opus atât de vehement să vă însoțesc în junglă ?

— Pentru motivele pe care ți le-am spus. Nu credeam că puteai face față.

— Probabil n-aș fi făcut față dacă n-aș fi fost atât de hotărâtă să-ți demonstrez că nu aveai dreptate, recunoscu ea. Vrei să știi adevăratul motiv pentru care n-am mărturisit că eram suferindă ? Îmi era teamă să nu delirez și să las să-mi scape cât de mult te iubeam. Am regretat că n-am făcut-o.

— Răstorni cafeaua, zise el luându-i ceașca și punând-o pe podea.

Mult mai târziu, Andreea se trase din brațele lui.

— Trebuie să pleci, James. Imaginează-ți că proprietăreasa vine să mă vadă. Ar fi scandalizată.

— Ce importanță are, din moment ce oricum n-o să rămâi aici ? zise el pe un ton nepăsător. Bun, am să plec, nu te neliniști.

Îl privi punându-și haina și aranjându-și cravata.

— Unde locuiești ?

— Într-un mic hotel. Pot veni să iau micul dejun cu tine ? Avem atâtea de făcut mâine. Cum va reacționa fratele tău la această răpire ?

– Oh, cred că va înțelege foarte bine. Eu nu sunt indispensabilă echipei. Probabil că Nina mă va înlocui.

– Te mai vezi cu Ramsey ?

– Da. Dar să știi că nu există nici un motiv ca să-l detești.

El își ridică sprâncenele surprins.

– Nu l-am detestat niciodată. Voiam doar să-i stâlcesc mutra.

– Și ce era între tine și Margaret Baxter ?

– Voia un soț în jurul ei și eu eram disponibil. Problema este că țineam mult la tatăl ei. Ce s-a întâmplat exact în seara aceea când a făcut o criză de nervi ?

– M-a acuzat că urmăresc să te cuceresc și mi-a spus că era timpul să plec.

– Exact ce am bănuit.

El aruncă o privire la ceas și continuă :

– Este abia ora nouă. Știi un loc retras unde am putea mânca ceva ?

– Există un mic restaurant italian destul de prăpădit, la cinci minute de mers pe jos.

– Bine. Hai să mergem să mâncăm spaghete și să ne ținem de mână pe sub masă.

Andreea își trecu pieptenul prin păr și-și puse un hanorac căptușit cu molton.

– Nu crezi că ar trebui să-ți pui altceva în picioare ? îi aminti James privindu-i sandalele. Afară plouă. Ești puțin cam slabă. Dar începând de acum, domnișoară Fleming, voi avea multă grijă de tine.

Noaptea era rece și cerul fără stele, dar Andreei i se părea că o promisiune de primăvară plutea în aerul înțepător. Își strecură mâna în cea a lui James.

– Am dorit întotdeauna să cunosc Brazilia. Vom avea timp să vizităm Rio de Janeiro ?

– Am putea să ne petrecem acolo o parte din luna noastră de miere, dacă-ți face plăcere.

În sinea ei, Andreea zâmbi. Malaiezia... Brazilia... Birmania... orice țară era minunată, cu condiția să fie alături de el.

– SFÂRȘIT –

Andreea formează cu fratele ei și cu un prieten, Guy Ramsay, o echipă de nădejde. Contractul lor cu televiziunea îi conduce de data aceasta în Malaiezia, în inima pădurii virgine, în căutarea grotelor preistorice. În junglă, pericolul îi pândește pe exploratori la fiecare pas, Andreea știe asta foarte bine. Neînțelegerea ei cu ghidul lor, arogantul doctor Ferguson, trebuia așadar să fie cea mai măruntă dintre grijile ei...

Dragostea te face să-l vezi pe cel iubit drept ființa cea mai minunată care poate fi, chiar dacă toată lumea îl găsește cum nu se poate mai banal.

THE BEST

ISBN 973-580-196-5

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000